Elizabeth Lane

Szabadon, mint a szél

A gyönyörű Raven csak úgy juthat el Amerikába, ha az útiköltség fejében öt évre a gazdag és büszke Celia szolgálatába szegődik. Az Újvilág azonban kellemetlen meglepetéseket tartogat számára. Úrnője korántsem olyan szelíd, mint amilyennek az első pillantásra látszik, s miután a dölyfös asszony ráébred, hogy cselédlánya és vőlegénye, James kapitány egymásba szerettek, pokollá teszi Raven életét. A hollófekete hajú teremtés James karjában próbálja feledni szenvedéseit…

1. FEJEZET

A roskadásig rakott vén szekér nyikorogva állt meg az út szélén. A kocsis megfordult a bakon, és odaszólt a hátul kuporgó lánynak:

– Hát itt volnánk, kisasszony! Azok ott már a southamptoni dokkok, a kikötő pedig a másik oldalon van.

– Nagyon köszönöm – hálálkodott Raven, miközben leszökkent a földre. Szorosan a hóna alá szorította kis batyuját, amelyet csak úgy sietősen kötözött össze egy zsineggel, amikor elszökött hazulról. Följebb húzta lábán a szoknyát, mert az úton tócsákban állt a víz, és óvatosan lépkedve megkerülte a kocsit.

– Elviszem tovább is, ha kívánja – ajánlotta a fuvaros, mohó tekintettel méregetve a lányt nem kell érte külön fizetnie…

A férfi önkéntelenül is megnyalta a szája szélét. A karcsú, hollófekete hajú, smaragdzöld szemű Raven igencsak megnyerte a tetszését.

– Nem, nem, pontosan idáig akartam jönni – szabadkozott a lány, és gyorsan a zsebébe nyúlt. Az a két shilling, amit most oda kell adnia a fuvarért, az összes vagyona. Hiába kotorászott elkeseredetten, egyetleneggyel sem talált többet.

A kocsis még tétován várt néhány másodpercig; könnyű kis kalandot remélt, és szemmel láthatólag nehezére esett volna azonnal továbbindulni.

– Tényleg ne segítsek? Néhány óra múlva besötétedik, és itt, a dokkok között meglehetősen veszélyes egyedül kószálnia egy ilyen védtelen, fiatal lánynak.

Raven szorosabbra húzta magán a vállkendőjét.

– Ó, ne féltsen engem! – felelte nyugodt, határozott hangon.

A férfi megvonta a vállát, majd pattintott egyet az ostorával, és bosszankodva, egyetlen szó nélkül elhajtott.

Raven gondolataiba merülve nézett a távolodó szekér után. Terve egyre közelebb került a megvalósuláshoz. Szerencsésen sikerült megszöknie Dunsmore Manorból, és most már csak helyet kell találnia egy Amerikába induló hajón, hogy örökre maga mögött hagyhassa Angliát.

Leverte hosszú szoknyájáról a rátapadt szalmaszálakat, teleszívta tüdejét friss tengerparti levegővel, majd elszántan nekivágott a kikötő felé vezető útnak.

Hamarosan fázni kezdett. Jéghideg márciusi nap volt, és ilyen közel a vízhez a szél is hevesebben fujt, szinte csontig hatolt metsző hidege. A lány meggyorsította lépteit, leszegte fejét, és karját keresztbe fonta a mellén, hogy kezét bedughassa a kendője alá.

Southampton kikötőjében még ilyenkor késő délután is javában folyt a munka. Ágyúkkal felfegyverzett fregattok álltak itt, ócska, vén dereglyék és zsúfolásig rakott kereskedelmi hajók között. Seregnyi tengerész és rakodómunkás szaladgált mindenfelé, harsány parancsszavak, durva szitkok röpködtek a levegőben. Amíg a kereskedelmi hajókról az Újvilág kincseit hordták a raktárépületekhez, addig az utasszállító vitorlásokra élelmiszert és vizeshordókat rakodtak fel; így aztán az ember szinte minden lépésénél valamilyen súlyos teher alatt görnyedő férfinak az útjába került.

Raven óriási hordók és tartályok mellett haladt el, amelyekben hol virginiai dohányt, hol indiai cukrot tároltak, hol pedig melaszt, ezt az Angliában oly igen keresett cukorszirupfélét. De ugyanilyen jól megférték itt egymás mellett a Dél-Amerikából érkezett hatalmas gyapotbálák és a messzi északról ideszállított hódprémkötegek.

A lány még sohasem járt ilyen közel a tengerhez, ezért most megállt egy pillanatra, hogy ezt a sokféle illatot és benyomást magába szívja. Elnézte a rikoltozó sirályokat, amelyek az égbetörő árbocok körül keringtek, majd olykor-olykor nyílsebesen az

ezüstösen csillogó vízbe vágódtak. Céltalanul kószált a kikötőbakok körül, és mélyen belélegezte a só- és halszagú, moszatoktól, kátránytól meg rumtól fűszeres levegőt.

Hirtelen arra eszmélt, hogy csak úgy vacog a hidegtől. Ez megint az emlékezetébe idézte, hogy minél hamarabb találnia kell egy Amerikába induló hajót. A jövője, sőt talán az élete függ attól, hogy sikerül-e innen elutaznia.

Alaposan szemügyre vette a hajókat, de a legcsekélyebb jelet sem találta, ami alapján eldönthette volna, melyikre kéredzkedjen fel. Bizakodó hangulata egyszeriben elpárolgott, és félni kezdett, hogy mégiscsak a lehető legrosszabbul fogott hozzá terve megvalósításához. Talán előbb a városban kellett volna egy közvetítőirodát keresnie, ahol a vagyonos amerikaiak számára toboroznak munkásokat. Ha előre elszegődik valakihez, a majdani gazda bizonyos ideig tartó ingyenmunka fejében átvállalja az utazás költségeit.

Az ilyen – általában több évre szóló – szerződések azonban annyira kiszolgáltatott helyzetbe kényszerítették a kivándorlókat, amely szinte a rabszolgasággal volt határos. Ennek ellenére rengetegen már az óhazában eladták magukat ismeretlen birtokosoknak, mert különben sohasem lett volna pénzük arra, hogy a hosszú hajóutat Amerikába megfizessék.

– Eltévedt, kisasszony?

Ravent egy ősz szakállú, matrózkülsejű ember hangja riasztotta fel töprengéséből.

A férfi pipája sűrű füstjén keresztül átható tekintettel mérte végig a lányt.

– Nem, nem. Miért…? – Raven bátran állta a vén tengeri medve fürkésző pillantását, és közben arra gondolt, hogy ez az öregember aligha jelenthet számára veszélyt. – Olyan hajót keresek, uram, amelyik Amerikába szállít utasokat. Nem tudna ajánlani egyet véletlenül?

Az idős férfi mély lélegzetet vett. Már az előbb feltűnt neki a lány szegényes öltözéke és elkeseredett, riadt tekintete.

– Ha jól sejtem, nincs pénze, ugye?

– Valóban nincs… – ismerte el Raven vonakodva. – Azt reméltem, ledolgozhatom az utazás költségeit.

Az öreg jelentőségteljesen bólintott, majd balra bökött a hüvelykujjával.

– A *Pegazuson* próbáljon szerencsét! Azt hallottam, hogy Forrester kapitány még vesz fel munkásokat. Talán akad nála egy hely a maga számára is.

– Igazán nagyon köszönöm – hálálkodott a lány. – És közvetlenül Forrester kapitányt kell keresnem? – kérdezte, hogy egészen biztos legyen benne, mit kell tennie.

– Igen, igen. Ne féljen, a kapitány kifejezetten tisztességes, finom úriember. Magam is jó párszor utaztam már vele. – Az utolsó szavaknál furcsamód ellágyultak az öreg tengerész vonásai.

Raven ismét megköszönte a tanácsot, és végigsietett a mólón. Úgy érezte, mintha lefagytak volna a lábai, és a keze is egyre jobban elgémberedett a hidegtől. Minél hamarabb találnia kell egy hajót, amelyen eltöltheti az éjszakát, különben menthetetlenül megfagy! Persze ez sem lenne annyira rettenetes, mint ami elől idáig futott Dunsmore Manorból. Ha eszébe jutottak a Lord Percy Dunsmore kastélyában történtek, a rémülettől még most is kiverte a veríték.

A lord hetek óta üldözte tolakodó vonzalmával, de neki egészen az utolsó pillanatig sikerült kitérnie az útjából. A vén kujon csak ma reggel tudta őt először egy sötét, hosszú folyosón a sarokba szorítani. Annyira közel furakodott hozzá, hogy a lány szinte az arcában érezte a férfi borgőzös, undorító leheletét.

Ravent elöntötte az iszonyat. Épp eleget hallott már arról, hogy a fényűző termek zárt ajtajai mögött mi mindenre kényszeríti a züllött nagyúr a szerencsétlen cselédlányokat. Tudott minden egyes esetről, amikor ezeknek a jobb sorsra érdemes teremtéseknek a hátsó kijáraton át kellett végleg elhagyniuk a házat a testet-lelket

nyomorító üzekedések után. A legfélelmetesebb azonban annak az ocsmány betegségnek a fenyegető réme volt, amelyet Lord Dunsmore a Nyugat-indiai-szigeteken szedett össze néhány évvel ezelőtt. A kastély személyzete arról suttogott, hogy az úr már a feleségét is megfertőzte, és a szegény asszony szinte a halálán van.

Raven rég elszökött volna ebből a komor, sötét hangulatú házból, két hónappal korábban azonban, a tél kellős közepén meghalt az édesapja, és neki fogalma sem volt, hova is mehetne máshová.

Ma reggel aztán fölküldték az emeletre, hogy a szörnyű betegségtől ágyához láncolt Lady Dunsmore-nak bevigye a teáját. Egy ezüsttálcára készítette mindazt, amire szüksége lehetett: tejet, cukrot, csészét, kanalat és végül egy ezüstből készült kannát a frissen forrázott, gőzölgő teával.

Amikor felért az emeletre, Lord Dunsmore váratlanul elébe került, és űzni kezdte őt a sötét folyosón. Égen-földön nem akadt senki a közelben, aki segíthetett volna. A férfi rosszindulatú vigyorral közeledett Raven felé, míg végül már csak a tálca választotta el őket egymástól. Ha az uraság csak egy pillanatra másfelé nézne, villant át a lány agyán, ledobhatnám a tálcát, és elfuthatnék, ahogy a lábam búja. Dunsmore ura azonban mosolyogva megcsóválta a fejét, mintha kitalálta volna Raven gondolatát.

– Na végre, most elkaptalak! Azt hiszed, nem vettem észre, hogy hetek óta bujkálsz előlem? De most, ha akarod, ha nem, eltöltesz velem néhány kellemes órát!

Az öreg mohón Raven után kapott, mire a lány rémületében a képébe vágta a tálcát. A férfi halántékát találta el. A teáskanna felborult, és a tűzforró ital a vén lord szégyentelen arcába ömlött.

Raven tiszta erejéből rohanni kezdett. Hallotta, hogy támadója fájdalmában és dühében ordít a háta mögött. Egész testében reszketve esett be a konyhába, majd levegő után kapkodva próbálta elmesélni Fannynak, a szakácsnőnek, hogy mi történt vele az imént.

– El kell szöknöm innen! – tört ki a lányból. – De hová? Se barátom, se rokonom, se pénzem. Mit tegyek, Fanny? Ez az ember megöl, ha elkap!

A szakácsnő elgondolkodott néhány pillanatra, majd megemlítette Ravennek, hogy szintén reménytelen helyzetbe került unokaöccse öt évre elszegődött egy amerikai földbirtokoshoz, aki ennek fejében kifizette az útiköltségét Amerikába.

– És ha az öt év letelik – folytatta –, újra szabad ember lesz, sőt egy jó darab földet is kap.

– Amerika! – A lány fejében egy pillanat alatt megszületett a döntés. Elhatározása erején egy cseppet sem változtatott, hogy sokkal inkább végső elkeseredettsége diktálta, mintsem az ismeretlen ország iránti lelkesedése. – Sikerülnie kell! – kiáltotta. – Én is elszegődöm szolgálónak az útiköltségért cserébe.

– De édeském – csóválta a fejét Fanny Amerika tele van indiánokkal meg mindenféle fenevadakkal!

Raven azonban nem hallgatott rá. Percek alatt összekapkodta kis motyóját, kilopódzott a házból, és megállított egy éppen arra haladó lovaskocsit. Ha minden jól megy, végleg sikerül elmenekülnie a kéjsóvár Lord Dunsmore elől!

Egy patkány surrant el a lába előtt, a lánynak azonban a szeme sem rebbent. Meggyőződése volt, hogy minden teremtménynek egyformán joga van az élethez. Felhőtlenül boldog gyermekkorát a dunsmore-i erdőségekben töltötte, ahol apja vadőrként dolgozott. A kislány néha olyan tökéletes csöndben tudott meglapulni a tisztásokon, hogy az őzek, a madarak és más apróbb állatok egészen közel merészkedtek hozzá, és barátságosan szemügyre vették őt. Apja halála óta gyakran gondolt vissza fájdalmas vágyakozással ezekre a csodálatos napokra.

Hirtelen újra eszébe jutott a *Pegazus*. Amikor fölnézett, szinte földbe gyökerezett a lába. Egy magas építésű, büszke, ritka szép formájú hajó horgonyzott előtte. A hatalmas vitorlás orr-részét egy

szárnyas lő szobra díszítette. A fából faragott állatfigura lélegzetelállító szépsége mesteri tehetségű alkotóra vallott. Ott állt hát Raven a keresett hajónál.

Sokan – túlnyomórészt fiatalok – tolongtak a *Pegazusra* vezető hajópalló előtt. Legtöbbjük meglehetősen szegényes ruhadarabokat viselt, és igencsak éhesnek meg fáradtnak látszott. Egyiküknek sem volt egy kis összekötözött batyunál nagyobb csomagja.

– Hol találom a kapitányt? – tudakolta Raven a hozzá legközelebb álló, feltűnően sovány és beesett arcú fiatal nőtől.

– Ott ül a fedélzeten, az asztal mögött. De ne nagyon reménykedjen, már egy csomó jelentkezőt elutasított. Mindenesetre várnia kell, amíg sorra kerül. Valahol arra hátul van a vége… – A nő szavai heves köhögésbe fúltak.

Raven, mielőtt beállt volna a sorba, megpróbált egy pillantást vetni a kapitányra. A férfi egy hosszú asztal mögött ült, a vonásait azonban nem lehetett kivenni, mert az arcát eltakarták a körülötte tolongó emberek.

Közvetlenül a lány előtt erőteljes testalkatú fiatalember állt. Valószínűleg kovács lehet, gondolta Raven. Az ő szolgálatait biztosan szívesen fogadják az Újvilágban is.

Lassan, de folyamatosan haladt előre a sor. Azt a fiatalasszonyt, akit a lány az imént megszólított, a kapitány rövid kérdezősködés után elküldte, és ugyanez lett a sorsa a mögötte várakozó sápadt fiúnak is. Az őt követő izmos parasztlegényt azonban kihívták a sorból, hogy egyetértése jelét, a két ikszét a szerződés aljára rajzolja.

Raven mély töprengésbe merült. Félelem töltötte el, hátha őt is elzavarják. Mihez kezd azután? Hiszen semmiféle hasznos, gyakorlati dolgot nem tanult, csupán a ház körüli munkákban, illetve szobalányként gyűjtött némi tapasztalatot Lord Dunsmore szolgálatában.

A lányt heves mozgolódás riasztotta fel gondolataiból. Rémülten takarta el kezével az arcát, amikor meglátta, mi okozta a tömeg nyugtalanságát. Nad Watson, Lord Dunsmore kocsisa tört át a

tömegen, durván taszigálva el útjából az embereket. Közben ide-oda tekingetett, és amúgy is csúf arcát egészen eltorzította a düh.

Raven ösztönösen a kovács széles háta mögé bújt. Nad egészen biztosan őt keresi! Szegény Fannyt valószínűleg kényszerítették, hogy elárulja nekik a tervét. A lány önkéntelenül is visszatartotta a lélegzetét, ahogy Nad néhány lépésnyire tőle hirtelen megállt, és egyenesen az ő irányába nézett. A kocsis azonban kisvártatva továbbment, anélkül hogy észrevette volna Ravent.

A lány még mindig reszketett a félelemtől. Nadet kicsi gyermekkora óta ismerte. Igaz, a fickó nem igazán bővelkedett szellemi képességekben, de talán éppen ezért rendkívül kötelességtudónak bizonyult. Egészen biztos, hogy vissza fog jönni! Az pedig életveszélyes lenne, ha Raven még akkor is itt állna a sorban…

– A következőt!

A lány összerezzent a férfias, mély hang hallatán. Csak most vette észre, hogy a fiatal kovács eltűnt előle, ő maga pedig közvetlenül ott áll a nagy asztalnál, a kapitánnyal szemben.

– A neve, kisasszony?

A férfi hangja hűvösen csengett, és semmiféle érzelmet nem lehetett kiérezni belőle. Minden bizonnyal igen kemény ember, gondolta Raven, miközben egy pillanatra ráemelte tekintetét a kapitány határozott metszésű, napbarnított arcára. A tiszt haja nemrég még hollófekete színű lehetett, most azonban már itt-ott ezüstös fényű csíkok tarkították. A bal arcán leheletvékony sebhely húzódott. Mélyen ülő égszínkék szeme egy ismerős festményre emlékeztette a lányt, amelyet még Lord Dunsmore szalonjában látott. A kép egy lovagot ábrázolt talpig fegyverben, a nemes dalia arcáról vitéz hőstetteinek dicsfénye sugárzott.

Ravennek úgy tűnt, a kapitány jóval fiatalabb annál, mint amennyinek valójában látszik. Elég volt egy pillantást vetnie rá, s rögtön érezte, hogy a férfit valami legyűrhetetlen, állandó belső

nyugtalanság feszíti. Most is akkora tettvágy égett lázas tekintetében, mintha legszívesebben azonnal felugrana, és vitorlát bontva nekivágna a végtelen óceánnak.

– A nevét kérdeztem. – A kapitány hangja szelíden, mégis határozottan csengett.

– Whitney. Raven Whitney – szólalt meg végre a lány, lassú, nyugodt szavakkal próbálva leplezni izgatottságát.

A férfi meghökkenten felvonta a szemöldökét.

– Raven? Meglehetősen szokatlan név.

– Édesapám is meglehetősen szokatlan ember volt. Vadőr.

– És most mivel foglalkozik az édesapja?

– Szegény két hónappal ezelőtt meghalt… – A lány érezte, hogy hangját fátyolossá teszi a bánat. – Azt követően a Dunsmore-birtokon dolgoztam.

Ravennek hirtelen eszébe jutott, hogy talán nem túl okos dolog ennyire őszintének lennie.

– Úgy, úgy – bólogatott együtt érzően Forrester, majd egy másodpercre a mellette ülő írnokra pillantott. – Hány éves?

– Ezen a tavaszon leszek huszonkettő, uram.

– És egészség dolgában hogy áll? – mérte végig a tiszt a lányt olyan tekintettel, mint kalmár az eladásra kínált árut.

– Jól, uram. Szinte még sohasem voltam beteg.

– Aztán ért-e valamihez?

Raven bátortalanul megvonta a vállát. Bárcsak tanult volna néhány hasznos dolgot: főzni, varrni, hímezni esetleg…

– Az állatokhoz – felelte végül. – Ki tudom őket gyógyítani bármiféle bajukból, a vadakat pedig megszelídítem, ha kell. Apám mindig azt mondta, jó érzékem van az ilyesmihez.

Forrester alig észrevehetően elmosolyodott.

– Sajnos a gyarmatokon nincs túl nagy szükségünk állatszelídítőkre.

A férfi nyilvánvalóan nem sértésnek szánta ezt a megjegyzést, Raven szíve mégis fájdalmasan összeszorult. Kezét az asztalra tette, kissé előrehajolt, és egyenesen a kapitány kobaltkék szemébe nézett.

– Nem szép dolog, hogy kinevet, uram! – mondta felháborodottan. – Becsületes lány vagyok, nem riadok vissza semmiféle munkától. Bárki, aki állja az útiköltségemet, szorgalmas és megbízható munkásra talál bennem. Adjon, kérem, nekem is egy szerződést, vagy pedig küldjön el, de ne gúnyolódjon rajtam!

Egy pillanatig azt hitte, büszke szavaival felbőszítette a férfit. Forrester a pillantásával szinte keresztüldöfte, ő viszont bátran állta a kapitány tekintetét.

Egy örökkévalóságnak tűnt, amíg így némán farkasszemet néztek egymással, végül azonban a férfi megcsóválta a fejét, és elnevette magát.

– Tud esetleg írni vagy olvasni? – kérdezte.

– Igen. Édesapám iskolamester fia volt, még kiskoromban megismertetett a betűkkel. Nagyon szerette a könyveket, és azt akarta, hogy én is olvashassam őket. Természetesen számolni is tudok.

A férfi elgondolkozva hátradőlt a székén.

– Már csak egy olyan szerződésem van, amihez nem találtam megfelelő jelentkezőt. Talán maga alkalmas lenne erre a munkára.

Raven még a lélegzetét is visszafojtotta. A lába lassacskán teljesen megdermedt a hidegtől, és Nad Watson is bármelyik pillanatban visszatérhetett. Csendesen azért fohászkodott magában, hogy a kapitány ne várakoztassa sokáig.

Forrester biccentett az írnokának, mire az előhúzott a már megkötött szerződések alól egy sűrűn teleírt papírlapot, amely teljesen másképp nézett ki, mint a többi megállapodás.

– Egy Virginiában élő hölgy, aki történetesen éppen a menyasszonyom, azzal bízott meg, hogy szerezzek számára egy művelt, írni-olvasni jól tudó, szóval amolyan titkári feladatokat is

ellátó inasfélét. Ezt annyira fontosnak tartotta, hogy a szerződést is ő maga készítette el saját kezűleg.

A „menyasszony” szónál Raven úgy érezte, mintha tőrt döftek volna a szívébe. Gyors pillantást vetett az ismeretlen nő finom, tetszetős kézírására.

– Inasfélét? – vonta föl a szemöldökét – Megbocsásson, uram, de azt hittem, hogy ilyen munkára kap a legkönnyebben embert.

Egy szélroham összekuszálta a kapitány hátrafésült haját. Önkéntelen mozdulattal kisimította a tincseket a homlokából.

– Hiszen ha ez ilyen egyszerű lenne! – felelte sóhajtva. – Akkor már réges-rég aláírattam volna a szerződést. Mistress Pomeroy azonban igen nagy házat visz, és gyakran látogatják a gyarmatok legbefolyásosabb emberei. Olyasvalakire van szüksége, aki udvariasan tud viselkedni, és kifogástalanul szolgálja ki a vendégeket. Ugyanakkor ennek az úgynevezett inasnak vagy cselédnek kell vezetnie a naplót az üzleti kiadásokról és bevételekről, valamint részt venne a pénztárkönyvek ellenőrzésében is. Gondolja, kisasszony, hogy képes lesz megfelelni ezeknek a követelményeknek?

– Egészen biztos vagyok benne.

Forrester kissé összehúzta a szemét, és fürkésző tekintettel mérte végig a lányt.

– Nos hát, legyen – jelentette ki végül. – Nekem úgy tűnik, hogy kiválóan meg fogja oldani ezeket a feladatokat. Habár Mistress Pomeroy, attól tartok, inkább egy fiatalemberre számított…

– Sajnálom, de ezen még én sem tudok segíteni – szaladt ki a lány száján önkéntelenül, s meggondolatlansága miatt legszívesebben leharapta volna a nyelvét.

A kapitány ismét átható tekintetet vetett rá.

– Tulajdonképpen nem is olyan nagy baj – jegyezte meg derűsen, egy pillanatra elhagyva a száraz, hivatalos hangnemet. Hamarosan azonban megint elkomorodott, bólintott egyet, és Raven felé

nyújtotta a szerződést. – Olvassa föl, kérem, hangosan ezt a szöveget!

A lány keze már annyira elgémberedett a hidegtől, hogy alig tudta megtartani a papírt. A hangja viszont erősen csengett.

Szolgálati szerződés özvegy Celia Hambleton Pomeroy, a Virginia állambeli Fairhaven-birtok tulajdonosa és …… között, mely köttetett az Úr 1703. esztendejében…

– Elég! – szakította félbe Forrester. – Kétségtelen, hogy tud olvasni. – Kivette a szerződést Raven kezéből, és az asztalra tette. – Gondolom, a bizonyítványai is megvannak.

A lány szíve megint összeszorult izgatottságában.

– Nem, nincsenek. Miért? Hiszen én…

– Nem tesz semmit. Úgyse lenne most időm átvizsgálni őket, mert a hajnali dagállyal kifutunk. – A kapitány szemmel láthatóan akart még valamit mondani. – Nos hát, kisasszony – kezdte, és megköszörülte a torkát –, szeretném, ha pontosan tudná, mit ír alá. Ötévi szolgálatra kötelezi magát ezzel a szerződéssel, amely idő alatt önnek gyakorlatilag semmivel sem lesz több joga, mint egy rabszolgának. Úrnője beleegyezése nélkül semmit sem tehet, vagyont nem szerezhet, nem házasodhat.

– Értem – válaszolta halkan Raven. – Én mégis szeretném aláírni azt a szerződést.

Forrester némán belemerítette a tollat a tintatartóba, odaadta a lánynak, és nézte, ahogy Raven Celia Pomeroy neve mellé írja a sajátját. Azután az írnokkal együtt ő maga is aláírta tanúként az okmányt, majd fölállt, és a kezét nyújtotta.

– Üdvözlöm a fedélzeten, Miss Whitney. James Forrester kapitány vagyok. Ezennel felkérem önt, hogy pontosan hajnali hat órakor jelenjen meg a hajón.

– Hajnalban? De hát én azt hittem…

– Nyilván nem gondolta komolyan, hogy már a mai éjszakát itt töltheti. Árut rakodunk be, meg feltöltjük az élelmiszerkészleteket. Nem állunk készen utasok fogadására.

A lány túl fáradt volt ahhoz, hogy zavarát és rémületét megpróbálja elrejteni.

– De hiszen nekem… Én csak…

– Ha nincs pénze szállásra – szakította félbe a férfi, és a kabátja zsebébe nyúlt –, pár shillinggel kisegíthetem.

– Nem, nem, kérem… Csak arról van szó, hogy… – Ravennek hirtelen elcsuklott a hangja, mert észrevette azt a két alakot, akik éppen ebben a pillanatban értek a *Pegazus* elé. Nad Watson állt ott fenyegető arckifejezéssel, szorosan mögötte pedig Lord Percy Dunsmore.

Az ördögbe, mi ütött ebbe a lányba? – lepődött meg Forrester, és fürkészően nézte Raven arcát. A lány kiegyensúlyozottságot és öntudatot sugárzó magatartása mély hatást gyakorolt rá. Most pedig egyik pillanatról a másikra úgy eltűnt ez a magabiztos határozottság, mintha csak elfújták volna!

– Jól érzi magát? – kérdezte aggódva, mert Raven szokatlanul zöld szeme ijesztően tágra nyílt, és ajka többször is megremegett, mintha mondani akarna valamit.

A lány azonban egy szót sem szólt, csupán halálra vált arccal meredt egy pontra a kapitány háta mögött. Forrester kíváncsian megfordult. Két férfit látott a hajópalló felé sietni, akik kisvártatva közvetlenül előtte megálltak.

– Ön ennek a hajónak a kapitánya, uram? – szólította meg az egyikük.

Forrester első pillantásra látta rajta, hogy nemesember, erre vallott hosszú fekete parókája és a legújabb divat szerint készült ruházata is. Amikor jobban szemügyre vette, feltűnt neki, hogy a férfi bal arcán néhány egészen frissnek tűnő égési seb éktelenkedik.

– Igen, de rögtön közlöm is önökkel, hogy több utas számára már nincs helyem – válaszolta tartózkodóan.

– Nem baj, eszem ágában sincs elutazni – jegyezte meg a parókás úriember –, egészen más okból vagyok itt. – Keskeny ajka visszataszító vigyorra húzódott.

Forrester azon kapta magát, hogy egyszerűen nem tudja levenni a tekintetét a látogatója arcát elcsúfító hólyagokról, és egyfolytában az jár a fejében, milyen csúnya sebhely marad majd utánuk. Figyelmét közben nem kerülte el, hogy a férfi szeme alatt mély árok húzódik, orra pedig vörösebb annál, mint amennyire a hideg szél pár perc alatt kicsíphette, tehát minden bizonnyal erősen iszákos emberrel van dolga.

– A gyarmatokra készül?

– Igen, Virginiába – felelte a kapitány, aki egyre kevésbé értette, mit akarhat tőle ez a furcsa idegen.

– Virginia – ismételte a férfi, és elgondolkozva csavargatta parókája egyik göndör fürtjét. – Ó, persze, persze… van arrafelé is néhány birtokom. Azt mondják, az a vidék kiválóan alkalmas a dohánytermesztésre, már ha valaki ültetvényesként akarja tengetni az életét.

– Megtudhatnám, miben lehetek a segítségére? – Forrester nem is próbálta tovább leplezni a türelmetlenségét.

– Ez a nőszemély – mutatott a lord Ravenre –, ha jól sejtem, magával akar utazni.

– Így van – bólintott a kapitány, miközben gyors pillantást vetett a lányra, aki a rémülettől holtsápadtan állt mellette. – Éppen az imént kötöttük meg az erre vonatkozó megállapodást.

Az idegen nemes rosszallóan megcsóválta a fejét.

– Az a megállapodás érvénytelen! Ez a cseléd az én szolgálatomból szökött meg, és haladéktalanul vissza akarom őt kapni.

Szóval így állunk, gondolta Forrester. Most már legalább világos, miért fél ennyire a lány.

– Van erről valamilyen papírja is, uram? – tudakolta az ismeretlentől.

– Persze, ez magától értetődik! Sajnos azonban a nagy sietségben otthon felejtettem.

– Hazudik – suttogta Raven. – Nincs semmiféle szerződése, és különben is már kéthavi béremmel tartozik. Jogom volt hát hozzá, hogy elhagyjam a házát!

A kapitány látta, ahogy a harag a nemesúr arcába kergeti a vért.

– Nézze, uram… – kezdte volna őt csillapítani, de az idegen abban a pillanatban félbeszakította:

– A fenébe is, ezt nem tűröm! – kiáltotta magánkívül. – Hallgasson ide, kapitány! Én Lord Percy Dunsmore vagyok, őfelsége, a királynő távoli rokona. Ha maga egy alávaló szökött cselédlánynak jobban hisz, mint nekem…

Forrester lopva a mellette álló Ravenre pillantott. A lány szeme meg sem rebbent a lord szavai hallatán. A kapitánynak csak most tűnt föl védence rendkívüli szépsége. Ovális alakú, tiszta arca olyan volt, mintha egy Szűzanyát ábrázoló szentkép elevenedett volna meg, és ugyancsak őrá emlékeztetett a lány pompás koromfekete haja is. Enyhén napbarnította bőre csak fokozta szépségének különleges varázsát. Forresternek egyáltalán nem került nagy erőfeszítésébe kitalálnia, miért töri magát ennyire utána Dunsmore.

– Már megbocsásson, uram – szólalt meg a kapitány vontatottan –, de egyszerűen nem értem, miképp lehetséges, hogy nem sajnált ekkora utat megtenni Dunsmore-től idáig egy „alávaló szökött cselédlány” miatt.

A lord egy pillanatra elbizonytalanodott, de azután hamar összeszedte magát.

– Ennek egyedül az lehet az oka, hogy jóformán semmit sem tud erről az aljas némberről. Képzelje, ma reggel hét aranyguinea-t lopott el a szobámból!

– Ez szemenszedett hazugság! – Raven hangja remegett a felháborodástól. – Forrester kapitány, higgye el, én még sohasem láttam belülről őlordsága szobáját. Egyébként is, ha volna hét guinea-m, most egész biztosan nem toporognék itt, ebben a rémes hidegben!

Forrester először Lord Dunsmore-ra nézett, majd Ravenre pillantott, végül a mélyen hallgató Nad Watsonra siklott a tekintete.

– Akárhogy is – jelentette ki végül, ismét az ellenszenves nemesúr felé fordulva –, ön sajnos semmiképpen sem kaphatja vissza a lányt, mert már aláírta a szerződését. Viszont megnyugtathatom, ha kiderül, hogy a hét arany tényleg nála van, úgy azokat készséggel visszaküldöm önnek.

– Mennyit ér az a szerződés? Tíz fontot? – kérdezte metsző gúnnyal a lord. – Esetleg tizenkettőt? Megveszem magától azt az átkozott papírt itt és most! Egészen biztos, hogy nem lesz kára belőle.

– Sajnálom, de a szerződés nem eladó – hangzott a kimért válasz.

– Az ördögbe, hát kifizetem a dupláját! Ne legyen ostoba, kapitány!

– Le vagyok sújtva, uram, de még csak meg sem gondolhatom az ajánlatát – felelte Forrester fagyosan. – Miss Whitney szerződése ugyanis nem az én tulajdonom, hanem a virginiai Mistress Pomeroyé. Íme, győződjön meg róla a saját szemével!

Dunsmore végigfutotta az eléje tartott okiratot, és dühösen fújt egyet.

– Még mindig nem tud mindent – makacskodott tovább. – Ezeket itt! – mutatott az arcán levő hólyagokra. – Ezeket itt mind ő csinálta. Látja, még csak tagadni sem meri!

Forrester kezdte gyanítani, mi történhetett ma reggel Dunsmore-ban. A lord számára nyilván teljességgel szokatlan volt, hogy valaki

szembe mert szállni az akaratával. Márpedig ő minden bizonnyal Ravent akarta, bármi áron.

A kapitány hajthatatlan maradt.

– A válaszom, uram, visszavonhatatlanul: nem! Még akkor sem, ha mindjárt száz fontot kínál.

Néhány pillanatig úgy tűnt, mintha a lord azt fontolgatná, hogy Ravent esetleg erőszakkal magával hurcolja. Hamarosan azonban a kapitány háta mögé tévedt a tekintete, ahol a legénységnek már a java része összegyűlt. Csupa durva, kemény fickó, akik valószínűleg semmiféle verekedés elől nem hátrálnak meg…

Dunsmore az öklét rázta tehetetlen dühében.

– Akkor is az enyém lesz az utolsó szó! – kiáltotta. – Rengeteg befolyásos barátom van, és kiváló az emlékezőtehetségem. Keservesen meg fogja bánni, kapitány úr, hogy nem adta vissza a lányt!

James Forrester csöndesen figyelte, ahogy Dunsmore lordja vörösen a méregtől, kísérőjével együtt elvonul.

2. FEJEZET

– Jól érzi magát? – kérdezte Forrester kapitány szelíden Ravent, aki még mindig egész testében reszketett.

– Igen, igen…

A lány hangja olyan csüggedt, fátyolos volt, mint egy félénk, szégyenlős kislányé. Mégis, ez az alig hallható rekedtség a férfiban különös melegséget keltett.

– Köszönöm, uram, már kezdek megnyugodni… Tudja, ez az ember egy züllött szörnyeteg, én meg annyira féltem…

Forrester – ahogy most egészen közelről nézte Ravent – nemcsak a szépségét vette észre, hanem a szeméből sugárzó határtalan ártatlanságot is, amely valami semmihez sem fogható bájt kölcsönzött a lánynak.

– Azt hiszem, a rendkívüli körülményekre való tekintettel mégiscsak a hajón kellene töltenie az éjszakát – mondta. – Mr. Redding, az első tisztem majd kivesz addig egy szobát valamelyik parti fogadóban. Holnapig használhatja a kabinját.

A megkönnyebbülés hihetetlenül lággyá varázsolta a lány arcvonásait.

– Forrester kapitány, nem is tudom, hogyan köszönjem meg önnek.

– Például úgy, hogy nem okoz több galibát – felelte a férfi szerfölött barátságtalanul, mintha valami rejtélyes okból saját magára is dühös lenne. – Amíg a hajó ki nem fut, sem a fedélzeten nem mászkál, sem a legénység tagjaival nem elegyedik szóba. Az embereimnek keményen kell dolgozniuk, maga pedig csak az útjukban lenne. Érthetően fejeztem ki magam?

Raven megtörten bólintott. Örömé egy másodperc alatt elszállt.

– Maradjon a kabinjában, és tartsa zárva az ajtót! – folytatta rendületlenül a kapitány. – A szakács majd visz magának vacsorát, hajnalban pedig jó korán felébresztem. Lesz elég ideje, hogy rendbe szedje a kabint, mire Mr. Redding visszatér.

– Értem – válaszolta a lány tompán. Magához ölelte szegényes kis batyuját, és a középső fedélzet felé indult.

– Még valamit, Miss Whitney! – állította meg Forrester. – Ugye nem kell azon gondolkodnom, hogy Lord Dunsmore igazat mondott-e arról a hét guinea-ről?

Raven olyan meghökkenten nézett a férfira, mintha az megütötte volna. Látszott rajta, hogy igen nagy erőfeszítésébe kerül nyugalmat erőltetnie magára.

– Nézze, kapitány úr, elismerem, hogy önvédelemből egy kanna forró teát Lord Dunsmore-ra öntöttem, ettől azonban még sem hazug, sem pedig tolvaj nem vagyok! Nos, ha valóban meg akarja mutatni a kabinhoz vezető utat, ne fecséreljük tovább a drága idejét.

– Rendben. – Forrester alig hallhatóan sóhajtott egyet. Maga sem értette, mi késztette ekkora durvaságra, minek hozta szóba azt az állítólagos lopást. Megcsóválta a fejét, mert semmilyen magyarázatot sem talált a viselkedésére.

Lassan követte Ravent a fából készült lépcsőn. Sérült térdébe minden egyes foknál belenyilallt a fájdalom. Ez az átkozott sebesülés volt az oka, hogy nyolc éve nyugállományba kellett vonulnia a királyi haditengerészettől.

Néhány matróz még mindig ott lézengett a közelükben, és kíváncsian figyelte a kapitányt meg az ismeretlen fiatal nőt.

– Szóval csak álldogáltok, és meresztitek a szemeteket! – förmedt rájuk Forrester. – Az egész készletet be kell rakodnunk, ti meg csak a szájatokat tátjátok. Indulás, lássatok munkához azonnal!

Mire a középső fedélzetre értek, a tengerészek mind eltűntek a színről, kivéve egy meglehetősen nagyképűnek látszó fiatal fickót, aki alig két napja szerződött a hajóra. A tagbaszakadt férfi a korlátra

könyökölve állt, és leplezetlen élvezettel szemlélgette a mellette elhaladó Raven csinos alakját.

– Hé, maga! – szólt rá a kapitány türelmetlenül. – Talán süket, matróz?

– Quint. Peter Quint a nevem – húzta ki magát hetykén a fiatalember.

– Szóval Quint. Nem tudom, melyik hajón szolgált korábban, itt azonban senki sem tétlenkedhet, amikor a többiek dolgoznak. Lásson neki a rakodásnak, különben nemsokára megint a dokkok között találja magát!

– Igenis, uram! – Quint tüntető lassúsággal mozdult csak meg, és közben egy másodpercre sem vette le a tekintetét Ravenről.

– Egy kicsit gyorsabban, ha szabadna kérnem! Vagy ebben a pillanatban eltakarodik a hajómról!

Forrester még sokáig nézett dühösen az engedetlen matróz után. Azonnal le kellett volna hajítania ezt a szemtelen fickót a fedélzetről, ahelyett hogy szóváltásba keveredik vele. Ha a hajó elhagyta a kikötőt, aligha lesz lehetősége arra, hogy lázongó matrózokat engedelmességre szoktasson. Végső eszközként persze minden kapitánynak hatalmában áll a kezelhetetlen tengerészeket kenyéren és vízen tartva elzáratni vagy megbotoztatni. Forrester azonban nemigen kedvelte az efféle büntetéseket. Úgy vélte, sokkal jobb, ha az esetleges rendbontókat még az utazás előtt kiszűri, és így egyszerűen elejét veszi a hasonló kellemetlenségeknek.

Ez a lány is éppen eléggé veszélyezteti a hajó nyugalmát. Homlokát ráncolva figyelte az előtte lépkedő sudár alakot, aki az előbbi szóváltás közben sápadtan a korlátba fogódzkodott. Kézzel kötött vállkendője félrecsúszott egy kicsit, és látni engedte karcsú nyakát meg hollófeketén csillogó haját, amit szigorú kontyba fogott össze a tarkóján. A kapitány egy pillanat törtrészéig eljátszott a gondolattal, hogy mi lenne, ha kihúzná a lány hajából a tűket, és ezt a pompás, selymes zuhatagot hagyná végigsiklani a kezén, majd mélyen beszívná friss, szédítő illatát…

Őrült ötlet volt aláíratni vele azt a szerződést. A nőkkel csak baj van az ilyen hosszú tengeri utakon. Ráadásul ez a csinos teremtés egy szempillantás alatt elcsavarhatja a matrózok fejét, akkor pedig elvonja figyelmüket a munkáról, és még a barátokból is acsarkodó vetélytársakat csinál. Szinte biztos, hogy egy-két héten belül véres verekedések fognak kitörni a lány miatt.

És ami a Celiával kötött szerződést illeti, gondolta hirtelen Forrester, az is könnyen végzetes hibának bizonyulhat. Hiszen az asszony aligha tűr meg a környezetében olyan cselédet, aki szépség dolgában felveheti vele a versenyt.

Mindennek ellenére Raven lényében volt valami, ami nagyon mélyen érintette a kapitányt. Büszkesége vagy a sebezhetősége – egyszerűen nem tudta eldönteni. Bárhogy hadakozott is ellene, nem tudta magában elfojtani ezt a megmagyarázhatatlan, furcsa érzést.

– Redding kabinja ott van mindjárt a lépcső mellett – szólt oda Forrester Ravennek, aki erre megtorpant, és kérdő tekintettel nézett vissza védelmezőjére. – Semmitől sem kell tartania. Az én szállásom épp szomszédos Reddingével. Ha bármi szokatlan történne, azonnal meghallom.

– Nagyon köszönöm, kapitány úr.

A lány megfordult, és kinyitotta az ajtót. Minden mozdulatából büszkeség sugárzott. Olyan természetes előkelőség hatotta át a viselkedését, hogy szegényes göncei csupán rossz jelmeznek tűntek, amelyek hiába próbálják elfedni lényének páratlan finomságát. Forrester egyszerűen képtelen volt cselédként elképzelni Ravent.

A lány megállt, mint akinek földbe gyökerezett a lába, és elgyötört hangon felnyögött.

– Valami baj van? – kérdezte aggódó hangon a kapitány. Épp ma reggel parancsolta meg, hogy a kabint alaposan takarítsák ki, s cseréljenek ágyneműt.

– Nem, nem, dehogy! – Raven még mindig mozdulatlanul állt a küszöbön. – Csak, kérem, ne haragudjon meg, de… ez a helyiség borzasztóan kicsi, és ablak sincsen rajta.

Forrester szorosan a lány mögött állt, és megpróbálta a kabint az ő szemével látni. Hát bizony meglehet, hogy egy hajóstiszt számára teljesen elfogadható szállás, de annak, akinek a tengeri élet teljesen idegen…

– Sohasem utazott még hajón?

– Nem. Egész életemet a Dunsmore-birtokon töltöttem. Többnyire kint az erdőben vagy a mezőkön.

Ravennek alig észrevehetően megremegett a hangja, mert csak most tudatosult benne, hirtelen elhatározása mekkora változást hozhat az életében.

– Hát igen – krákogott zavartan a kapitány. – Erdőt és réteket bizony nem fog találni a tengeren. Minél előbb hozzá kell szoknia, hogy itt csak ilyen szűk hely jut egy embernek. – Néhány másodpercre elgondolkodott, majd hozzáfűzte: – Az éjszakát mindenképpen ebben a kabinban kell töltenie. Egyáltalán nem lepne meg, ha Dunsmore még ma ideküldene néhány tagbaszakadt fickót, hogy erőszakkal elcipeljék. Így aztán én is nyugodtabban alszom, ha magát erős, zárt ajtók mögött tudhatom.

Forrester csodálkozva vette észre, akaratlanul is mekkora hévvel ejtette ki ezeket a szavakat. Olyan közel állt Ravenhez, hogy érezte a lány testéből áradó finom, friss illatot. Nem volt nehéz elképzelnie, milyen vad szenvedélyt ébreszthettek az ehhez hasonló élmények egy olyan férfiban, mint Lord Dunsmore. Vajon csak most kapott kedvet a szép cselédlányra a vén kujon, vagy rég a szeretőjévé tette? A kapitány egyszeriben nagyon szerette volna tudni, mi elől szökött meg tulajdonképpen Raven.

A lány váratlanul feléje fordult, és ő megigézve nézett a kifürkészhetetlen zöld szempárba. Valami titokzatos erő arra kényszerítette, hogy Raven telt, finoman ívelt ajkára pillantson. Elképzelte, ahogy mutatóujjával végigsimítja a lágy szájat, majd

ráhajol, és a nyelvével kezdi becézgetni. Képzeletben már érezte is, ahogy a lány megremeg, amikor a testük összeér…

Állj, ez őrültség! – utasította szigorúan rendre magát. Hiszen semmit sem tudsz róla, semmit az égvilágon, arról nem is beszélve, hogy az óceán túloldalán a menyasszonyod vár rád!

Celiával már megtervezték közös jövőjük minden részletét. Ez a házasság csak boldog lehet, hiszen jól élnének kettőjük vagyonából, megengedhetnének maguknak minden kényelmet és fényűzést. Igazán ostoba lenne, ha egy futó kaland kedvéért ezt kockára tenné.

Raven lesütötte a szemét, fekete szempillái finom árnyékot vetettek az arcára.

– Menjen csak, kapitány, és gondoskodjon a hajójáról! Most már egyedül is elboldogulok.

Udvarias szavak, kimért mondatok tökéletes önuralommal előadva… és minden szigorúan az illendőség határain belül… Forrester önkéntelenül felsóhajtott.

– Ahogy gondolja – felelte, de semmi kedve sem volt még továbbállni. – Egyébként ha túl szűknek találja a kabint, vagy fullasztónak a levegőjét, nem bánom, nyitva hagyhatja az ajtaját vacsoráig. Utána azonban mindenképpen…

– Köszönöm – szólt közbe csendesen a lány, és továbbra sem nézett a kapitány szemébe.

Megharagudott volna? Vagy őt is ennyire megrázták azok a pillanatok, amíg mindenről megfeledkezve elmerültek egymás tekintetében? Esetleg egyszerűen csak szégyelli magát? Forrestert valósággal égette belülről a sok kérdés, amelyeket, úgy érezte, nincs jogában feltenni.

– Dunsmore…?

– Az egy szörnyeteg. Bárkit megkérdezhet, aki ismeri.

– Akkor mi tartotta ott a házában?

– Amikor apám meghalt, nem tudtam, hová is mehetnék.

A lány hangja színtelennek, tompának tűnt. A kapitány bűntudatosan felsóhajtott.

– Kérem, bocsássa meg a kíváncsiságomat. Valójában semmi jogom ahhoz, hogy kifaggassam.

– Ugyan, ne mentegetőzzön, nincs semmi titkolnivalóm.

Forrester elnézett Raven válla fölött a messzeségbe.

– Mindenesetre jól reteszelje be éjszakára az ajtaját – mondta csaknem keserű hangsúllyal. – Senkinek sem szabad kinyitnia, bárki legyen is az, bármit akarjon is!

– Értem. Nagyon köszönöm, kapitány – érkezett a gépies válasz.

Forrester egyre jobban szerette volna tudni, miféle titkokat rejteget a lelke mélyén Raven. A lány merev arckifejezését azonban annyira elutasítónak érezte, hogy inkább szó nélkül megfordult, és lesietett a lépcsőn. Amúgy is itt az ideje, hogy a szállítmány berakodásáról és elhelyezéséről gondoskodjon. Hiszen az étel- és italkészleten, valamint az eladásra szánt drága portékán kívül azok az értékes bútorok is a rakomány közt szerepelnek, amelyekkel új otthonát akarja berendezni.

Mielőtt kinyitotta volna a raktérbe vezető csapóajtót, még egy utolsó pillantást vetett a kabinok felé. A lány azóta is ott állt mozdulatlanul a szűk helyiség ajtaja előtt.

Ravennek könnyek folytak végig az arcán. Amíg Forrester vele volt, minden erejével megpróbálta visszatartani a sírást. Most azonban elfogta a szorongás.

Holnap reggel a *Pegazus* kifut az óceánra, így végre biztonságban lesz Lord Dunsmore bosszújától. Ugyanakkor cserébe mindazt a szépet is el kell hagynia, ami eddig boldogságot hozott az életébe. Becsukta a szemét, és belefeledkezett azokba a képekbe, amelyek most elárasztották a képzeletét; barna szemű őzeket látott, apró paták nyomait a hóban, pattogó kandallótüzet apja szerény házikójában, nyári réteket, telehintve lóherével, tojásukból éppen csak kibújt kiskacsákat…

George Whitney mindig meg tudta védeni a lányát a Lord Dunsmore-hoz hasonló, féktelen fickók zaklatásai elől. Sőt azokat a

fiatal legényeket sem engedte Raven közelébe, akik a birtokon vagy a közeli falvakban laktak.

– Ezek csak egyszerű földművesek, kislányom – mondogatta mindig. – Nem valók hozzád. Egy nap majd biztosan eljön az a férfi, akihez én is örömmel adlak feleségül. Addig azonban…

Raven elfogadta és méltányolta apja kívánságát. Tudta, hogy az öreg csak érte él, és mindenben a javát akarja. Ismerte jól édesanyja történetét, aki előkelő családból származott, és akit kitagadott a családja, mert rangján alul ment féijhez. Szegény asszony akkor halt meg, amikor fekete hajú kislánya megszületett.

Raven sohasem érezte szükségét, hogy apját elhagyja. Amikor ragyogó szépségű fiatal nővé serdült, még mindig nem fordult meg a fejében, hogy egyedül próbáljon szerencsét. Apját kóbor vadorzók ölték meg. Halála után napokig tartó zavaros, öntudatlan állapotba került a lány.

Csak most jutott eszébe: a fejvesztett menekülés közben egyszer sem gondolt arra, hogy apja sójához kimenjen. Most már persze késő… Fojtott hangon felzokogott. Valószínűleg soha többé nem lesz rá lehetősége, hogy apja végső nyugvóhelyére virágokat vigyen!

Ami pedig a jövőjét illeti, teljesen reménytelennek érezte a helyzetét. Szegény apja biztosan végtelenül szomorú lenne, ha most látná. Hiszen mi sem természetesebb, mint hogy nagyon sokat várt egyetlen gyermekétől. Ezért is emlékeztette őt állandóan arra, hogy az édesanyja előkelő házból származott. Azt szerette volna, hogy Ravennek jól sikerüljön a házassága, vagy legalábbis biztos állást kaphasson, mint nevelőnő. Mindenre megtanította, amit csak tudott, és rendkívül nagy súlyt fektetett rá, hogy lánya az átlagot meghaladó műveltségre tegyen szert.

És mi lett belőle? Cseléd, majd rabszolga! Eddig legalább a személyes szabadságát megőrizte, most azonban egyszerűen eladta magát öt évre, és egy másik ember tulajdona lesz, akárcsak valami bútordarab. Hirtelen erős rosszullét fogta el Ravent erre a gondolatra.

A következő pillanatban azonban már dacosan fölszegte a fejét. Hát ilyen könnyen azért nem adom fel! – fogadkozott magában. Ezt az öt évet arra fogom használni, hogy dolgozzam, tanuljak, és tapasztalatokat gyűjtsek, amelyek birtokában később mások segítsége nélkül is boldogulhatok.

A lány persze gyanította, hogy mindez korántsem lesz könnyű.

Ravent lépések zaja riasztotta föl tűnődéséből. James Forrester közeledett, és ő újból megcsodálta a férfi magas, daliás termetét. A kapitány egész lénye határozottságot és magabiztosságot sugárzott, olyannyira, hogy ez már-már gőgnek tűnt a lány szemében.

Abban a csodálatos pillanatban viszont, amikor a tekintetük találkozott, és szinte teljesen elmerültek egymásban, valami gondosan titkolt, mélységesen mély magányt fedezett föl a férfiban, olyan fájdalmasat, hogy még most is szívébe markolt a bánat, ha eszébe jutott.

Raven tudta, hogy sorsa szorosan összefonódott Forrester kapitányéval. Olyan szerződést írt alá, amely több évre Celia Pomeroyhoz köti, akit viszont rövidesen Celia Forresternek hívnak majd. Az esküvő napjától fogva pedig a kapitány is a gazdája lesz. Így aztán a lány, ha akarja, ha nem, házasságuk legapróbb részleteiről is értesülni fog, velük együtt éli át meghitt vagy éppen veszekedésekkel teli pillanataikat, ott lesz a gyermekeik születésénél…

Ravent egyszeriben keserű érzés kerítette hatalmába. Alig látott a könnyeitől, amikor belépett az apró kabinba. A helyiség rendkívül kicsiny méretei, melyek néhány pillanattal korábban még elriasztották, most szinte vigasztalónak és biztonságot adónak tűntek.

A bőséges vacsora után, amelyet a szakács hozott be, a lány egy kicsit jobb kedvre derült. Az alaposan megfűszerezett, zöldségből és ürühúsból készült étel kifejezetten ízlett neki. Csak most jutott eszébe, hogy hajnal óta nem evett semmit.

Az utolsó cseppig kikanalazta a tányérját, azután gondosan bereteszelte a kabinajtót. Arra gondolt, talán a világ is barátságosabbnak látszik majd néhány órai alvás után.

Nem sejtette azonban, milyen nehezen fog elaludni az ablaktalan szobában. Rég eloltotta a gyertyát, és kényelmesen elhelyezkedett a tiszta lepedők között, mégsem jött álom a szemére. Úgy érezte, mintha a falak rá akarnának dőlni, és kényszerítenie kellett magát, hogy lassan és nyugodtan lélegezzen. Minden akaraterejére szüksége volt, hogy ki ne ugorjon az ágyból, s föl ne tépje az ajtót. De hát itt tökéletes biztonságban vagyok, mondogatta magában, és ez a furcsa veszélyérzet, amelytől nem tudok szabadulni, csupán a képzeletemből táplálkozik.

Később hallotta, hogy a kapitány bemegy a kabinjába, becsukja maga mögött az ajtót, és ráhúzza a reteszt. Hangos csattanás jelezte, hogy lerúgta a csizmáját, majd halkan megreccsent alatta az ágy, amikor végigdőlt rajta.

James Forrester most szinte ott feküdt Raven mellett, csupán néhány vékony deszka választotta el a testüket egymástól. A lány meg sem mert mozdulni, még a lélegzetét is megpróbálta visszatartani.

A kapitányt ezzel szemben teljesen hidegen hagyta új szomszédja. Raven legalábbis erre a következtetésre jutott, amikor meghallotta a falon keresztül a férfi egyenletes szuszogását, amely semmi mást nem jelenthetett, mint hogy Forrester másodpercek alatt mély álomba zuhant.

Egy idő múlva feltűnt a lánynak, hogy az ő szíve sem ver már olyan ijedten és féktelenül, nem érzi magát annyira egyedül, mint az imént. Nem csoda, végtére is James Forrester mellette van.

Sokáig figyelte a vékony falon átszűrődő hangokat, és légzésének ritmusát önkéntelenül is a férfiéhoz igazította. Kifejezetten jólesett neki, hogy ilyen közel tudhatja magához a kapitányt. Egy kicsit azokra az időkre emlékeztette ez a helyzet, mint amikor a szomszéd szobából hallgatta apja csöndes horkolását.

Persze azért mégsem ugyanolyan, töprengett, hiszen a kapitányban állandóan érez valami nyugtalanítót. Néha ridegen és elutasítóan viselkedik… És mégis, amikor a pillantásuk találkozik, valami különös, furcsa melegség árasztja el a testét. Még ezekben a percekben is, ahogy visszaemlékezett a férfi szemében tükröződő erőre, édes, forró gyöngeség töltötte el. Teljesen idegen volt számára ez a kellemes, kéjes borzongás, amit egyszerre talált nagyon élvezetesnek és szerfölött ijesztőnek.

Tökéletes csend uralkodott a hajón. A tengerészek nyilván mind aludni tértek már. Raven is éppen becsukta a szemét, amikor a kapitány kabinjából furcsa zajok szűrődtek át hozzá. Úgy hallotta, mintha James Forrester hevesen hánykolódna a fekhelyén. Fojtott nyögések ütötték meg a fülét.

Vagy valami rosszat álmodik, vagy pedig… beteg!

– Kapitány úr, jól érzi magát? – suttogta aggódva, és felkönyökölt az ágyában.

Semmi válasz. A nyögést most iszonyattal teli kiáltás követte.

– Kapitány úr! – Raven öklével verni kezdte a deszkafalat. – Rosszul érzi magát? Hívjak valakit segítségül?

Egy pillanatra csönd lett a másik oldalon, azután Forrester kifejezetten mogorva hangon megszólalt:

– Nem kell! Nincs semmi baj. Aludjon csak nyugodtan.

A lány visszahajtotta fejét a párnájára, de feszülten figyelt tovább. Vajon tényleg nincs szüksége segítségre a kapitánynak? Nem lenne jobb, ha még egyszer megkérdezné? Csak hogy egészen biztos lehessen benne, nem történt semmi baja. Végül Raven, mivel a szomszéd kabinból semmiféle nesz nem hallatszott át, úgy döntött, ő is nyugovóra tér. James Forrester kétségkívül olyan ember, aki megtartja magának a titkait.

Összegömbölyödött a takaró alatt, és kényszerítette magát, hogy lehunyja a szemét. Rövid idő múlva nyugtalan álomba merült.

A kapitány viszont nem tudott elaludni. Lidérces álmai ugyan nem

kísértették olyan sűrűn, mint régebben, de változatlanul iszonyatosak voltak, s mindig verítékben fürödve ébredt belőlük. Álmaiban a *Portsmouth* nevű fregatt konyhájának asztalán feküdt, térdében az ellenséges franciák golyójával. Pokoli lármát és kiáltozást hallott maga körül; még javában tombolt a csata, és a hajó csak úgy rázkódott az ágyúk lövéseitől.

Az orvos hajolt fölé.

– A lábát sajnos nem lehet megmenteni, hadnagy. Le kell vágnunk, mielőtt elüszkösödne a seb. – Az egyik segédjére pillantott. – Adjon neki whiskyt! Annyit, amennyit csak meg tud inni. Szükségem lesz két erős legényre is, hogy lefogják.

– Az istenért, nem! – Mielőtt bárki megakadályozhatta volna, Forrester fölegyenesedett, és az egyik közelében álló tiszttől elragadta csőre töltött pisztolyát. Fenyegetően az orvosra szegezte a fegyvert, miközben minden erejével próbált úrrá lenni az újból és újból rátörő szédülésen. – Ha hozzáér a lábamhoz az átkozott fűrészével, átröpítem a másvilágra! – zihálta. – Törődjön inkább a térdemmel! Tegyen meg mindent, hogy összefoltozza. Nem bánom, ha elüszkösödik is!

Fájdalmai szinte embertelenek voltak, de tudta, hogy semmiképp sem ájulhat el, mert akkor egész biztosan fél lábbal ébred. Csak amikor végre a saját fülkéjében feküdt vastagon bepólyált térddel, akkor adta át az egyik barátjának a pisztolyt, s engedélyezett magának egy nagy pohár whiskyt.

A seb meglepően hamar és könnyen gyógyult, így nemsokára csupán enyhe sántítás emlékeztette az átélt borzalmakra. Az orvos dicséretet kapott a bátorságáért meg a tudásáért, ő pedig majdnem hadbíróság elé került az engedetlensége miatt; szerencséjére azonban éppen a legjobb időben nyugdíjaztatta magát. Kevéske örökölt pénzén vásárolta aztán az első hajóját, és később három másikat is vett.

Forrester rendkívüli módon szerette a tengeri életet, és hajóival nemsokára figyelemre méltó vagyonra tett szert. Mindez azonban nem pótolhatta számára az otthon melegét és a családi élet örömeit.

A múlt évben aztán valamelyik üzlettársa felhívta a figyelmét egy háromezer-ötszáz holdas birtokra, amely dohánytermesztésre igencsak megfelelőnek látszott, s egyúttal bemutatta neki a szomszédos ültetvény tulajdonosát, egy elbűvölően bájos özvegyasszonyt.

Rövid időn belül sikerült a birtokot megszereznie, és a hölgyet is meghódítania. Celiával pedig nyilvánvalóan jól járt. Az asszony csinos és okos, rendkívül talpraesett az üzleti életben, s ráadásul vonzó. Alig múlt harmincéves, tehát nyugodtan szülhet még gyereket. Első házasságából származó két fia Angliában tanul, hogy mindketten rangjukhoz illő nevelést kapjanak.

Szerelemről ez idáig egyetlen szó sem esett közöttük. Tulajdonképpen alig ismerték egymást, azt viszont hamar fel tudták mérni, mit remélhetnek ettől a házasságtól. Ha a vagyonukat egyesítik, szerfelett kényelmes, minden földi jóban bővelkedő életet biztosíthatnának maguknak.

Szerelem? Ilyen körülmények között aligha lesz szükségük rá. James Forrester harminchat éves korára az úgynevezett szerelemnek már igen sokféle arcát megismerte, és ezek közül egyik sem tűnt különösebben rokonszenvesnek számára. Szülei házasságát pedig egyenesen visszataszítónak találta, annyit veszekedtek és gáncsoskodtak egymással.

Amikor egy-egy hosszabb út után végre partra szállhattak, a matrózok szemében azonnal buja fény gyúlt, Forrestert azonban nem vonzotta a pénzért kapható szerelem. Ha olykor már-már elviselhetetlenné vált számára a testi vágy, mindig talált nőt, aki szívesen fölajánlotta a szolgálatait.

Őszinte, igaz szerelem? A kapitány keserűen megrázta a fejét: ilyen nincs is! Csak képzelődés az egész, a valóságban azonban nem létezik.

Hatalmas robaj és rémült sikoly riasztotta fel a gondolataiból. A lány a szomszéd kabinban! Te jó ég, mi történhetett?

Azonnal kipattant az ágyából, és kapkodva magára ráncigálta a nadrágját meg az ingét. Azután a pisztolya után nyúlt, amely mindig használatra készen feküdt az ágya mellett. A következő pillanatban ki is rontott a fülkéjéből.

Ijesztő kép tárult a szeme elé.

Anvers, az éjszakai szolgálatra kijelölt matróz a földön hevert. Meghalt vagy csak az eszméletét veszítette el? Redding kabinjának ajtaját kiszakították a helyéből, és a kis helyiség küszöbén Lord Dunsmore kocsisa állt. Az egyik kezében pisztolyt tartott, a másikkal pedig Ravent szorította magához. A lány szinte élettelenül csüngött a fickó karján. Arca halottsápadt volt, szeme természetellenesen tágra nyílt.

Watson Forrester fegyverére nézett.

– Vigyázzon, hová céloz, kapitány! Ugye nem akarja tévedésből a nőt eltalálni?

Forrester hátrált pár lépést.

– Engedd el, te ostoba! Különben nem jutsz elevenen a partra!

Nad Watson válasz helyett Raven halántékához nyomta a pisztolya csövét.

– Vigyázz, te hígagyú, a gazdád felnégyel vagy megfojt, ha véletlenül lelövöd a lányt!

A kapitány szavai azonban teljesen hatástalanok maradtak. Raven tudta, hogy mindenáron meg kell őriznie a nyugalmát, amíg a kocsis a ravaszon tartja az ujját.

– Nad – suttogta –, hiszen én vagyok az, Raven. Nem ismersz meg? – Egy pillanatig várt, majd szelíden és óvatosan folytatta: – Apám, George Whitney a barátod volt. Emlékszel rá? Kisfiúkorodban sokszor elvitt magával halászni a tóra.

A lány érezte, hogy Watson szorítása kissé meglazul a dereka körül. Figyelmeztetően pillantott a kapitányra, nehogy egy hirtelen mozdulattal megijessze a kocsist. Nad megmozdult. A lány nem

tanúsított semmiféle ellenállást, lépését a férfiéhoz igazította. Közben pedig csak beszélt, beszélt, valamilyen furcsa, éneklő hanghordozással, és szavai álmosítóan zsongtak Watson fülében.

– Akkoriban még egészen apróka voltam, emlékszel? A papámnak egy fához kellett kötöznie, nehogy folyton a vízbe ugorjak. Te ezt nagyon viccesnek találtad, Nad… És mindig olyan sok pisztrángot fogtatok…

Érezte, hogy a pisztolycső lecsúszik a halántékáról. James még mindig mozdulatlanul meredt rájuk. Testtartása a párducéra emlékeztetett, amikor éppen áldozatára készül vetni magát.

– Sohase tudnál fájdalmat okozni nekem, ugye, Nad? – súgta rábeszélő hangon a lány. – Hiszen a papám is mindig olyan barátságos volt hozzád. Engedd el a pici, fekete hajú kislányt, Nad! Senki sem fog bántani…

Maga is meglepődött, amikor Nad hirtelen elengedte. A következő pillanatban a férfi hangosan felnyögött, a teste görcsbe rándult, majd karja a levegőbe lendült, és pisztolya hangos koppanással a padlóra esett.

Forrester azonnal előreszökkent, hogy Ravent magához rántsa. Visszatuszkolta a lányt a kabinba, ő maga pedig szétvetett lábbal a széttört ajtó elé állt, készenlétbe helyezve a pisztolyát. Óvatossága azonban fölöslegesnek bizonyult. Nad Watson mozdulatlanul hevert a földön, arccal lefelé. Hátából, a szíve tájékán egy tőr állt ki, olyasféle, amilyet a tengerészek szoktak maguknál tartani.

Peter Quint, akit eddig senki sem vett észre, önelégült képpel lépett elő a sötétből. Nad fölé hajolt, és kirántotta belőle a kését.

– Tiszta munka volt, ugye, kapitány? – fordult büszkén Forrester felé. – Észre se vette a büdös kutya, hogy mi történt!

Raven apró sikolyt hallatva Nad Watsonhoz rohant. Megpróbálta kitapintani az érverését, de a kocsis már halott volt.

– Meg lehet még menteni? – kérdezte a kapitány halkan.

A lány csak a fejét ingatta egy ideig, majd hirtelen elveszítette az önuralmát. Arca elé kapta a kezét, és kitört belőle a zokogás.

– Ilyen sokat jelentett magának ez a fickó? – tudakolta Forrester elbizonytalanodva.

– Nem erről van szó – felelte Raven. – Nad már egészen kicsi korában is kíméletlen, erőszakos alak volt. Lord Dunsmore hamar felismerte ezt, és igyekezett minél jobban erősíteni benne e jellemvonást.

– Akkor hát miért… – A kapitány újból összezavarodott

A lány fájdalmasan nézett rá a szemét elborító, sűrű könnyfátyolon keresztül.

– Hát tényleg nem érti? Ez az ember halott. Miattam pusztult el. Ha nem jöttem volna ide…

– Ne beszéljen butaságokat! – szakította félbe Forrester. – Ez a fickó egyszerűen el akarta rabolni magát a gazdája parancsára. Ha valakit egyáltalán felelősség terhel a haláláért, akkor az kizárólag csak Lord Dunsmore lehet. – Gyengéden Raven vállára tette a kezét. – De hiszen maga reszket! Próbáljon meg minél melegebben betakarózni, és aludjon egy nagyot! Különben holnapra beteg lesz. Naddel már nem kell foglalkoznia. Majd mi elintézünk mindent.

Karjánál fogva magához húzta a lányt. Raven egy másodperc törtrészére megpillantotta a férfi ingének kivágásában fölsejlő dús, sötét szőrzetet. Újra elárasztotta testét az a már ismerős, kéjes borzongás, ami egyszerre tűnt kellemesnek és nagyon ijesztőnek.

– A fenébe! – mordult föl a kapitány, amikor tekintete Redding kabinjának tönkretett ajtajára tévedt. – Nos hát, ma éjjel kivételesen az én kabinomban fog aludni. Valami azt súgja, hogy amúgy sem lesz sok időm a pihenésre.

– Kapitány úr, igazán nem kellene miattam…

– Csak semmi feleselés! – vágta el a lány szavát Forrester. – Ma már nincs türelmem az ilyesmihez.

Gyorsan betessékelte Ravent a fülkéjébe, amely jóval tágasabb volt az első tiszt kabinjánál. A falakat takaros faburkolat fedte, festmények helyett különféle tengerészeti térképek díszítették a szobát. A lány az ajtóval szemben még egy kerek kis ablakot is

fölfedezett, amelyen át látni lehetett a közelben horgonyzó hajók fényeit.

– Most pedig be az ágyba! – parancsolt rá a kapitány. – Remélhetőleg ma éjjel nem lesz több csetepaté. – Sietve fölrántotta a csizmáját, kabátot vett, és szó nélkül eltűnt.

Raven csak nagy sokára tudott megnyugodni a még mindig meleg takaró alatt. Mélyen beszívta az ágyból áradó férfias illatot, amely egészen szokatlan, mégis furcsamód jóleső érzéssel töltötte el. Biztonságban tudta magát, mintha James ott feküdne mellette, és a karjában tartaná…

Hirtelen azonban rémisztő gondolat villant át az agyán. A kapitánynak látnia kellett, ahogy Quint Nad háta mögé lopódzik. Igen, igen, James Forrester hagyta, hogy ő csalóka módon félrevezesse azt a szerencsétlent. Amikor aztán Nad ébersége alábbhagyott, könyörtelenül lerohanták őt. Könnyű volt nekik! Pedig Raven tudta, hogy a fickó néhány percen belül úgyis elengedte volna. Forrestert nyilván a legjobb szándék vezette, de a lány ezt most nem tudta méltányolni. Valószínűleg hosszú időnek kell eltelnie ahhoz, hogy újra bízni tudjon a férfiban.

A kapitány ezekben a percekben a hajó korlátjánál állt, és tekintete a messzeségbe révedt. Még mindig nem tudott szabadulni az előbbi események hatása alól. Akár tetszett neki, akár nem, be kellett ismernie, túlságosan is foglalkoztatja őt minden, ami ezzel a különös, sors űzte lánnyal történik.

Ha behunyta a szemét, újra Raven csöndes, zsongító hangját hallotta, amellyel a lány pár perc alatt elbűvölte durva támadóját. Lehet, hogy valóban hatalma van az efféle vad teremtmények fölött? Ha babonás lenne, most biztosan boszorkánynak tartaná Ravent. Így viszont inkább arra gyanakodott, hogy a lány varázslatosnak tűnő hatalma tulajdonképpen nem más, mint egy kivételes egyéniség kisugárzása a környezetére. Ijedelemre tehát semmi ok.

Valamilyen módon azonban őt is elbűvölte a lány. Csak tudná, mi lesz ennek a következménye! Tanácstalanul megcsóválta a fejét. Mielőtt azonban tovább töprenghetett volna, Peter Quint lépett oda hozzá.

– A fickót úgy összekötöztem, mint egy gyapotbálát. Mi legyen vele?

A kapitány kissé idegenkedve fogadta a matróz jelentését. Akárcsak egy hóhér, tűnődött Forrester, és megborzongott. Rágondolni is rossz, milyen hidegvérrel szúrta le azt a kocsist! Most persze nagyra van magával. De még milyen nagyra!

Felsóhajtott. Nehezen tudta megemészteni a Nad Watsonnal történteket. Lord Dunsmore kocsisa nyilvánvalóan bűnös volt abban, hogy leütötte az őrt, és erőszakoskodott az egyik utassal. Megérdemelte hát a halált, ezt bármelyik bíróság elismerné. Ha viszont bejelentenék az esetet, a *Pegazust* nem engednék kifutni a vizsgálat lezárásáig. Dunsmore pedig ez idő alatt újabb és újabb kísérleteket tehetne, hogy visszaszerezze a lányt. Mindezt figyelembe véve, csak egyetlen megoldás maradt: Nad Watsont nyomtalanul el kell tüntetni. Kiadta hát a parancsot.

Megkövült arccal figyelte, ahogy két matróz a tengerbe dobja az ólomnehezékekkel együtt lepedőbe varrt tetemet. Nemsokára már csak Redding kabinjának kiszakított ajtaja emlékeztetett arra, hogy Nad Watson valamikor a fedélzeten járt.

3. FEJEZET

A tenger erősen hullámzott, és a *Pegazus* vitorlái büszkén dagadtak a szélben. A tengerészek számára ez volt a lehető legjobb idő, hiszen ilyenkor lehetett igazán gyorsan haladni. Az utasok azonban nagyon szenvedtek a hajó állandó imbolygása miatt.

– Mennyi ideje vagyunk úton? – kérdezte Raventől egy elgyötört arcú fiatalasszony, aki nedves szivaccsal törölgette verejtékcseppekkel borított homlokát.

– Tizenkét napja. Mr. Redding azt mondta, egy hónap múlva ilyenkor már Virginiában leszünk.

– Egy hónap! – ismételte Mercy Hopwood iszonyattal a hangjában. – Addigra biztos elpusztulok, ha ez a hajó továbbra is így dülöngél…

– Szamárság! – torkolta le Raven a fiatal nőt. – Ugyan miért kellene elpusztulnia? A férje igazán példamutatóan gondoskodik magáról, és nemsokára gyönyörű kisbabájuk is születik. Hosszú és boldog élet áll maga előtt. Most pedig próbáljon meg inni néhány kortyot ebből a kamillateából. Meglátja, nem fog utána annyira émelyegni a gyomra.

Mercy Hopwood azonban undorodva elfordította a fejét.

– Ne kínozzon fölöslegesen! Rajtam már a tea sem segít.

– Legalább meg kellene próbálnia – unszolta gyengéden Raven. – Csak néhány apró kortyot! Ha nem teszi meg a saját érdekében, gondoljon legalább a gyermekére.

A fiatalasszony továbbra sem engedelmeskedett, erőtlenül visszahanyatlott a fekhelyére, és becsukta a szemét.

– Nos, rendben – adta meg magát Raven. – Talán majd később.

A lány egyébként hozzászokott ahhoz, hogy állandóan mozog a talpa alatt a padló, és még viharosabb időben sem fogta el soha rosszullét. Kedves és segítőkész természetének köszönhetően hamarosan igen kedvelt ápolónő lett az utasok között. Ennél inkább kedvére való tevékenységet nem is találhatott volna, hiszen így szinte észrevétlenül repült az idő. Kora reggeltől késő estig kabinról kabinra járt, hogy gondoskodjon a szenvedőkről. Hordószám főzte a teát a rengeteg tengeribetegnek, lemosdatta és hűtögette az arcukat, közben pedig segített azoknak, akik bizonytalanul támolyogva a korlátot keresték.

Néha egyenesen megijedt attól, hogy milyen gyorsan telik az idő. Nemsokára számolhatja az érkezésükig hátralévő napokat, a szabadság utolsó napjait, amelyeket ötéves rabszolgaság követ majd.

Clive, Mercy férje állította meg Ravent a kabinjuk előtti keskeny átjáróban.

– Szörnyen aggódom az asszony miatt – mondta. – Napról napra gyengül.

– Igen, ez engem is nagyon nyugtalanít – felelte Raven. – Már egy hónapja sincs a szülésig. Mercynek meg a gyereknek is létfontosságú lenne, hogy legalább egy kis folyadékot igyon néha. Ő azonban egyetlen kortyot sem volt hajlandó inni a teából. Nem tudna a lelkére beszélni?

Clive Hopwood keserűen megrázta a fejét.

– Próbáltam már, elhiheti. De Mercy egyre csak azt hajtogatja, sohasem fogja megbocsátani, hogy idehurcoltam erre a hajóra.

Raven egy másodpercig döbbenten hallgatott, és igyekezett valami vigasztalót kitalálni.

– Biztos megváltozik a véleménye, amikor megérkeznek Amerikába – válaszolta végül, hogy egy kis bátorságot öntsön a férfiba. Clive azonban csüggedten megvonta a vállát.

– Ebben én egyáltalán nem vagyok olyan biztos. Amerika óriási ország, és úgy hallottam, hogy azoknak, akik tudnak és akarnak is dolgozni, határtalanok ott a lehetőségeik. De egy olyan nőnek, mint

Mercy, aki megszokta a kényelmet, az élet Amerikában meglehetősen kemény lehet. Már csak azért is, mert aligha engedhetjük majd meg magunknak, hogy az új otthonunkban is cselédet fogadjunk mellé. Bárcsak maradtunk volna Angliában, ahol legalább boldog és elégedett volt!

Raven nem akarta ezt a kétségbeesett embert csak úgy egyszerűen otthagyni.

– Maga tudja, hogy Virginiában milyen az élet? Mert nekem sajnos sejtelmem sincs róla. Az egyik barátnőm azt mondta, hogy arrafelé indiánok élnek meg vadállatok…

Clive hitetlenkedve nézett rá, majd furcsán elmosolyodott.

– Nos hát, Virginiában egészen biztosan nincsenek indiánok. Már vagy negyven éve elkergették onnan őket. Ami pedig a vadállatokat illeti, legfeljebb rókát meg hódot láthat az ember. Ne féljen, Virginiában olyan biztonságban lesz, mint Angliában. Akinek pedig földje és pénze is van, úgy élhet ott, akár a király! Nekem legalábbis ezt mesélték.

Raven gondolatai közben az ismeretlen Celia Pomeroy körüljártak. Nyilván nagyon szép asszony lehet, és biztosan drága ékszereket hord, amikor kikocsizik olykor-olykor elegáns hintóján…

A következő pillanatban azonban elhessegette magától ezeket a gondolatokat. Semmi értelme olyasmin rágódnia, ami nem tartozik rá. Ennél sokkal fontosabb, hogy vajon milyenek James Forrester menyasszonyának belső tulajdonságai. Tisztességes, barátságos úrnője lesz-e? Tudja-e majd eléggé szeretni a kapitányt ahhoz, hogy a férfiban feloldódjon végre az az elviselhetetlenül fájdalmas magány?

Segítséget kérő utasok hangja riasztotta fel a gondolataiból. Elköszönt hát Clive Hopwoodtól, és megígérte, hogy később még egyszer meglátogatja a feleségét.

Mire Raven utolsó tengeribeteg útitársát is ellátta, megfájdult a feje. Friss levegőre vágyott. Forrester megengedte neki, hogy ahányszor

csak akar, fölmehet a fedélzetre – persze csak addig, amíg nem okoz semmiféle fönn-akadást a jelenléte. Így aztán szokásává vált, hogy naponta legalább egyszer alaposan megfürdesse arcát a szélben, és közben akár órák hosszat is elnézze a tengert.

A hajóorrban talált magának egy helyet, ahol egészen kiállhatott a korláthoz, anélkül hogy bárki is észrevenné. Egy óriási vizeshordót tároltak ott, amely mögé bújva tökéletes menedéket lelt a kíváncsiskodó tekintetek elől. Most is ezt a búvóhelyet kereste föl. Ha volt egy kis ideje, mindig idejött, hogy kipihenje magát a hullámok játékát figyelve, amelyek fáradhatatlanul csapkodtak a hajóorr körül.

A korlátra könyökölt, és mélyen fölsóhajtott. A szél csiklandozva simogatta az arcát, és összeborzolta hosszú fekete haját. Behunyta a szemét, s teljesen átadta magát ennek a kellemes érzésnek. Kezdetben még félelemmel és rettegéssel töltötte el a végtelen óceán látványa, de lassanként kedves ismerősévé váltak a hullámok, és a vitorlák csapkodása szinte muzsikának tűnt számára. Még a hajó ringatózását is szerette. Hamar megszokta, hogy természetesnek érezze ezt az állandó mozgást, s könnyedén alkalmazkodott hozzá.

Szeme csücskéből megpillantotta a hátsó fedélzeten álló kapitányt. A férfi nem hordott kalapot, és kabátja alól kivillanó hófehér inge fedetlenül hagyta a nyakát. Haját hátrafújta az erős szél, így jól látszottak arcának feszült vonásai. Most is, mint mindig, tele volt munkával. Épp a kormányossal közölte az utasításait, hangja azonban nem hallatszott el Ravenig.

Azt a bizonyos emlékezetes első éjszakát követően a lány minden igyekezetével azon volt, hogy kitérjen Forrester kapitány útjából. Így is éppen elég bosszúságot okozott neki, semmiképpen sem akarta még jobban igénybe venni a türelmét.

Ettől függetlenül, ahányszor csak a fedélzeten járt, önkéntelenül is James

Forrestert kereste a tekintetével. A magas, daliás termetű férfi varázslatos vonzerőt gyakorolt rá, és ezt a meghökkentő hatást még

az sem csorbította, hogy a kapitány alig észrevehetően sántított. Az a hajszálvékony forradás pedig, amely Forrester bal arcán húzódott, csak még inkább férfias külsőt kölcsönzött a kapitánynak. James Forrester szemmel láthatólag nem csupán hallomásból ismerte a „veszély” szót, és sérülései révén a fájdalommal is gyakran közeli kapcsolatba kerülhetett.

Vajon mennyire maradandóak a nyomok, amelyeket a rengeteg szenvedés hagyott Forresterben? Miért nem lehet áttörni rideg, elutasító viselkedésének páncélján, amely csak védőöltözete ennek a kivételes egyéniségnek, s elérni mögötte az érző, gondolkodó férfit?

A lány egyre többet sajnálkozott saját tapasztalatlanságán és tudatlanságán. Noha szinte a természet ölén nőtt fel, és az állatok párzási szokásaiban tökéletesen kiismerte magát – sőt egyszer még segített is apjának egy kiscsikó születésénél –, a férfi és a nő kapcsolatáról jóformán semmit sem tudott.

A pusztán testi folyamatok persze világosak voltak előtte. Egyszerűen abból indult ki, hogy két ember együttléte nyilván hasonlóképpen zajlik le, mint az állatok esetében. A vágy és a szenvedély azonban, amely a férfit és a nőt egymáshoz űzi, még mindig nagy titoknak tűnt a szemében. Rég abban a korban volt, amikor a legtöbb lány férjhez megy, sőt néhányuknak már gyereke is születik, mégis oly tapasztalatlannak érezte magát ezekben a kérdésekben, mint egy taknyos kölyök. A kapitányhoz hasonló kemény és tántoríthatatlan férfiak többnyire elbizonytalanították, az olyanok pedig, mint a szívós és erőszakos Lord Dunsmore, kétségbeesett félelmet keltettek benne.

Olyan szép és egyszerű volt az élet, amíg fiatalabb voltam, gondolta keserűen. A világ egyszerűnek tűnt, és átláthatónak, s én biztonságban éreztem magam. Apám minden rossztól megvédett. Most azonban… most valahogy egészen más lett minden.

Egy matróz, aki éppen a hátsó keresztárbocon vesződött valamivel, meglátta őt, és feléje intett; Peter Quint volt az. Raven

összerezzent. Mit akarhat tőle ez a fickó? Talán azt gondolja, hogy tartozik neki valamivel, amiért megölte Nad Watsont?

Zavartan elfordította a fejét, és a smaragdszínű hullámokra függesztette a tekintetét. Megpróbált belefeledkezni az állandó mozgás látványába, de ez most csak egészen rövid időre sikerült. Különös nyugtalanság kerítette hatalmába, mintha csak megérezte volna, hogy valami nagy vihar készül.

Talán mégiscsak lent kellett volna maradnia a fedélközben, ahol a több mint húsz utassal együtt elszállásolták. Hiszen az ilyen Peter Quint-féle fickók könnyen azt gondolhatják, hogy csak azért járkál ide, mert a jelenleginél kellemesebb társaságra vágyik. Ebből előbb vagy utóbb csúnya összetűzések származhatnak, amelyek miatt a kapitány természetesen őt tenné felelőssé. Forrester végül is félreérthetetlenül megmondta neki, hogy nem okozhat zavart a legénység soraiban.

Nagyot sóhajtva már éppen indulni akart, amikor hirtelen fölfedezett egy különös madarat, amely közvetlenül a víz felszíne fölött röpült. Fehér fejével és hosszú, szürke szárnyaival kifejezetten bájos, kecses látványt nyújtott. A lány nagyon elcsodálkozott, hogy ez a magányos sirály ilyen messzire elmerészkedett a szárazföldtől.

A madár rekedt kiáltással hirtelen a hullámokba merült, és Raven anélkül, hogy egy pillanatra is elgondolkodott volna azon, amit tesz, hajszálpontosan utánozta a kiáltását. Odahaza sok szép nyári napot töltött azzal, hogy a hangjuk utánzásával magához csalogatta a madarakat. Gyönyörűnek találta őket, és puha tollazatúk szinte ingerelte, hogy minél tovább simogassa törékeny, pihegő testüket.

A sirály most újra kiáltott egyet, majd Raven felé repült. Egy bizonyos távolságban letelepedett a hajó korlátjára, s kíváncsian szemügyre vette a lányt. Ravennek eszébe jutott, hogy maradt reggeliről egy darab kétszersültje, amelyet a ruhája zsebébe dugott, mert hirtelen egy beteghez hívták, s nem volt ideje befejezni az étkezést.

Előhúzta hát a kemény süteményt, letörte a sarkát, és a korlátra tette. Hátrált néhány lépést, közben azonban egy másodpercre sem vette le tekintetét a madárról, és finoman, óvatosan fütyülni kezdett.

Forrester a hátsó fedélzetről remekül belátta az egész hajót. Nem véletlenül választotta ezt a helyet a parancsnoki megfigyelőállásnak. Ha itt tartózkodott, nem kerülte el a figyelmét semmi, ami a hajón történt. Így például gyakran megfigyelte Ravent, amikor a lány épp titkos rejtekhelyére surrant. Most álmélkodva nézte, hogy nyeri el fokról fokra a madár bizalmát. Raven hosszú percekig állt mozdulatlanul, végtelen türelemmel, míg a sirály aprókat szökkenve közelebb nem ment hozzá. A madár egyre bátrabban viselkedett, hamarosan csipegetni kezdte a kétszersült darabkáit. A lány most a tenyerére tette a maradékot, és óvatosan a sirály felé nyújtotta, majd ismét mozdulatlanná dermedt. A kapitány is visszafojtott lélegzettel figyelte, vajon a madár megbízik-e már teljesen Ravenben. A sirály egyre közelebb és közelebb ment a lányhoz, tétovázott kicsit, bizonytalanul ugrott egyet-kettőt, aztán hirtelen a kenyérdarabhoz kapott, s fölszállt vele a levegőbe.

Forrester nem bírt uralkodni elragadtatásán, lelkesen odaszaladt Ravenhez.

– Hát ez egyszerűen bámulatos volt! – szólalt meg álmélkodó hangon. – Mondja, nincs ebben valami trükk?

A lány futó pillantást vetett rá, aztán tekintetét újból az égre szegezte, ahol a sirály már csak egy kis pontnak látszott.

– De hiszen mondtam, hogy tudok bánni az állatokkal – felelte szelíden. – Ha azt hiszi, hogy ez olyan, mint valami bűvészmutatvány…

– Nem, dehogyis! – szakította félbe a kapitány, aki már meg is bánta iménti meggondolatlan megjegyzését. – Amit láttam, az tökéletesen meggyőzött. Csak sehogy sem értem, miként lehetséges.

Raven megrázta a fejét. Hosszú fekete haja, amelyet Összekuszált az erős tengeri szél, selymes, csillogó függönyként borult a hátára. Forrester alig bírta türtőztetni magát, hogy meg ne érintse.

– Magam sem értem igazán – vonta meg a vállát a lány. – Úgy látszik, az állatok egyszerűen bíznak bennem. Mintha csak tudnák, hogy sohasem lennék képes ártani nekik.

– Ez minden? – kérdezte Forrester hitetlenkedve. – Sikerült már megfognia így valamilyen szabadon élő állatot?

– Dehogy! – csóválta Raven a fejét. – Sohase próbálnék ilyesmit. Ha ez lenne a szándékom, azt az állatok is rögtön megéreznék, s valószínűleg oda se jönnének hozzám. Hát tényleg nem érti?

Ahogy ránézett a férfira, a kapitány úgy érezte, hogy a lány csillogó zöld szeme szinte mágnesként vonzza.

– Milyen rendkívüli teremtés maga! – szólalt meg rekedten.

Raven gyorsan elfordult. Hirtelen zavarba jött, és öntudatlan, szégyenlős mozdulatokkal gyűrögetni kezdte a köténye szegélyét.

– Sohase hittem volna, hogy ilyen távol a parttól is lehet látni madarakat – mondta, csak hogy valami ártatlan témára terelje a beszélgetést. – Honnan jöhetnek? Talán egy sziget van a közelben?

– Nem, errefelé már egy sincs. – Forrester szájára is meglehetősen nehezen jött a sző. Komoly erőfeszítésébe került, hogy alkalmazkodni tudjon a lány hirtelen megváltozott viselkedéséhez. – Elég sok olyan madár akad viszont, amelyek életük nagy részét a tengeren töltik. Egyszerűen nekivágnak a víznek, és a szélre meg az ösztöneikre bízzák magukat. Néha hetekig is követnek egy-egy hajót.

– Madarak, ti céltalan utazók… – suttogta Raven maga elé. – Most már értem. – Újra a férfira nézett, és magyarázatképp hozzáfűzte: – Apám egyik könyvében olvastam ezeket a szavakat, és gyakran eltűnődtem azon, igazából mi is lehet az értelmük. A madarak valóban szabadok, oda repülhetnek, ahová csak akarnak, s ott pihennek meg, ahol éppen kedvük tartja. Senki és semmi sem képes arra, hogy ebben megakadályozza őket.

A kapitány hosszan nézett az eltűnt sirály után, majd ismét a lányhoz fordult.

– Ez úgy hangzik, mintha irigyelné a madarak életét.

Raven félénken elmosolyodott, s ettől még elragadóbbnak tűnt az arca.

– Talán igaza van. Mielőtt erre a hajóra jöttem, ki sem mozdultam a Dunsmore-birtokról. Fogalmam sem volt arról, mit is jelent ez a szó: utazás. Milyen is az, amikor az ember tényleg szabadnak érezheti magát. Most már van némi elképzelésem erről. Néha azon töröm a fejemet, hogy örökké itt tudnék állni a fedélzeten, és járni, járni a tengert… Csak a repülés lehet ennél szebb.

Forrester jókedvűen fölnevetett.

– Akkor hát a maga értelmezése szerint az utóbbi tizenöt évben én is afféle céltalan utazó voltam. Egyébként nagyon élveztem mindvégig, csupán az ilyen életformával együttjáró magány miatt szenvedtem időnként. Éppen ezért jutottam arra az elhatározásra, hogy örülök minden percnek, amit a vizeken csatangolva tölthettem, de most már asszonyt és családot akarok.

– Tényleg, mi a helyzet a menyasszonyával? – kockáztatta meg Raven a kérdést. – Tudom, hogy semmi közöm hozzá, de nem akarná Mistress Pomeroy megosztani magával ezt az életformát? Kérdezte már erről?

– Celiát? – A kapitány szórakozottan megrázta a fejét. – Soha, semmikor sem lennék képes arra kérni, hogy a házát, a földjét meg a barátait elhagyja. – Lopva a lányra pillantott, aki arcát a szélben fürdette. – A tengeri élet nem asszonynak való. Túl kemény. Azonkívül Celia születése óta tökéletes kényelemhez szokott, és sohasem élt máshol, mint Fairhavenben.

– Mesélne egy kicsit Fairhavenről? – kérte Raven anélkül, hogy közben a férfira nézett volna. – Napok óta próbálom elképzelni, mi rejtőzhet e mögött a szép név mögött.

Forrester zavartan köhécselni kezdett. Furcsa, de egy ideje egyre nehezebben tudott az ültetvényre vagy Celia arcára visszaemlékezni.

– Hát igen… szóval a birtok mintegy kétezer-háromszáz hold kiváló minőségű szántóföldből áll, s közvetlenül a Rappahannock folyó partján terül el. Az ültetvényen minden évben jelentős mennyiségű kitűnő dohányt takarítanak be.

Raven szeme elkerekedett a csodálkozástól.

– De hiszen ez óriási! – kiáltott fel. – Lord Dunsmore összes földje úgy eltűnne benne, mint a pinty. Biztosan úgy néz ki az egész, mint valami hatalmas, zöld óceán, amikor a dohány nőni kezd.

A kapitány most meg sem próbálta elfojtani a mosolyát.

– Azért ez nem egészen így van – hozta vissza egy kicsit a való világba Ravent. – A dohány ugyanis teljesen kilúgozza a földet. Három, legfeljebb négy aratás után már csak egy-két évig lehet az ilyen talajon igazán jó termést elérni. Előbb vagy utóbb vissza kell adni a természetnek a jogait, és erdőket telepíteni, ami persze az ottani éghajlat alatt viszonylag gyorsan megoldható.

– Ezek szerint a dohányt mindig más, elkülönített területeken termesztik, és állandóan maradnak érintetlen részek fákkal, madarakkal meg erdei állatokkal – állapította meg Raven megkönnyebbülten. – Ez igazán nagyon dicséretes dolog.

– A házból pedig lelátni a folyóhoz – mesélte tovább Forrester. – Az épület kétszintes, tizenhat vagy tizenhét szoba van benne. Azt hiszem, ez az ottani mérce szerint is megfelelő, noha láttam már nagyobbakat és szebbeket is.

És sajnos Celia is látott ilyeneket, fűzte hozzá magában. Ezért is ragaszkodott az asszony ahhoz, hogy kettőjük számára új otthont építsenek, méghozzá azon a földön, amelyet a kapitány nemrég vásárolt. Celia olyan házra vágyott, amit a barátai is megirigyelhetnek.

– Dunsmore Manor háromszintes volt, és több mint… de hát ez már a múlté. Nem is akarok róla soha többet beszélni. Meséljen inkább még Fairhavenről! Mindent tudni szeretnék róla.

Forrester kezdte magát furcsamód nyugtalanul érezni a lány közelében, és egyre kevésbé tudott a válaszra összpontosítani.

– Nos hát… a ház egyik oldalánál állnak az istállók, a raktárcsarnokok, a dohánygyűjtők, valamint a rabszolgák szállásai.

– Rabszolgák? – ismételte döbbenten Raven.

– Igen. – A kapitány nem vett tudomást a lány hangjából kitetsző megrökönyödésről, holott ő maga sem volt nagy barátja a rabszolgaság intézményének. Mindig megtagadta, hogy afrikai feketéket Amerikába vigyen. A rabszolgaság ettől függetlenül hozzátartozott a virginiai élet hétköznapjaihoz; minél hamarabb hozzászokik a lány ehhez a gondolathoz, annál jobb neki.

– A földmunkásokkal és a házban levő szolgálókkal együtt összesen több mint száz néger rabszolga dolgozik Fairhavenben – magyarázta. – Nélkülük egyszerűen nem is lehetne fenntartani az ültetvényt.

– Vagy úgy… – Raven elgondolkodva bámulta a vizet. – És hogy viszonyul ehhez Mistress Pomeroy? Jó úrnője a rabszolgáinak?

Forrester nagy nehezen emlékezetébe idézte Celia vonásait, és belátta, hogy ezt a kérdést eddig nem tette föl magának vele kapcsolatban.

– Ő minden tekintetben tökéletes asszony – felelte végül. – El sem tudom képzelni, hogy bárkivel másként bánna, mint barátságosan és igazságosan.

– Gyerekei is vannak? – tudakolta Raven. – A szerződésben az áll, hogy özvegy…

– Maga szereti a gyerekeket?

– Ó, igen! – kiáltotta a lány csillogó szemmel. – Sajnos, testvérek és játszótársak nélkül nőttem fel. Mindig egyedül voltunk apámmal. Sokáig reméltem, hogy újra megházasodik, és nekem is lesznek testvéreim. Am nem vett magához másik asszonyt.

– Mistress Pomeroynak két fia van, de mind a ketten Angliában élnek, hogy jó nevelést és megfelelő képzést kapjanak.

– Ó! – Raven arcán árnyék vonult át. A következő pillanatban azonban már megvidámodva kérdezte: – Ha majd összeházasodnak, biztosan lesz gyerekük, ugye?

A kapitány érezte, hogy forróság önti el az arcát.

– Igen, legalábbis azt remélem…

– Én is – mondta mély meggyőződéssel a lány. – És bízom benne, Mistress Pomeroy megengedi majd, hogy néha én is segédkezzem a gondozásukban. Annyira imádom a kicsiket!

Raven a kapitányra emelte a szemét. Milyen nyíltak és tiszták az arcvonásai, suhant át Forrester agyán. Csak nézte-nézte a lányt, mint akit megigéztek. Hirtelen úgy érezte, hogy egész addigi életét az érzéketlenség valamiféle furcsa sivatagában töltötte el. S ez a felismerés a lelke mélyéig fölkavarta.

Raven szeme pedig úgy csillogott, mint a sivatagban megbúvó zöld, árnyas oázis. A kapitányban néhány pillanatra fölrémlett, hogy ő is enyhülésre találhat itt. Lassan, nagyon lassan a lány fölé hajolt, majd kinyújtotta felé a kezét.

Raven aprót sikoltott, s ezzel megtörte a varázst. Forrester visszazökkent a valóságba. Eszébe jutottak az emberei és a Celiának adott ígérete; eszébe jutottak a feladatai, mint ahogy az is, hogy kicsoda voltaképpen ez a lány. Az aláírt szerződésre gondolt, amelyet a kabinjában őrzött egy lezárt ládában.

És ugyanez nyugtalanította Ravent is.

– Sajnálom… – Zavartan és kelletlenül préselte ki magából a lány a szavakat. – Nem szabad tovább itt álldogálnom, és az ön drága idejét lopnom. Meg várnak is rám biztosan odalent, sok gyengélkedőnek van szüksége segítségre.

– Igen, én is úgy vélem, hogy… – válaszolta volna a kapitány, Raven azonban már meg is fordult, végigszaladt a fedélzeten, s a következő pillanatban eltűnt az utastérbe vezető lejárónál.

Forrester kis ideig a korlátnál maradt. A szél lassan-lassan lehűtötte az arcát, a végtelen messzeség felé tartó sirály kiáltása azonban még sokáig ott csengett a fülében.

4. FEJEZET

Már nagyon késő volt, amikor James Forrester a kabinjába ért, és levetkőzött éjszakára. Egész nap Raven körüljártak a gondolatai, pedig a fedélzeten lezajlott beszélgetés óta nem is látta.

Ült az ágya szélén, és menyasszonya kis, aranykeretbe foglalt arcképére próbálta összpontosítani a figyelmét, de mindhiába. A kép újra és újra elúszott a szeme elől. Úgy tűnt, mintha Celia művészi frizurába fésült szőke haja feketén csillogó, szélborzolta sörénnyé változna át, kék szeme pedig zavaró világoszöld árnyalatot kapna.

A kapitány igencsak nagyot tévedett, amikor azt remélte, ha elég erősen gondol Celiára, akkor a Raven iránt hirtelen föllobbant szenvedélye magától is elmúlik. Ostobaság volt hagynia, hogy éppen az a lány szédítse meg, aki nemsokára tulajdonképpen a saját cselédje lesz.

Már öt hónapja annak, hogy utoljára látta jövendőbeli hitvesét, s ahogy múltak a napok, egyre inkább nehezére esett Celia szép arcát, csengő hangját, büszke termetét az emlékezetébe idézni. Az asszony azonban várja őt, ezt jól tudta. És amikor a *Pegazus* körülbelül három hét múlva kiköt Leedstownban, tiszta lelkiismerettel és őszinte örömmel akarja viszontlátni a menyasszonyát.

Bizonyára sokan ostoba fickónak tartanák azért, mert Celiához hű maradt. Ő azonban kifejezetten undorodott a Lord Dunsmore-féle alakok viselkedésétől, akik abban a pillanatban a cselédjeik után kezdenek koslatni, mihelyt a feleségük hátat fordít nekik. Magatartását egyébként is inkább a tisztesség, mintsem a szerelem mámora határozta meg; nemcsak Celia kedvéért, de a saját lelki békéje érdekében is a helyes utat kellett választania.

Ezért nem engedhette meg magának, hogy Ravenben mást lásson, mint ami: egyszerű szolgálólányt. Nem számít, mennyire kedves és törékeny, s elbűvölte a szépsége, nem hagyhatja, hogy a lány varázsa rabul ejtse.

Visszatette az arcképet a tengerészládájába, elfújta a lámpát, és úgy, ahogy volt, ruhátlanul lefeküdt. Kimerülten hunyta le a szemét, s az eltelt fárasztó nap eseményeit újra végigpergette maga előtt.

Három hordó sózott marhahús megromlott, két matróz valami ostoba fogadáson összeveszett, és késsel támadt egymásra. Őket majd reggel az egész legénység előtt kell megkorbácsoltatnia, hogy mindenkinek elvegye a kedvét a hátralévő időre az ilyesmitől.

Peter Quint, a kapitány legnagyobb sajnálatára, nem keveredett bele a verekedésbe, holott a fickó magatartása az utazás kezdete óta a nyílt engedetlenség határát súrolta. Arra azonban, úgy látszik, nagyon ügyelt, hogy vele szemben ne feszítse túl a húrt. Pedig Forresternek most éppen kapóra jött volna a dolog, hogy Quintet összeférhetetlen és tiszteletlen viselkedéséért végre megleckéztethesse. Azt azonban rég eltökélte magában, hogy amint a *Pegazus* megérkezik Amerikába, kifizeti a matrózt, és elzavarja.

Nagyot sóhajtott; bizony, meglehetősen örömtelen volt ez a nap. És Raven… igen, a lány egész idő alatt ott kísértett a gondolataiban. Ahogy kinyújtotta a sirály felé a kezét; ahogy vágy és csodálat csillant meg a tekintetében, midőn a szemébe nézett; ahogy elbátortalanodott hirtelen…

Lassanként elmosódott a valóság meg a képzelet közötti határ, s a kapitány nyugtalan álomba merült. Furcsa, felismerhetetlen képek váltogatták egymást álmában, míg végül sűrű, árnyas erdőben találta magát. A fák között olyan néma csend honolt, amilyen a valóságban elképzelhetetlen.

Az esküvőjük napja volt, s hogy valamivel elűzze a szertartásig hátralévő időt, vadászni indult. Kisvártatva azonban ismét ebben a furcsa erdőben kötött ki. Aranyszínű napfény tűzött át a lombok között, a talajt mesésen puha mohaszőnyeg borította.

Hirtelen szokatlan mozgás riasztotta föl merengéséből; egy lány tűnt föl valahonnan, s úgy suhant tova a föld felett, mint egy kis erdei tündér. James döbbent örömmel fedezte föl, hogy a jelenés aranybarnán csillogó tagjain semmiféle ruhát nem visel, csupán hosszú koromfekete haja takarja laza fátyolként a testét. Gondolkodás nélkül a valószerűtlen tünemény nyomába eredt.

A lány olyan gyors volt, mint a szél. Forrester egyetlenegyszer sem tudta az arcát megpillantani, a távolság pedig szemernyit sem csökkent, ám furcsamód nem is nőtt közöttük. Sűrű bokrokon és apró tisztásokon keresztülvágva folyt a hajsza.

A kapitányon egyre jobban elhatalmasodott a lány utáni vágy. Különös, édes érzés volt ez, valahol az öröm és a fájdalom határán, s olyan erővel tört rá, hogy már alig bírta tartani az üldözés iramát. A tündér azonban csodálatos módon nem tűnt el, sőt mindvégig szinte ingerlő közelségben maradt – anélkül hogy ő akárcsak egyszer is megérinthette volna.

Végül egy mély szakadék pereménél a szépség tétován megállt. Forrester kinyújtotta a kezét, s végigsimított a hosszú fekete hajzuhatagon. Óvatos mozdulattal magához vonta a lányt, és a vállánál fogva gyengéden maga felé fordította.

Smaragdzöld szempár pillantott rá, melynek fénye mély volt, akár az óceán. Majd lassan szétnyílt a fiatal nő ajka, torkából csengő kiáltás fakadt, és a férfi karjába borult, aki érzéseinek immár tökéletes rabjaként boldogan szorította magához.

Hiszen ez nem nimfa, sem pedig más mesebeli lény, hanem igazi hús-vér ember, teste forró és feszes, Forrester pedig a mellén érzi szapora szívverését…

– Raven!

A lány nyakába fúrta az arcát, s ajkával tapintotta ki lüktető érverését. Bársonyos bőrének enyhén sós íze, testének illata a kapitány számára a legdrágább parfümnél is igézőbbnek tűnt. Önfeledten simogatni kezdte a tüzes, meztelen testet, csípője szorosan a lányéhoz simult. Majd lehajtotta a fejét, finoman a szájába

vette az egyik rózsásbarna mellbimbót, s ahogy nyelvével körbe-körbe cirógatta, érezte, hogy Raven izgalma is egyre magasabbra hág.

Már-már azt hitte, hogy megöli a vágy, mikor a lányt magával húzva végigfeküdt a puha mohaszőnyegen. Bátortalanul, mégis félreismerhetetlen szenvedélytől hajtva tárultak szét Raven combjai, miközben karját a férfi nyaka köré fonta, és az arcához húzta a fejét, hogy megcsókolhassa. Forrester úgy érezte, a lány nyelve szinte égeti a száját, s a teste megfeszült, hogy a másikkal egybefonjon. Végre egészen az övé lesz…

Raven ebben a pillanatban hevesen megrándult alatta, és rövid küzdelem után kiszabadította magát, majd még mielőtt a kapitány egyáltalán felfoghatta volna, mi történik vele, el is tűnt.

Forrester zavartan és boldogtalanul fordult a hátára, azután kinyitotta a szemét. Hirtelen azt sem tudta, hol van és kicsoda. Hamarosan azonban fájdalmasan belehasított a felismerés: ő bizony James Forrester, és Raven Whitneyvel, egy öt évre megvásárolt szolgálólánnyal álmodott.

Méghozzá micsoda álmot! A szíve még mindig vadul vert, és ágyékában sóváran dobolt a vágy. De hiszen semmi sem történt, próbálta nyugtatgatni magát, ám az alig csillapodó, lüktető izgalom észre térítette. Persze hogy semmi! Csak éppen magadon kívül vagy a beteljesületlen vágytól. Hát tényleg teljesen megőrültél? Egyetlen kiút maradt számodra ebből a megalázó kínlódásból: egyszer és mindenkorra ki kell verned a fejedből Ravent!

Érezte, hogy ez korántsem lesz könnyű, de abban reménykedett, hogy mint akaraterős, szabad férfi még sincs védtelenül kiszolgáltatva a vágyainak. Biztosan megtalálja a módját, hogy ne kerüljön ismét ilyen veszélyes közelségbe Ravennel. És ha majd újra Celiával lesz, nyilván csodálkozni fog, mi is annyira rendkívüli ebben a kis cselédlányban.

Behunyta a szemét, s néhányszor mély lélegzetet vett, hogy visszanyelje a nyugalmát. Teste azonban nem engedelmeskedett az

akaratának, és sürgős megváltást követelt. A kapitány pedig megint csak heves szidalmakkal illette önmagát.

Az ördög vigye el ezt a lányt! Miért pont az ő hajóját kellett kiszemelnie? Miért kellett neki mindenképpen ezen az utolsó, esküvő előtti úton a fedélzetre jönnie? Miért került az útjába? És miért éppen most? A pokolba is!

*

Raven újra ott állt a korlátnál, és a tengert nézte, amelynek most egészen más volt a színe, mint korábban. A víz furcsa palaszürke fényben csillogott, az eget nagy hasú, nehéz felhők takarták. A levegő is érezhetően lehűlt, s valami különös, nedves illatot hozott a szél, ami a tengeren gyakran a küszöbönálló viharok jele.

James Forrester a kormányossal beszélgetett, és közben vizsgálódva fürkészte az eget. Amikor véletlenül Ravenre esett a tekintete, elfordította a fejét. Kifejezetten kellemetlen volt, hogy rajtakapta a lányt, amint éppen őt figyeli.

Raven számára is kínos volt ez a „tettenérés”. Szerénysége és büszkesége egyaránt tiltotta, hogy a kapitány iránti érdeklődését nyíltan kimutassa. Úgy találta, hogy Forrester meglehetősen különös ember, akinek a hangulata bármikor az egyik végletből a másikba csaphat át. Több mint egy hét telt el azóta, hogy együtt nézték a messzeségbe vesző sirályt, és a férfi attól fogva egyetlen pillantásra sem méltatta őt.

Mi történhetett? Olyasmit tett vagy mondott volna neki, amivel akaratlanul is fölbosszantotta? Talán a kapitányt egyszerűen csak zavarja, hogy megláthatja valaki, amint épp egy közönséges cselédlánnyal beszélget?

Raven nem talált választ ezekre a kérdésekre. Csupán azt tudta, hogy James Forrester határozottan kerüli őt. Ha véletlenül találkoztak a keskeny folyosók egyikén, szinte kézzelfoghatóan érezte a férfi kék

szeméből feléje áradó hidegséget, s a kapitány szája körüli kemény vonás minden alkalommal megrémítette.

Fájt neki ez az elutasító magatartás. És vajon miért? Hát nem mindegy, mit gondol róla a másik? Önmagát néha kevésbé értette, mint a kapitányt.

Vagy az is lehet, hogy Forrester egyszerűen csak méltatlannak tartja őt a figyelmére? Ettől a gondolattól feldühödött. Mintha hajók, földek, házak vagy bármiféle földi hívság birtoklása meghatározhatná egy ember értékét!

Saul Redding, az első tiszt rengeteget mesélt neki az elmúlt hetekben a kapitányról. Saul – akinek felesége és öt gyermeke volt otthon, Angliában – határozottan barátságosan és kedvesen bánt vele. Második legidősebb lánya alig pár héttel lehetett csak idősebb Rávennél, s nemrégiben szülte meg az öreg tengerész első unokáját.

Az utasok és a legénység tagjai igen megkedvelték a vén tengeri medvét, aki nemegyszer a közvetítő szerepét is betöltötte köztük meg a szigorú kapitány között. Raven sokszor beszélgetett Saullal a honvágyáról és új, virginiai életével kapcsolatos félelmeiről. A férfi pedig a családjáról mesélt, amelynek tagjai egyre gyakrabban unszolták őt, hogy hagyjon fel a tengeri élettel. Különösen a felesége szerette volna, ha végre otthon marad, hogy együtt élvezhessék a jól megérdemelt pihenést.

Gondolataik azonban lényegében mindig a kapitány körül forogtak. A lány ezekből a beszélgetésekből tudta meg, hogy James sérülései honnan erednek. Az arcán levő sebhely például egy markotányoslány miatt vívott fiatalkori párbajból származott. A férfi gazdagsága megdöbbentette Ravent. Azt eddig is feltételezte, hogy a Celia Pomeroyjal kötendő házassága révén tekintélyes nagybirtokos lesz belőle. Reddingtől azonban megtudta, hogy James nemrég még négy hajó tulajdonosa volt, melyekből hármat eladott. Pusztán az értük kapott pénzből is úgy élhetne Virginiában, akár egy király!

Saul azt is elmesélte, hogy Forrester hatalmas földterületet vásárolt közvetlenül Celia birtoka mellett, és nyilván ott emeltet majd magának meg jövendő hitvesének gyönyörű palotát.

Raven mélyet sóhajtott. Valóban nagy bolondság lenne abban reménykednie, hogy a kapitány valaha is a barátja lehet. Hiszen a férfi a legjobb úton halad afelé, hogy Virginia egyik legbefolyásosabb emberévé váljon. Ebben bizonyára segítségére lesz, hogy fiatal korában egy ideig jogot is tanult, mielőtt a királyi haditengerészet tisztjének szegődött volna.

Celia feltehetően abban bízott, hogy James előbb vagy utóbb enged az unszolásának, és politikai pályára lép, ahol majd magas rangú ismerősei révén sikeresen egyengetheti az útját. Ravennek kénytelen-kelletlen be kellett látnia, hogy James Forresternek sem ideje, sem pedig érdeke nem fűződhet ahhoz, hogy egy olyan cselédlánnyal foglalkozzon, aki nemsokára a saját házában fog dolgozni. Nem ártana végre beletörődnie, hol jelölték ki az ő helyét, bármilyen alacsonyan legyen is az. Arról nem beszélve, hogy a kapitány egy másik nő vőlegénye!

Raven bosszús mozdulattal simította ki homlokába hulló haját. Nagyon igazságtalannak tartotta, hogy néhányan dúskálnak a földi javakban, és ugyanakkor rengeteg a szegény, a rabszolgák meg a cselédek pedig teljesen ki vannak szolgáltatva uruk kénye-kedvének.

– Miss Whitney!

Clive Hopwood izgatott kiáltása zökkentette ki a tépelődésből.

– Csakhogy megtaláltam! Tudja, Mercy miatt keresem. Azt mondja, szörnyű fájdalmai vannak. Isten az égben, maga is úgy gondolja, hogy ezek már a szülés előjelei lehetnek?

– De hiszen az még nagyon korai volna…

Clive rémülete Ravenre is átragadt. Látta ugyan annak idején, miként segített az apja bárányokat meg borjakat a világra, de a szülés levezetésében nem volt sok gyakorlati tapasztalata. Ha Mercy valóban vajúdik, és valami nehézség jön közbe…

– Gyorsan! – sürgette Clive. – Állandóan magáért kiabál, senki mást nem hajlandó a közelébe engedni.

– Jó, jó, megyek már – engedte el Raven a korlátot. A szél most hirtelen felélénkült, s egyre erősebben kapaszkodott bele a vitorlákba. Édes Istenem, fohászkodott némán a lány, kérlek, ne engedd, hogy baj történjen!

Forrester látta, hogy Raven Clive Hopwooddal beszélget, majd sietve követi a férfit az utastér irányába. Időközben eléggé jól megismerte már a lányt ahhoz, hogy tudja, ezúttal komoly nehézség adódott. Hopwood feleségéről lehet szó. Ha a gyerek valóban útban van, Raven azt sem tudja majd, hol áll a feje a sok tennivalótól. A törékeny, gyenge testfelépítésű Mercy Hopwood egyáltalán nem keltett olyan benyomást, mint aki könnyen világra tud hozni egy gyermeket.

A kapitány tehetetlen haragjában öklével a korlátra csapott. Ha bármilyen szerencsétlenség történik, azért őt is felelősség terheli. Végül is ő volt az, aki Clive Hopwoodot és állapotos feleségét a fedélzetre engedte. A *Pegazuson* pedig nincs orvos, és úgy fest, Mercy Hopwood sorsa egy gyengéd, de teljesen tapasztalatlan lányon múlik, akinek az összes tudománya abból áll, hogy ügyesen tud bánni a vadon élő állatokkal.

Forrester azon töprengett, hogy keresnie kellene az utasok között valakit, aki kellő ismeretekkel rendelkezik a szülés dolgában. Amikor azonban az egy re sűrűbben tornyosuló fekete felhőkre pillantott, rádöbbent, hogy erre már nem maradt ideje. Rövidesen itt a fedélzeten lesz rá elengedhetetlen szükség.

– Úgy néz ki, hamarosan nyakunkon a vihar – lépett hozzá Saul Redding.

A kapitány bólintott.

– Igen, és tartok tőle, hogy ez különösen heves lesz – dünnyögte. Majd visszatérve előző gondolataihoz, megkérdezte: – Körülnézett már a fedélközben?

– Természetesen. Azt hiszem, Mrs. Hopwoodnak erős fájdalmai vannak. Mintha az a gyerek egy kicsit korán érkezne… – Saul arcán gondterhelt ráncok jelentek meg. – Az az asszony meglehetősen gyönge. És a jelek szerint egyetlen segítsége a kis Raven lesz.

– De hát az a lány nem szülésznő, ráadásul úgy vettem észre, hogy ő maga sem olyan régen vette le a babaruhát!

– Bizonyára igaza van. Még sincs senki a fedélzeten, aki alkalmasabb volna nála erre a feladatra. Én láttam, ahogy a beteg utasokkal bánt. Biztos a keze, és ugyanakkor nagyon óvatos.

Forrester mély lélegzetet vett. Az évek folyamán előfordult, hogy egyik-másik matrózát elveszítette valamilyen átkozott betegségben, és néhányan vízbe fúltak. Ezek a balesetek természetesen mindig elszomorították, mégis úgy érezte, valamiképpen hozzátartoznak a tengerészélethez. Asszony vagy gyerek azonban eddig nem halt meg a hajón. Az a lehetőség, hogy ezen az úton ilyesmi is megtörténhet, szinte elviselhetetlen teherként nyomta a lelkét.

Neki feltétlenül a fedélzeten kell maradnia az elkövetkező órákban! Tudta azonban, hogy gondolatai egész idő alatt az utastérben, egy apró kabinban járnak majd, ahol Raven vívja elkeseredett harcát Mercy Hopwood és a csecsemője életéért. Lelki szemeivel a lány gyöngéd, finom kezét látta. Bizonyos, hogy Ravennek minden ügyességére és erejére égető szüksége lesz. Isten segítse, fohászkodott a kapitány. Isten segítsen valamennyiünket!

Raven szigorúan kiűzött a fejéből minden más gondolatot, és a ziháló Mercy Hopwood fölé hajolt.

– Nyomjon! – biztatta kétségbeesetten. – Most jobban meg kell erőltetnie magát!

Szorosan összekulcsolva tartotta Mercy verítéktől nyirkos kezét, és aggódva nézett a fiatalasszony hamuszínű arcába.

Az olajlámpa hevesen himbálózott. Kintről egyre erősebben hallatszott a vihar fenyegető zaja, és a *Pegazus* eresztékei recsegtek-ropogtak a hullámok ütései alatt. Raven előtt fölrémlett a kapitány

alakja, amint fönn, a tajtéktól borított fedélzeten tüsténkedik, s azon igyekszik, hogy a hajó biztonságban átvészelje az elemek ádáz harcát.

Talán éppen most sodorja el egy hatalmas hullám…

Alig pár perce, hogy Raven igyekezett meggyőzni magát, James Forrester nem jelent többé semmit a számára. Most mégis annyira aggódott az életéért, hogy a legszívesebben mindent félredobva rohant volna hozzá.

Nem, ez lehetetlen! Nem hagyhatja magára a szegény, vajúdó Mercyt. A gyerek minden pillanatban megszülethet. Az anya azonban már túl gyönge ahhoz, hogy egyedül hozza magzatát a világra. Raven óvatosan letörölte Mercy izzadságtól gyöngyöző homlokát.

– Sikerülni fog! Ha jön a következő fájás, olyan erősen kell nyomnod, ahogy csak bírod! – suttogta, izgalmában tegezésre váltva.

– De hát már képtelen vagyok – nyöszörgött Mercy. Lehunyt szemmel feküdt a párnái között, és úgy tűnt, búcsút mondott minden reményének.

Kint a folyosón nehéz lépések zaja hallatszott. Clive Hopwood járkált ott tehetetlenül. Mi történne vele, ha a feleségét és a gyerekét elveszítené…?

Mercy arca újból eltorzult. A következő fájás…

– Készülj föl! – súgta rimánkodva Raven. – Most sikerülni fog. Rajta, nyomjad!

Mercynek azonban nem volt ereje ahhoz, hogy engedelmeskedjen. Tehetetlenül megadta magát a fájdalomnak. Már nyögni sem tudott.

Raven nagyon egyedül érezte magát. Tudatában volt annak, hogy senki nem segíthet rajtuk. A hajón nincs orvos, és a többi női utasra sem számíthat. A legtöbbjük nála is fiatalabb, és valószínűleg teljesen megbénultak a vihartól való félelmükben.

Vajon apám mit tenne egy ilyen nehéz helyzetben? – töprengett.

Mercy arca hirtelen viasszerűen elsápadt, és Raven kis híján felzokogott. Ha nem jut eszébe azonnal valami mentő ötlet, az asszony a kezei között fog meghalni!

Az óriási hullámok dióhéjként dobálták a *Pegazust.* A fedélközben halálfélelemtől remegő emberek kiáltoztak, és Ravent is egyre jobban elragadta a rémület. Ám minden erejét összeszedve mégiscsak legyűrte félelmét.

Hirtelen eszébe jutott, hogy az állatok nagy része állva hozza világra a kölykét. Talán ha sikerülne Mercyt talpra állítania, a gyerek pusztán a saját súlyától is megszületne… Csakhogy ehhez is segítségre lenne szüksége. Clive kint van a folyosón! Biztosan rá tudná venni, hogy a feleségét fölemelje, és megtartsa egy darabig.

Éppen az ajtó felé indult, amikor a hajót ismét derékba kapta egy hatalmas hullám, és a *Pegazus* a lökéstől megbillent. Raven keze már a kilincsen volt, s most nekiesett az ajtónak, amely recsegve kivágódott. A lány szinte úszott a levegőben… egyenesen a kapitány karjába.

Forrester elkapta Ravent, s egy pillanatra erősen magához szorította. Átkarolta a vállát, majd aggódva a szemébe nézett.

– Minden rendben? – tudakolta elfúló lélegzettel. Teljesen kimerültnek tűnt az odafent vívott küzdelemtől, és Raven azon töprengett, vajon mit akarhat itt az utastérben. A kérdéssel azonban várnia kellett. Most sokkal fontosabb dolga volt.

– Gyorsan jöjjön velem a kabinba! Szükségem van a segítségére – mondta olyan parancsoló hangon, hogy a kapitány szó nélkül követte. – Úgy, és most álljon az asszony mögé! Föl kell emelnie!

Szemmel láthatólag Forrester nyomban megértette, mit vár tőle a lány. Átkarolta Mercy Hopwoodot, és majdnem függőleges helyzetbe emelte a testét.

– Igen, pontosan így – suttogta Raven. – Tartsa erősen, James! Ó, azt hiszem, menni fog. Igen, igen, hála az égnek!

Remegő kézzel tartotta az apróságot, és a meghatottság meg az öröm könnyei peregtek végig az arcán.

– Nézze csak, James, kislány! – kiáltott föl boldog zokogással, anélkül hogy tudatában lett volna, a kapitányt már másodszor szólítja a keresztnevén.

– Maga… jól van a gyerek? – kérdezte a férfi rekedten. A lelke mélyén ő is meghatódott a szeme előtt lezajló csodától.

– Igen, azt hiszem. – Raven óvatosan letörülgette az újszülöttet egy kendővel, és közben figyelmesen megvizsgálta az apró kis test minden részét. – Borzasztóan kicsi, de egészséges, rózsaszínű a bőre. És hallgassa csak, micsoda erős tüdeje van!

Az apróság teljes erejéből ordítani kezdett, James pedig visszafektette Mercyt a párnái közé. Az asszonyban lassanként oldódott a feszültség, egyre nyugodtabbá és egyenletesebbé vált a légzése. Persze korántsem múlt el minden veszély, de legalább ő és gyermeke életben maradt.

Amíg Raven ellátta a csecsemőt, egyfolytában magán érezte a kapitány figyelő tekintetét. A fénylő szempár meleg pillantása újból mélységes zavarba hozta. Hogyan képes ez a férfi egyszer úgy kezelni őt, mint valami alacsonyabb rendű lényt, aztán meg váratlanul ilyen… ilyen szeretetteljesen nézni rá?

– Arra számítottam, hogy Clive-val találkozom kint a folyosón – jegyezte meg James hűvösen.

– Meghagytam neki, hogy menjen, és egyen valamit. Nem sokkal nézett csak ki jobban, mint a felesége. Reméltem, hogy már visszatért. Valakinek egyébként értesíteni kellene, hogy kislánya született. – Raven igyekezett kerülni a kapitány tekintetét.

– Majd én megmondom neki – ajánlotta a férfi. A haja nedvesen tapadt a homlokába, és a vízcsöppek csillogó nyomokat hagytak napbarnított arcán. Ahogy a lány közelebbről is szemügyre vette, úgy érezte, mintha a szíve mélyén valami fájdalmasan összerándulna. Megremegett.

James aggódva ráncolta a homlokát.

– Hiszen maga fázik!

– Nem, nem, jól vagyok.

Forrester váratlan gyengédsége egy rövid másodpercre elbizonytalanította

Ravent, ám a következő pillanatban már felháborítónak találta a férfi viselkedését. Hogy mer ez a fickó ilyen kegyetlen játékot űzni vele? Az egyik percben így, a másikban meg úgy… Néha kifejezetten melegszívű, majd hideg lesz, akár a jég.

– Nem kellene fölmennie? – kérdezte Raven anélkül, hogy a kapitányra pillantott volna, és közben önfeledten játszott a csecsemő aprócska ujjaival.

James mély lélegzetet vett.

– A vihar alábbhagyott kissé, s mivel már nagyon aggódtam Mrs. Hopwood állapota miatt, átadtam Reddingnek az irányítást, hogy megtudhassam, mi történt idelent.

– Aggódott érte? – hökkent meg Raven, és a kapitány felé fordult, hogy aztán újból rémülten elkapja a tekintetét. A férfi arckifejezése megint összezavarta, s ugyanakkor riadt örömmel töltötte el.

– Egyszerűen az az érzésem támadt, hogy ide kell jönnöm – magyarázta James.

A válaszra várnia kellett egy kicsit, amíg Raven le tudta küzdeni a lelkében dúló vihart.

– Köszönöm, kapitány – mondta végül természetellenesen magas hangon. – Amint látja, most már minden rendben. Kérem, gondoskodjon róla, hogy Clive Hopwood mihamarabb idejöjjön, és aztán maga is visszamehet a fedélzetre, hogy Mr. Reddinget fölváltsa.

– Micsoda?

James mély nevetése annyira meglepte a lányt, hogy egészen megfeledkezett iménti bizonytalanságáról, és kérdőn nézett a férfira.

– Whitney kapitány ezek szerint átvette a parancsnokságot, igaz? – jegyezte meg Forrester leplezetlen vidámsággal a hangjában. – Ha jól értettem, maga utasításokat osztogat nekem a saját hajómon, kisasszony?!

Ravennek sem bohóckodni, sem mentegetőzni nem volt kedve.

– Ha megkérhetném…

Tovább nem jutott, mert ebben a másodpercben csuromvizes matróz esett be a kabinba.

– Mr. Redding küldött önért, kapitány úr! A szél újra fölerősödött, és Mr. Redding attól tart, hogy elveszíthetjük a főárbocot, ha nem kurtítjuk meg rajta még jobban a vitorlát.

– A fenébe! – szitkozódott James. Egyetlen pillantásra sem méltatva a lányt, kirohant a kabinból.

Mercy Hopwood halkan nyöszörögni kezdett. Raven azonnal ott termett mellette.

– Mindenen túl vagyunk, Mercy! Csodálatos kislánya született. Tessék, győződjön meg róla maga is! – Most, hogy elmúlt a veszély, Raven nem tartotta illőnek, hogy tegezze a fiatalasszonyt.

Mercy a karjába vette a csecsemőt, és Ravent ismét átjárta a boldogság, amikor a nő szeme fölcsillant, majd sápadt arcát az öröm pírja öntötte el.

– Úgy, úgy – simogatta meg Raven mosolyogva a kimerült kismama homlokát. – Most pedig, amíg a picivel foglalatoskodik, rendbe hozom magát is.

Hallotta, hogy kint még mindig tombol a vihar, tekintete a kapitány csizmája után maradt tócsákra esett, s halkan felcsuklott belőle a zokogás.

– Semmi baj, Mercy – ismételte –, most már minden rendben lesz.

Raven kimerülten dőlt a falnak a sötét folyosón. Ez a szülés nem csupán az anyukát viselte meg! Ráadásul, miután Forrester elhagyta a kabint, a lány még egy teljes órát Mercy ápolásával foglalatoskodott.

A fiatalasszony csodálatos változáson ment át. Amint a picit a karjában tartotta, szinte átlényegült. Hálásan és készségesen megette a levest, amelyet a lány készített oda neki, majd mellére tette a csecsemőt. Clive Hopwood pedig valósággal ragyogott a büszkeségtől.

Raven a hóna alá csapta az összepiszkolódott ágyneműt, és elbúcsúzott tőlük azzal az ígérettel, hogy holnap reggel újból benéz a kis családhoz.

Csak most érezte, mennyire fáradt, s a falnak támaszkodva behunyta a szemét. Miközben a vihar zúgását hallgatta, elcsodálkozott, mennyire megszokta már a padló imbolygását. Eszébe jutott, hogyan nézett rá James Hopwoodék kabinjában. Bágyadtsága ellenére elevenen ötlött fel benne az emlék.

Újra elátkozta magában a kapitányt azért, ahogy bánik vele. Hát tényleg bolondnak tartja őt ez az ember? Hiszen kinevette és rendreutasította csak azért, mert azt gondolta, hogy parancsolgatni akar neki!

Amennyiben meg szeremé őrizni a büszkeségét és az önbecsülését, egyszer s mindenkorra ki kell térnie a férfi útjából. Különben aligha fogja elviselni Celia Pomeroy szolgálójaként az életet, főleg miután James is a gazdája lesz. Forresternek ugyanis hatalmában áll őt tetszése szerint boldoggá vagy szerencsétlenné tenni.

Sóhajtva egyenesedett ki, és lassan elindult a szálláshelye felé. Olyan fáradt volt, hogy még a vízözön sem tudta volna magához téríteni.

– Nocsak, nocsak, kit látnak szemeim! – hangzott föl egy mély férfihang a sötétből.

Raven összerezzent. Egy hevesen himbálódzó hajólámpa fényében Peter Quint vigyorgó képét pillantotta meg, aki szétterpesztett lábbal elállta az útját.

– Engedjen tovább, Mr. Quint! – szólt rá a lány hűvösen.

– Úgy, tehát még emlékszik rám! Az igazat megvallva, ezt reméltem is.

Raven hirtelen oldalt lépett, s igyekezett a tengerész mellett elszökni. A férfi azonban ugyanilyen gyors mozdulattal elzárta előle az utat.

– Ne olyan sietősen, kicsim! Hetek óta várom, hogy néhány percre egyedül lehessek veled. Úgy tűnik, most eljött az alkalom!

A fickó szeme gyanúsan megvillant, és Ravenben feltámadt a félelem. Minden erejét összeszedve legyűrte azt az ellenállhatatlan vágyat, hogy megforduljon, s elfusson az ellenkező irányba. Tudta, hogy Quint úgyis utolérné.

– Kérem, Mr. Quint – szólalt meg fáradtan –, nagyon kimerült vagyok, szeretnék a szállásomra menni. Legyen szíves, hagyjon békén!

Quint azonban nem moccant a helyéről.

– Ejnye, ejnye! Hát így kell viselkedni azzal a férfival, aki megmentette az életedet? Egészen mostanáig még egy köszönömöt sem hallottam tőled.

– Nos, rendben. Igazán nagyon hálás vagyok azért, amit értem tett – hadarta minden meggyőződés nélkül a lány. – És most engedjen…

Quint felnevetett.

– Néhány csókot sokkal megfelelőbb fizetségnek tartanék, sőt tőlem akár messzebbre is mehetünk!

Raven hátrált egy lépést.

– Én semmi ilyesmit nem…

A férfi ekkor azonban már vasmarokkal fogta a karját, és szorosan magához rántotta. Raven szabad kezével feléje ütött, majd megpróbált az ágyékába rúgni, ám Quint károrvendő hahotája rögtön jelezte, hogy nem sok sikerrel járt. A férfi marka, mint valami satu, úgy szorította, s a lány moccanni sem tudott többé.

– No látod, így már sokkal jobb, kicsikém! – sziszegte a matróz. Szinte elviselhetetlenül bűzlött a rumtól. – Azt reméltem, hogy önként adod nekem magad. Azok után azonban, amit érted tettem, elvehetem a jutalmamat ilyen módon is…

Quint nem büszkélkedhetett ugyan különösebben magas termettel, de a teste izmos volt, és erős. A legcsekélyebb mértékben sem zavarta Raven vergődése. Egyik kezét a lány szájára szorította, a

másikkal pedig fájdalmasan hátracsavarta a karját, majd az egyik raktárhelyiség felé vonszolta.

*

James kitörölte égő szeméből a sós vizet, és gyanakvó, de azért megkönnyebbült tekintettel nézett az égre. Istennek hála, a vihar lassanként alábbhagyott. Itt is, ott is szakadozni kezdett a felhőtakaró, sőt olykor már a hold keskeny sarlóját is látni lehetett.

A kapitány bőrig ázott, akárcsak a többiek. Egyre jobban fázott, és halálos kimerültség nehezítette el a tagjait. Bizonyos értelemben mégis élvezte a vihar elleni küzdelmet. Éppen megfelelő búcsú a tengerészélettől…

– Azt hiszem, kapitány, a vihar kitombolta magát – lépett melléje Saul Redding. – Ha egy kicsit pihenni akar, szívesen átveszem a munkáját.

– Nem, nem, hagyja csak!

James rettenetesen fáradt volt ugyan, mégis úgy gondolta, valószínűleg ez az utolsó égiháború, amelyet úgy élt át, mint a saját hajójának a kapitánya. Addig marad a fedélzeten, amíg a vihar egészen le nem csendesedik.

– Megnézte valaki, hogy minden rendben van-e a rakománnyal?

– Nem, eddig senkinek sem volt rá ideje – felelte Redding. – Ha kívánja, lemegyek és utánanézek.

Forrester a drága bútorokra gondolt, amelyek gondosan becsomagolva álltak a raktárban, és amelyeket az új otthona berendezésére szánt. Furcsa, de szinte alig zavarta a lehetőség, hogy közülük bármelyik tönkremehetett. Valószínűleg csupán Celia lenne miattuk vigasztalan…

– Tartsa a frontot idefönt néhány percig! – mondta Saulnak. – Szerzek egy lámpát, és lemászom magam.

Amíg összekészült, arra gondolt, mi lenne, ha megint találkozna Ravennel. Bármilyen nevetséges, de még a vihar legvadabb

tombolása közben is egyfolytában a lány járt a fejében. Ismét visszaidézte magában azt a pillanatot, amikor Raven kizuhant a kabinból, egyenesen a karjai közé repült, s ő megölelte fiatal, hajlékony testét.

Hagyd abba, te ostoba! – próbálta észre téríteni magát. Az ilyen gondolatok az égvilágon semmire sem vezetnek. Végezz velük, méghozzá örökre!

Belépett a raktárhelyiségbe, és már éppen indult volna a bútorokhoz, amikor az egyik sötét benyílóból nyögdécselést és nyöszörgést hallott. Magasra emelte a lámpát, és elindult a hang irányába.

– Átkozott pokol macskája!

James ekkor a lámpa fényében Peter Quint véresre karmolt arcát pillantotta meg. Aztán a fickó mögött fölfedezte Ravent is, aki egy nagy kupac zsákról igyekezett lekászálódni, ahova nyilván a matróz taszította őt. Haja az arcába lógott, szoknyája felgyűrődött a térde fölé. Ruhája összevissza volt tépve, és a szakadások között látni lehetett selymesen csillogó bőrét, valamint melle igéző hajlatát.

James minden erejével igyekezett elszakadni ettől a látványtól, és szikrázó tekintettel fordult Quint felé.

– Mit jelentsen ez?

Hangja hideg volt, akár a jég, nyugalmából halálos fenyegetés áradt. Quint azonban arcátlanul rávigyorgott, sőt kacsintott is egyet.

– Csak egy kis szórakozás, uram. Azt gondoltam, azok után, amit a hölgyért tettem, megérdemlek némi…

– A pokolba magával! – James úgy érezte, minden vér a fejébe tolul haragjában. – Kint még nem ült el a vihar, és én a legénység egyetlen tagjának sem engedtem meg, hogy elhagyja a fedélzetet. Azt pedig különösen nem, hogy az utasokat zaklassa!

Quintben mintha összeroppant volna valami.

– De uram, én csak… – dadogta.

– Elég! – vágott a szavába Forrester. – Abban a pillanatban, amint nem lesz minden kézre szükség a fedélzeten, vasra veretem. Most

pedig takarodjon vissza a helyére! A továbbiakról később gondoskodom.

Fenyegető lépést tett a matróz felé, aki máris rohant, hogy teljesítse a parancsot.

James csak most fordult újra Ravenhez, akinek időközben sikerült úgy-ahogy rendbe szedni a ruházatát, csak az inge szakadásával nem tudott mit kezdeni. James képtelen volt levenni a szemét azokról a lágy domborulatokról… Arra gondolt, hogy a lány teste mennyivel fehérebb lehet, mint napbarnított arca és keze. Bármennyire szégyellte is, de szinte égett a vágytól, hogy ezt a testet teljes meztelenségében láthassa, és végigcsókolhassa a lebarnult részeket a világosabbaktól elválasztó vonalat…

Az áldóját, már megint mi ütött belé?!

– És maga, kisasszony? – förmedt Ravenre, bár maga sem értette, miért fogta el ez a hirtelen, fékezhetetlen harag. – Mi ez az ostobaság?

– Erőszakkal kényszerített rá, kapitány…

– Vagy úgy!

James természetesen jól tudta, hogy a lány igazat beszél, dühében azonban képtelen volt belátni ezt.

– Milyen alapon büntessem meg ezt a gazembert, ha maga egész nap a fedélzeten kelleti magát, mint egy közönséges szajha? Nem megmondtam, hogy hagyja békén az embereimet?!

Szavai mélyen megsértették Ravent.

– Jól hallgasson ide, kapitány! – sziszegte. – Tényleg azt hiszi, hogy maga itt a legjobb ember a hajón? Tényleg azt gondolja, hogy megítélhet és minősíthet embereket anélkül, hogy ismerné őket? Milyen alapon oszt itt igazságot azok után, ahogy szegény bolond Nadet csapdába ejtette…

– Vigyázzon a nyelvére! Semmi ilyesmit nem tettem. – Az ördögbe, hát kicsoda ez a Raven Whitney? Hogyan képes éppen ő ilyen felkavaró érzéseket kelteni benne? Hiszen csak egy senki, egy megvásárolt cselédlány!

– Azt hiszi, hogy a magamfajta szegény emberek érzései nem számítanak? – folytatta a lány keserű haraggal. – Azt hiszi, megteheti, hogy az egyik pillanatban úgy viselkedik, mintha a barátom lenne, a másikban pedig mintha a kapcarongya volnék? És még magának van képe ítélkezni felettem? Maga beképzelt, felfuvalkodott…

James váratlanul megragadta a lány karját, magához rántotta, és a szájával fojtotta belé a szót.

Raven első meglepetésében mozdulatlanná dermedt, és csak kis idő múlva kezdett el tiltakozni. Hamarosan azonban megérezte magán a férfi erős kezét, ajka melegségét, borostás arcának érintését. Úgy tűnt, mintha apró villámok cikáznának a bőre alatt. Be kellett ismernie, hogy teljesen ki van szolgáltatva ennek a számára ismeretlen erőnek, a vágynak, és egyszerűen képtelen mást tenni, mint átkulcsolni James nyakát. Majd önfeledten a hajába túrt.

Végtelen időkig tartott ez a csók. A kapitány finoman szétfeszítette nyelvével a lány ajkait. Raven összerándult a kéjtől. Nem tudta, hogy férfiak és nők között ez ilyen is lehet. Amikor James nyelve forrón és szenvedélyesen a száját kezdte kutatni, úgy tetszett, mintha elsüllyedne körülötte a világ. Teste titkos mélyéből kiinduló, édes fájdalom árasztotta el, és fojtott hangon felnyögött.

James keze végigvándorolt a testén, a hátát simogatta, majd lehajtotta a fejét, hogy ajkával végigcirógathassa az ing szakadásából elővillanó selymes bőrt is.

Utána pedig… utána pedig egy óriási hullám derékba kapta a hajót. Raven kisiklott James karjaiból, és egy whiskyshordónak esett. Egy pillanatra elkábult az ütéstől, de aztán tisztán látta maga előtt a férfit, aki szélesre terpesztett lábakkal állt, hogy az egyensúlyát meg tudja tartani.

James szemének hideg és gyötrődő kifejezése nagyon megijesztette Ravent.

– Sajnálom – mondta a kapitány –, ezt majd meg kell beszélnünk…

– Ó, nem! – állt föl Raven anélkül, hogy Forrester feléje nyújtott kezét elfogadta volna. – Semmi szükség rá! Azért hagytam el Angliát, mert egy férfi megpróbált kihasználni. És ha azt hiszi, hogy magától eltűröm az ilyen viselkedést… Nem, nem – hárította el James ellenkezését –, erről nem fogunk beszélni máskor. Nincs több mondanivalóm.

– De az egekre, nem úgy van, ahogy gondolja! Eszemben sem volt, hogy szórakozzam magával. Csak lehetetlen egyidejűleg…

– Úgy van – nézett a férfi szemébe Raven. – Valóban lehetetlen. És nincs is erről többet mit beszélni, Forrester kapitány. Sokkal jobb lesz, ha visszamegy a fedélzetre, és teszi a dolgát.

Egy másodpercre találkozott a tekintetük. Aztán Raven elindult, ki a raktárból, s mint akit kergetnek, rohanni kezdett a folyosón a szállása felé.

Eleinte még hallotta James lépteit maga mögött, de aztán elhalkult a zaj. Ravent ebben a pillanatban elhagyta az önuralma, amely segítségével eddig sikerült megőriznie a lélekjelenlétét. Szálláshelye előtt a földre zuhant, mintha óriási ököl terítette volna le. Összegörnyedt, és könnyek öntötték el az arcát.

5. FEJEZET

Raven szinte megrészegülten szívta magába a szárazföld szagát. Nedves humusz, legelők és vadvirágok édes illata töltötte be a levegőt. Ezen a reggelen, hat héttel az angliai elindulás után a *Pegazus* James Forrester kapitány vezényletével megkerülte a Charles-fokot, és besiklott a Chesapeake-öbölbe.

Raven odalépett a többi utashoz, akik mind a korlátnál tolongtak, hogy gyönyörködjenek álmaik országában. Szemét zavarta a szokatlanul éles napsütés, mert a viharban eltöltött éjszaka óta lent maradt a fedélközben, és Mercy Hopwoodot meg a picit gondozta. Csak jóval az est beállta után, amikor már James is a kabinjába ment, merészkedett föl olykor-olykor pár percre a fedélzetre, hogy egy kis friss levegőt szívjon. Úgy érezte, képtelen lenne ismét elviselni azt a szemrehányó tekintetet, amellyel a férfi múltkor megszégyenítette.

Hiszen lehet, hogy ő is hibás volt abban, ami azon a bizonyos éjszakán történt. Újra meg újra ezzel a kérdéssel gyötörte magát. Az első lépést James tette meg ugyan, amikor a karjába vette, de aztán…

Vajon miért nem tudott olyan elszántan hadakozni, mint alig néhány perccel azelőtt Peter Quint ellen? Miért nem jutott eszébe, hogy ugyanúgy elmeneküljön, mint annak idején Lord Dunsmore elől?

Mert kívánta Jamest! És leginkább e felismerés miatt szégyellte magát. Amikor a férfi megcsókolta, az olyan volt, mintha pusztító tűzzé szította volna föl a benne szunnyadó parazsat. Nem is tiltakozott, amikor James végigcirógatta a melle hajlatát, és bizony ő maga is arra vágyott, hogy a férfi lehámozza róla a ruhát, s meztelen bőrének minden négyzetcentiméterét végigcsókolja.

Égett az arca a szégyentől, amikor arra gondolt, mi történhetett volna, ha az a hirtelen jött hullám nem tépi ki James karjából… Hogy tudna akkor ismét a szemébe nézni? Mert mától kezdve vége annak az időnek, amikor elbújhat előle az utastérben. Egyre tisztábban látni Virginia partjait; bizony-bizony, az igazság pillanata elkövetkezett.

– Odanézzen, Raven!

Mercy Hopwood állt mellette, kislányát puha takarókba csavarva tartotta a karján.

– Hát nem csodálatos ez a vidék?

– Azt mondják, errefelé az vadászhat, aki csak akar – szólt közbe Clive. – Annyi a vad meg a madár, hogy minden nap friss hús kerülhet belőlük az asztalra. Sőt néhány matróz azt is mesélte, a sirályok néha akkora csapatokba verődnek össze, hogy a napot is elsötétítik.

Mercy a fejét ingatta.

– Clive, Clive, de hiszen te életedben nem lőttél még egyetlenegyszer sem! Sőt fogadni mernék, hogy eddig puska sem volt a kezedben.

– Úgy is van. De éppen vehetek magamnak egyet, és megtanulhatok bánni vele. Ez itt nem Anglia. Itt azt teheti mindenki, amire csak kedve szottyan. Igazam van, Raven?

A lány némán bólintott, és a vizet nézte. Itt is, ott is lapályos, zöld színben pompázó földeket fedezett föl a látóhatáron. Saultól hallotta, hogy ez az öböl majdnem akkora, mint egy kisebb tenger, és hatalmas folyók ömlenek belé. A harmadik közöttük a Rappahannock, az ő úticélja.

Lopva Hopwoodékra pillantott. Azon kapta magát, hogy szinte irigyli őket csöndes családi boldogságukért. Amióta a kislányuk megszületett, úgy tetszett, Mercy megújult szeretettel és gyengédséggel csügg a férjén. Biztos, hogy mindketten szép, boldog életnek néznek elébe. Raven azt kívánta, bárcsak ő is érezhetne egy keveset ebből a jövőbe vetett bizalomból.

Gondolatai szinte magától értetődő természetességgel kanyarodtak vissza Jameshez, aki délcegen állt a hátsó fedélzeten, és figyelemtől feszült arccal kiáltotta a kormányosnak a parancsait. A megérkezés tiszteletére mutatósan kiöltözött. Térdnadrágja a legfinomabb szarvasbőrből készült, mellénye vörös brokátból, s alatta krémszínű selyeminget viselt. Daliás termetét tökéletes szabású, finom gyapjúkabát fedte. Persze meglehet, nem is annyira a megérkezés, mint inkább a menyasszonya tiszteletére vágta ennyire díszbe magát.

A lány mély sóhajjal vette szemügyre a saját öltözékét, egy sötétkék, fehér galléros gyapjúruhát, a legjobbat, amije csak volt. Igazán tisztának és csinosnak tűnhetett benne, és mégis: sohasem érezte magát ennyire csúnyának és jelentéktelennek.

Vajon milyen lehet Celia Pomeroy? Valóban olyan észbontóan szép, mint ahogy elképzelte? És tényleg annyira sóvárogva várja Jamest, mint egy régen látott szeretőt?

Az életnek bizony időnként kifürkészhetetlenek az útjai. Azért jött el Angliából, hogy gazdájának érzéki vágya elől megszökjön, és itt, az óceán túlsó partján majdhogynem hasonló helyzetbe került. Az egyetlen különbség, hogy James Forrester nem keltett benne iszonyatot, sőt szívesen megtapasztalta volna vele a szenvedélyt.

Nem lesz valami könnyű egy fedél alatt élnie ezzel a férfival, ha James tényleg megházasodik. Miként fogja elviselni, ha nap mint nap együtt kell látnia őt és Celiát? Ám bízott benne, hogy valahogy csak megoldódik ez a gond is. Nem hagyom, hogy bárki vagy bármi legyőzzön! – fogadkozott. Egyszer biztosan sikerül majd ebben az idegen országban megvetnem a lábam.

A nap már óriási vörösarany labdaként függött a látóhatáron, amikor a *Pegazus* megindult felfelé a Rappahannock folyón. Az utasok többsége közben visszatért a szállására, Raven azonban nem hagyta el az őrhelyét. Nem akart semmit sem elszalasztani, és hatalmas tudásvággyal itta magába az új élményeket.

Úgy tűnt, mintha a part csak kéznyújtásnyira lenne, és Raven sorra fedezte föl a pompásabbnál pompásabb házakat, a friss

dohánylevelektől zöldellő lejtőket és közöttük a folyó néhány ezüstösen csillogó, kisebb ágát. Sárgásfehér mintájú pillangók és ezerféle más rovar röpködött a víz felett. A meleg tavaszi levegőt a vízimadarak kiáltása töltötte be. A házak ezen az erdőkben gazdag vidéken többnyire fából épültek, és amint Raven megpillantotta a bűbájos erkélyeket meg verandákat, el kellett ismernie, hogy sokkal barátságosabbak, mint az eddig ismert komor angliai udvarházak.

A hajó virágzó almafákkal teli ültetvények mellett vitorlázott el, s a lány néhány békésen legelésző lovat is megpillantott. Egyszerűen nem tudott betelni ezzel a sok szépséggel.

Lépéseket hallott maga mögött. Biztosan Saul Redding az, gondolta, és lelkesen felkiáltott:

– Annyira eleven itt minden, csak úgy sugárzik az életörömtől!

– Úgy bizony – ismerte el egy mély, határozott férfihang.

Raven összerezzent.

– Nézzen csak arra, jobb kéz felé! – jelentette ki a kapitány oly könnyedén, mintha közte és a lány között semmi szokatlan dolog nem történt volna. – Azt az óriási birtokot ott fönt Corotomannek hívják, s Carterék, egész Virginia talán leggazdagabb és legbefolyásosabb családjának tagjai a tulajdonosok.

Raven nem mert megfordulni, inkább feszült figyelemmel a megadott irányba nézett. Attól félt, hogy az arcáról túl könnyű lenne most leolvasni az érzelmeit.

– Igen, igen, már látom – mondta elragadtatva. – De hiszen ez még

Dunsmore Manóméi is jóval nagyobb! Azzal a sok melléképülettel együtt majdnem úgy néz ki, mint egy kisebb város.

– Ez a leghatalmasabb birtok ezen a környéken – magyarázta James, anélkül hogy a lány lelkesedését észrevette volna. – A családfőnek olyan sok a földje, hogy errefelé csak „Carter király"-nak nevezik.

Raven elámulva ingatta a fejét.

– Ebben az új országban, úgy látszik, mindenkiből király lehet.

– Vagy királynő – tette hozzá James mintegy mellékesen, a hangja azonban feltűnően lágyan csengett.

Egyszeriben kellemetlenül nagy lett közöttük a csönd. A Jány hallotta a háta mögött a kapitány mély, egyenletes lélegzését, s szinte másra sem vágyott, mint hogy megfordulhasson, és a férfi mellére hajtsa a fejét.

– Maga igazán rendkívüli nő, Raven – jegyezte meg vontatottan Forrester, mintha csak a megfelelő szavakat keresné. – Higgye el, maga még sokra viheti ebben az országban. Nagyobbak a lehetőségei, mint ahogy képzelni merné.

– Kapitány, én nem akarok már senki királynője lenni… – A lány megfordult, és a férfi szemébe nézett. James tekintetéből azonnal kiolvasta a gondolatait. – Értek mindent. Ami történt, elmúlt, fátylat rá. Ne féljen, nem fogom elárulni!

– Vegye úgy, hogy ezt meg se hallottam – hárította el Forrester a lány ajánlatát, bár a hangja valahogy furcsán, üresen kongott. – Celia, a menyasszonyom és a maga úrnője, megbecsülésre és csodálatra méltó hölgy. – A kapitány egyre szaggatottabban lélegzett, mintha nehezére esne folytatni a beszédet. – Azt hiszem, mind a ketten tisztelettel és feltétlen hűséggel tartozunk neki.

Raven James kezét figyelte. A férfi szorosan fogta a korlátot, s a bőr megfeszült az ujjpercein.

– Ígérem, megszolgálom a belém vetett bizalmat. A hölgy egészen biztos lehet a hűségemben, éppúgy, mint maga is.

– Raven…

– Nem, nem, egy szót se többet! – szakította félbe a lány. – Egy cseppet sem kell aggódnia miattam. Egyébként is talán itt az ideje, hogy újra a hajójával foglalkozzon…

Forrester élesen fölnevetett.

– Nocsak, már megint parancsolgatni támadt kedve, kisasszony?

Ravennek nyelnie kellett, mert hirtelen nagy gombócot érzett a torkában.

Csak menne el innen James minél előbb, nehogy végül a szeme előtt törjön ki belőle a zokogás!

– Fölmegyünk a folyón egészen Leedstownig. Útközben érintjük Fairhavent, és amikor elhaladunk mellette, jelzőlövést adunk le. Celia pedig küld értünk egy kocsit a városba. – A férfi mély lélegzetet vett, és lassan kifújta a levegőt. – Ma már Fairhavenben tölti az éjszakát.

Raven elgondolkozva bólintott. A jövő kezdett lassan kézzelfogható formát ölteni előtte. Életének egyik fejezete nemsokára véget ér, és még ma kezdetét veszi az újabb.

– Rettentően kíváncsi vagyok Fairhavenre – szólalt meg csendesen. – Ugye szól majd, ha elhaladunk mellette?

– Magától is észre fogja venni.

Forrester hangja furcsán távolinak tűnt, mintha lélekben máris mérföldekre került volna a lánytól.

– Igen, valószínűleg így lesz – felelte szelíden Raven. Aztán elhallgatott, s nem is nézett többé a férfira. Néhány pillanat múlva a kapitány is megfordult, és szótlanul magára hagyta őt.

Raven úgy érezte, mintha minden erő kiszaladt volna a lábából. A Jamesszel való újabb találkozás a végsőkig kimerítette. A következő két órát egy vaskos, összetekert hajókötélen ülve töltötte, és figyelmesen nézte, ahogy tovasiklik előtte a táj. Tudta, hogy James ott van a hátsó fedélzeten, de semmi pénzért nem lett volna hajlandó odanézni. Hiszen minden szükségeset megbeszéltek már. További szavaknak vagy akár csak pillantásoknak semmi értelme…

Majdhogynem halálra rémült, amikor az egyik fedélzeti ágyút fülsiketítő robajjal elsütötték. Az utasok újból elárasztották a fedélzetet, és a *Pegazus* lassan elvitorlázott Fairhaven előtt.

Raven feszült figyelemmel nézte a keleti partot. Az ott álló ház messze nem volt annyira előkelő, mint az eddig látottak némelyike, viszont rendkívül bájosnak tűnt.

Krémszínű falai ragyogtak a lemenő nap fényében, és a rézből készült szélkakas időről időre vörösen felszikrázott. Pompás

tölgyekből ültetett fasor szegélyezte a folyóhoz vezető ösvényt, a ház előtt színpompás virágágyások virítottak.

Ez lesz tehát az otthona az elkövetkező öt évben…

Ebben a pillanatban egy alak lépett ki az erkélyre, majd lövés dördült. James megkapta a választ: Celia várja őt.

A *Pegazus* lehorgonyzott a leedstowni kikötőben. A többi utassal együtt Raven is ott tolongott a korlátnál. Végre mindenki biztos talajt akart érezni a lába alatt.

Raven hiába kereste Celia Pomeroyt a mólónál várakozó tömegben. Új úrnője valószínűleg jobbnak tartotta, ha Fairhavenben várja meg Jamest, és biztosan valami különlegesen szeretetteljes fogadtatást készített elő számára.

Az elmúlt nap szinte végtelenül hosszúnak tetszett, s a lány fáradtnak, piszkosnak érezte magát, és halálosan éhes volt. Bár kétségkívül pénzért vett cselédként érkezik majd meg Fairhavenbe, azt remélte, hogy tisztességes és barátságos fogadtatásban lesz része ott. Végtére nincsenek nagy igényei: egy saját ágy, meleg étel és néha-néha egy kedves szó éppen elég.

Valaki megérintette a vállát. Clive és Mercy Hopwood lépett oda hozzá a picivel, hogy elbúcsúzzanak tőle.

– Hát akkor mi is partra szállunk – mondta Mercy. – Odaát, abban a fogadóban töltjük az éjszakát, és holnap reggel továbbutazunk Hanover felé.

Hangja elakadt a meghatottságtól, további szavak helyett forrón megölelte Ravent.

– Isten óvja! – suttogta. – Sohasem felejtem el, hogy mind a ketten magának köszönhetjük az életünket, én is meg az én kicsi Kate-em. – Most aztán tényleg nem jött ki több hang a torkán, zavartan hátrébb lépett, és törölgetni kezdte a könnyeket a szeméből.

Clive gyengéden megszorította a karját.

– Örök hálára kötelezett bennünket. Ha bármikor szüksége lenne a segítségünkre, csak szóljon.

– Köszönöm – felelte legalább annyira meghatottan Raven. A hosszú hajóút alatt meleg barátságot kötött a Hopwood családdal, és most neki is nagyon nehezére esett az elválás. Szélesre tárta a karját, hogy magához ölelje a kis családot. – De azt hiszem, ezentúl semmiben nem szenvedek majd hiányt – jelentette ki bátor reménykedéssel –, és azonnal látogatást teszek önöknél, mihelyt engedélyt kapok rá.

A hajópallót közben leengedték, és Hopwoodékat elsodorta a tülekedő emberek áradata. A legénységen kívül már csak a megvásárolt bérmunkások maradtak a fedélzeten, akik nem hagyhatták el a hajót addig, amíg a tulajdonos értük nem jön, és ki nem fizeti az útiköltségüket. Ezzel új gazdájuk kiváltja a szerződést, és távozhatnak.

Raven növekvő türelmetlenséggel kémlelte Jamest, s már éppen azon volt, hogy a keresésére indul, amikor a fedélközből heves dulakodás zaja ütötte meg a fülét. Néhány pillanattal később Peter Quint bukkant föl csapzottan és káromkodva a lépcsőn, aztán szorosan a nyomában két matróz, akik szemmel láthatóan igyekeztek őt visszatartani.

Quint dühtől tajtékozva indult a hajókormányhoz, ahol James Forrester állt, de mielőtt odaért volna, üldözői elkapták, és hátracsavarták a karját.

– Átkozott banda, engedjetek el! A pokolban fog pörkölődni a lelke, kapitány, amiért abba a mocskos, sötét lyukba záratott! Pedig tudta jól, hogy azt ember alig bírja ki. Ezért meglakol!

James nyugodtan, lassan megfordult. Szeme olyan hidegen szikrázott, akár a jég.

– Engedjétek el! – szólt oda az embereinek. – Elbánok vele magam is.

Quint gyűlölettől vérbe borult szemmel meredt a kapitányra, fölkapott a földről egy ott heverő éles vasdarabot, és Forrester felé vetette magát.

Raven alig tudta elfojtani rémült sikolyát, amikor Quint a veszélyes fegyverrel a kezében, dühtől reszketve megállt James előtt. A kapitány azonban meg sem mozdult. Egy másodpercig szinte tapintható volt a feszültség, majd James könnyed mozdulatot tett.

– Tedd le azt a vackot, Quint! – mondta csöndesen. – Dobd a földre, különben egy újabb gyilkosság fogja terhelni a lelkiismeretedet. Azért pedig már egészen biztosan a hóhér kötelére jutsz.

Quint a kapitány torkának szegezte a fegyvert.

– Abban az átkozott lyukban – hörögte – egyfolytában arra gondoltam, hogy első dolgom lesz elintézni magát, aztán pedig elkapom valahogy azt a kis nőt is. Jogom van hozzá!

Forrester arcán megrándult egy izom.

– Azonnal dobd a földre azt a vasat! – A kapitány hangja rekedt volt, és fenyegető. – Több mint ötven ember figyel bennünket. Azt hiszed, egyszerűen elmenekülhetsz, ha leszúrsz?

Quint tétovázott. A szeme úgy villogott, mint az őrülteké. Raven alig kapott levegőt a félelemtől. James tényleg mindent megpróbált, hogy szót értsen vele, de a fickó nem volt beszámítható.

A kapitány lassan kinyújtotta a kezét.

– Ne csinálj őrültséget, Quint! Add ide! Aztán fölveheted a béredet, és eltűnhetsz a hajóról.

A matróz ingerülten ide-oda mozgatta a vasdarabot. Majd hátralendítette, és… ekkor Raven élesen felsikoltott. Kiáltása egy pillanatra elterelte Quint figyelmét. Ez a pillanat azonban bőven elég volt Jamesnek arra, hogy hatalmas ökölcsapással leterítse a tengerészt.

– Vigyétek innen! – adta ki a parancsot, és undorodva figyelte az összegörnyedt alakot. – És ne engedjétek szabadon, míg vissza nem értek Angliába. Ott pedig hajítsátok le a fedélzetről!

– Igenis, uram – felelte Saul Redding. – Egyéb parancs?

– Csak egy. Ezeknek az embereknek, akiknek ma éjjel még a fedélzeten kell maradniuk, hozasson valami rendes ennivalót. Elég

sokáig éltek sózott húson meg köleskásán. Holnap reggel visszajövök, és elintézem a szerződéseket. Ha addig is szűkség lenne rám, Fairhavenben elérhetnek.

Forrester merev térde dacára meglepően gyorsan és biztosan mozgott. Lesietett a fedélzetről, és a pallón át elhagyta a hajót. Egy árva pillantást sem vetett Ravenre.

Az is lehet, hogy időközben megtalálta Celiát, gondolta a lány, miután Jamesnek percek óta nyoma veszett a parton tolongó tömegben. Talán éppen a karjában tartja, és úgy csókolja, ahogy engem…

De nem, erre gondolnia sem szabad! Hiszen megfogadta, hogy annak a bizonyos éjszakának az emlékét mindörökre kitörli az agyából. Mert minél inkább elmerül ezekben a gondolatokban, annál jobban fogják kínozni.

– Raven! – James a mólón állt, és őt szólította. – Szedje össze a holmiját, indulunk!

– Fairhavenbe?

– Igen, igen. Siessen már!

– Egy pillanat, azonnal megyek!

A lány leszaladt a szálláshelyére, ahol már régen összekészítette a cókmók-ját. Szíve a torkában dobogott; most aztán tényleg elkezdődik az új élet!

James odalent várta.

– Kocsival megyünk – mondta. – Ott áll a fogadó mögött. Jöjjön utánam!

Enyhe bicegése ellenére is olyan gyorsan haladt, hogy Raven alig tudott vele lépést tartani. Egészen furcsának tűnt most számára a szilárd talaj, annyira hozzászokott a hajó állandó imbolygásához.

– Milyen messze van ide Fairhaven?

– Körülbelül egyóránnyira vagy valamivel kevesebbre, ha szabad az út, és Thomas engedi futni a lovat. – Raven kérdő tekintetét látva

a férfi hozzátette: – Thomas Celia kocsisa. Nagyon ügyes, rátermett fickó. Celia nem jött el, vacsorával vár Fairhavenben.

Raven hallgatagon követte Jamest. Kíváncsian szemlélte az emeletes fa-épületeket, amelyek javarészt raktárházaknak és csűröknek látszottak. Angliai mérték szerint Leedstown alig volt nagyobb, mint egy falu, mégis nyüzsgött benne az élet. Mindenfelől kopácsolást, nevetést és kiáltásokat lehetett hallani. Az egyik nyitva hagyott ablak mögül vidám énekszó szűrődött ki.

Raven szájában összefutott a nyál, amikor a fogadó felé közeledtek, és az orrát megcsapta a sültek, a friss kenyér meg a különféle főzelékek illata. Szörnyen éhes volt, de James szemmel láthatóan nagyon sietett, s már messze előtte járt. A kocsma mögött megtorpant, és visszafordult a lányhoz.

– Thomas itt vár hátul, az udvaron. Egylovas kocsival jött, így hát meglehetősen szűken leszünk. Jobb lett volna, ha a hintót hozza el.

– Semmi gond – felelte Raven, miközben ügyesen kikerült egy pocsolyát.

– Itt is volnánk – jelentette ki James, és az udvarban álló kétkerekűre mutatott.

Szálfatermetű néger lépett elő az árnyékból az egyszerű szolgák dísztelen, de makulátlanul tiszta ruhájában.

– De jó, hogy újra itt van, uram! A vén Bess – intett fejével a kocsis a türelmetlenül horkantó kanca felé – már alig várja, hogy elindulhasson.

Raven úgy látta, hogy a fiú még egészen fiatal. Nyílt, jóvágású arcát rövidre vágott, göndör fekete haj keretezte.

– Biztosan te vagy Thomas – üdvözölte barátságosan, anélkül hogy megvárta volna, amíg James bemutatja őket egymásnak. – Én pedig Raven vagyok, és holnaptól szintén Fairhavenben dolgozom majd – tette hozzá.

– Őszintén örülök, Miss Raven – válaszolta Thomas, bár a hangjába mintha jó adag zavar is vegyült volna.

James törte meg a kellemetlenné váló csendet.

– Induljunk, Thomas! Az úrnőd aggódni fog, ha nem sietünk.

– Igenis, James kapitány – vigyorodott el szélesen a fiú. – Ha föl akarnak szállni…

Forrester megfogta Raven könyökét, és fölsegítette a keskeny kétszemélyes ülésre. A lány magához ölelte a batyuját, és amennyire csak lehetett, az ülés szélére húzódott. Mégsem tudta elkerülni, hogy válltól térdig össze ne érjen Jamesszel. És hasztalan igyekezett elterelni gondolatait a férfi testi közelségéről…

Nézte, amint Thomas föllendül a bakra, és kezébe veszi a gyeplőt. A hirtelen felismerés úgy hasított bele, mint a villám.

– Ő is rabszolga… Ugye, James? – suttogta.

– Magától értetődik. Celia többször is kijelentette már, hogy Thomas a legértékesebb rabszolgája. – Forrester hátradőlt, és így még szorosabban Ravenhez préselődött. – Tudomásul kell vennie, hogy itt egészen más az élet, mint Angliában. Ahhoz, hogy az emberek helytállhassanak ebben az idegen országban, ki kellett alakítaniuk a saját életstílusukat. Minél hamarabb elfogadja ezt, annál könnyebben hozzászokik majd az itteni körülményekhez.

Raven felsóhajtott.

– A tényeket talán még el tudom fogadni, ám ez korántsem jelenti, hogy helyeslem is őket. Bizonyos értelemben magam is rabszolga vagyok…

James összerezzent.

– De csak öt évre. És különben is maga szabad elhatározásból szegődött szolgálólánynak. Thomasnak ezzel szemben nem volt más választása. Rabszolgának született, mégpedig éppen itt, Fairhavenben. Az anyja Celia szakácsnője.

– És az apja?

– Őt még Celia apja adta el, amikor Thomas egészen kicsi volt. Azóta senki sem látta – hangzott a válasz.

Raven alig kapott levegőt.

– És Thomas gyereke? Ő is rabszolga lesz?

– Így szól a törvény.

A lány hallgatásba burkolózott egy időre. Lassan elhagyták Leedstownt, és Thomas gyorsabb tempóra fogta a lovat. Az út egy keskeny ösvényen vezetett tovább, végig a folyó partja mentén.

Ravennek úgy tűnt, a férfi testének melege a saját vállára, karjára, csípőjére is átterjedt. Sőt még a mellkasának emelkedését-süllyedését is érezte minden egyes lélegzetvételnél. James bőre a legjobb angol szappantól illatozott. Valószínűleg már a hajó érkezése előtt megfürdött, hogy friss és tiszta legyen, amikor Celiával találkozik.

És az én illatom, töprengett Raven szégyenkezve, vajon milyen lehet a fedélzeten töltött hat hét után, miközben csak némi állott vízzel és egy rongy segítségével tisztálkodhattam?

– Tudom, hogy állandóan a fairhaveni élet körül járnak a gondolatai – szólalt meg újra James –, de higgye el, nem kell aggódnia! A birtok egyszerűen csodálatos, és Celia biztosan barátságosan fogadja majd. Senki sem lenne képes magával szemben másként viselkedni, csak kedvesen és szívélyesen.

James szavai és az a szeretetteljes pillantás, amellyel a férfi ránézett, egészen meghökkentették Ravent. Teljesen összezavarodott, és görcsösen próbált veszélytelen és közömbös témát keresni.

– Azt mesélte, hogy Celiának több mint száz szolgája van. Akad esetleg közöttük hozzám hasonló vásárolt cseléd?

– Nem hiszem, hogy létezne akár egyetlen magához hasonló vásárolt cseléd is – felelte a férfi csibészes mosollyal. – Egyébként, komolyra fordítva a szót, Fairhavenben csak földmunkásokkal szoktak szolgálati szerződést kötni. Celia mellett maga lesz az egyetlen fehér bőrű asszony az ültetvényen.

Ravent enyhe csalódottság fogta el, mert azt remélte, találkozik majd néhány sorstársával. De aztán hamar legyűrte ezt a kényelmetlen érzést.

– Ó, hiszen nem is számít. Bárkivel hamar barátságot tudok kötni. Azonkívül úgyis annyi lesz a munkám, hogy nemigen marad majd időm az egyedülléten töprengeni.

James nem válaszolt. Különös, belső kényszernek engedve megsimogatta a lány kezét. Az érintés csak egy pillanatig tartott, mégis annyi gyengédség volt benne, hogy Raven kis híján felzokogott.

Valóban hatalmába kerítette a magány nyomasztó érzése, és szinte mindent megadott volna azért, ha mégoly kis időre is, de James vállára hajthatta volna a fejét.

Thomas, miután Forrestertől megkapta rá az engedélyt, a lehető leggyorsabb tempóra biztatta Besst, és a kocsi csak úgy repült az úton. Az egyik kanyarban Raven Jamesnek lökődött, a férfi pedig gyengéden átkarolta a vállát. Csupán akkor húzódott el tőle, amikor a távolban föltűntek Fairhaven fényei, és Thomas könnyű ügetésre fogta vissza a lovat.

*

Ravennek úgy tűnt, mintha az egész ház ragyogna a környező sötétben. Jamesszel egy szót sem szóltak egymáshoz – mindketten a saját gondolataikat szőtték.

A lány kecses női alakot pillantott meg a veranda legfölső lépcsőfokán. A nő most hevesen integetni kezdett.

– James! – csendült fel a hangja, amely világos és tiszta volt, akár egy énekesnőé. – James, valóban te vagy az?

Mozdulni azonban nem mozdult a helyéről. Látszott rajta a türelmetlenség, ám rangja és méltósága nyilvánvalóan nem engedte meg, hogy futásnak eredjen.

Raven azon igyekezett, hogy az oszlopokra akasztott olajlámpások fényénél minél jobban szemügyre vegye jövendő úrnőjét. Celia Pomeroy körülbelül olyan magas volt, mint ő, és alkatra is hasonlítottak egymásra. Több közös vonást azonban keresve sem találhatott volna.

Az asszony kifogástalanul nézett ki; szép porcelánbabára hasonlított Bőre finoman fénylett, hajának színe az aranyló mézre

emlékeztette Ravent. Barackszínű ruhája, melynek kivágását dús, krémszínű csipkeszegély díszítette, egy kisebb vagyonba kerülhetett.

A kocsi megállt, és James anélkül, hogy Ravennel akár csak egy pillanatig is törődött volna, leugrott róla. Gyors és határozott léptekkel indult el, kettesével véve a lépcsőfokokat, és amikor fölért, szenvedélyesen átölelte Celiát.

Az asszony birtokló mozdulattal kulcsolta át a férfi tarkóját – Raven ezt a látványt alig bírta elviselni. Eszébe villant, hogy mostantól ez mindig így lesz: néma, szinte láthatatlan szemlélőként kell majd Celia és James kapcsolatát figyelnie. Valamiképp meg kell találnia a módját, hogy ezt a szenvedést átvészelje. Nincs más választása.

Szinte ugyanabban a másodpercben támadt föl benne az ellenkezés. Miért kell Jamesnek ekkora színjátékot rendeznie a hazatéréséből, különösen azután, hogy az előbb még oly szeretetteljesen bánt vele? Talán éppen ezzel akarja megmutatni az új cselédlánynak, mihez tartsa magát? Valószínűleg azt is így akarja a tudomására hozni, hogy valójában csak szórakoztató időtöltést jelentett számára.

James és Celia időközben elengedték egymást, s halkan beszélgetni kezdtek. Közben újra és újra Ravenre néztek, aki egyre inkább elbátortalanodott, mert észrevette, hogy Celia meglehetősen elégedetlenül figyeli őt.

A kapitány lejött a lépcsőn, s megállt néhány lépés távolságra a kocsi előtt.

– Jöjjön, Miss Raven, és mutatkozzon be új úrnőjének!

A lány emelt fővel szállt ki a kocsiból. Gyanította ugyan, hogy egy cigánylány különbül festhet nála, ám a büszkeség munkált benne.

Celia közelről még szebbnek bizonyult, mint azt Raven az imént gondolta. Csak most fedezte föl az asszony szív alakú szájának szögletében levő szépségtapaszt, amely különös módon kihangsúlyozta a mélykék szempár és az amúgy is kifejezésteljes arc

tökéletességét. Aranyszőke haját, egy homlokába fésült hosszú tincs kivételével, művészi kontyba tornyozták.

Csak úgy suhant, amint megindult lefelé a lépcsőn, és átható tekintettel tetőtől talpig végigmérte a lányt.

– Nos hát, James, ez a teremtés nem éppen olyasféle, amilyet vártam – jegyezte meg enyhe bosszankodással.

A férfi igyekezett kerülni Raven pillantását.

– Azt hiszem, nagyon elégedett leszel vele, Celia. Amennyire meg tudom ítélni, Raven kifejezetten rátermett és tehetséges. Írni és olvasni is tud…

A lány már-már fuldoklott az érkezése óta egyre növekvő haragtól.

– Sőt beszélni is! – szakította félbe sziszegve Forrestert. – És az a tény, hogy szolgálónak adtam el magam, korántsem jelenti, hogy mint valami fiatal, díjnyertes tehenet megbámulhatnak!

– Mi a csoda! – vonta fel Celia a szemöldökét. – Nem is mondtad, James, hogy ez a lány ennyire szellemes és tűzrőlpattant! Talán mégiscsak jól elboldogulok vele.

Ravenhez fordult.

– Biztosan nagyon kimerült vagy, kicsim. Megkérem Thomast, vigyen Hettyhez a konyhába. Ő majd ad neked pár jó falatot és puha ágyat. Holnap reggel pedig első dolgunk lesz, hogy gondoskodjunk a ruhatáradról.

Alig észrevehetően elfintorította az orrát.

– Thomas! – hívta oda a négert. – Vidd Ravent anyádhoz a konyhába! Ő tudni fogja, mit tegyen vele.

– Igen, asszonyom – felelte sietve a szolga, és egy fejbiccentéssel magához intette a lányt.

Raven fölvette a batyuját, és elindult a fiú után – természetesen nem a szárnyas ajtó, hanem a ház túloldalán levő cselédbejáró felé.

Elmentében látta még, amint Celia a kapitányba karol.

– A vacsora tálalva, kedvesem! – búgta az asszony, és csábítóan nézett a férfira. – És azután, James Forrester, nos, azután lesz némi pótolnivalónk…

Nevetése még akkor is a lány fülében csengett, amikor mind a ketten rég eltűntek a házban.

6. FEJEZET

– Nem ízlik a vacsora, James? Alig ettél valamit. Azok után, amit a fedélzeti kosztról meséltél, azt hittem, olyan éhes leszel, mint egy farkas.

– Sajnálom – morogta a férfi, és szomorúan nézett végig a roskadásig rakott asztalon. A tálcákon főtt sonka, báránypecsenye, párolt borsó és frissen sült kenyér kínálta magát. – Igazán fenséges itt minden, sajnos azonban eltart néhány napig, amíg egy ilyen hosszú út után rendbe jön az étvágyam.

– Értem, értem. – Celia hátradőlt a székén, és lassan forgatni kezdte az ujjai között vörösborral teli poharát. – Azt hiszem, sok mindent meg kell még tudnom rólad, James Forrester. Ugyan mivel is kezdhetném…?

Gyöngyöző nevetésre fakadt. Valóban rendkívül elbűvölő jelenség volt, s ezt az estét is a lehető leggondosabban szervezte meg. Minden alapos körültekintésről árulkodott: a hófehér damasztabrosz, a csillogó ezüst evőeszközök, a finom porcelánedények, a nehéz kristályvázák. Miért érezte hát James magát mégis úgy ebben az ízlésesen berendezett szobában és Celia kellemes társaságában, mintha nem kapna levegőt? Miért fogta el hirtelen valami furcsa, ellenállhatatlan vágy a szabadon süvítő szél és Raven nyílt, igéző tekintete után?

Igen, igen, minden bizonnyal nagy fájdalmat okozott megérkezésükkor a lánynak, és most emiatt nem hagyja békén a lelkiismerete. Akkor viszont úgy gondolta, hogy mindkettőjüknek az lesz a legjobb, ha a lehető legegyszerűbb módon elválik tőle, és

karjába zárja végre a menyasszonyát. Azt hitte, helyesen cselekszik, ha már az első pillanatban egyértelműen kijelöli a lány helyét.

Amikor azonban visszament a kocsihoz, hogy Ravent Cellához vezesse, a lány arcára vetett egyetlen pillantás után megvilágosodott előtte, hogy ostobán és érzéketlenül viselkedett.

Bárcsak ne ölelte volna meg Ravent a Fairhaven felé vezető úton! Ő azonban nem tudott uralkodni magán, s még a homlokát is megcsókolta. Raven egyszerűen ellenállhatatlan volt szélfútta hosszú hajával és a friss levegőtől kipirosodott arcával. James semmiféle mentséget nem talált a magatartására.

Minden szava, amit a bizalomról és a hűségről mondott a *Pegazus* fedélzetén, így üres, hiábavaló fecsegésnek tűnt.

A mindenségit, micsoda kutyaszorítóba kerültem! – gondolta elkeseredetten.

– Ide se figyelsz, James?

Celia méltatlankodó hangja riasztotta fel töprengéséből a férfit. Az asszony olyan közel hajolt hozzá, hogy még bársonyos mellének hajlatát is láthatta. Gyöngyökkel kirakott fülbevalói ide-oda himbálóztak, miközben szemrehányó arckifejezéssel megcsóválta a fejét.

– James Forrester, hiszen te nem is hallod, amit mondok neked!

A férfi bűntudatosan nézett rá. Hirtelenében semmi sem jutott az eszébe, amit felhozhatna mentségül. Tudta, hogy rendkívül udvariatlanul viselkedett a menyasszonyával.

Celia halkan fölnevetett, bár a hangjában egy csipetnyi vidámságot sem lehetett fölfedezni.

– Itt ülök, és a terveinkről próbálok veled beszélgetni, te pedig lélekben eközben teljesen másutt jársz.

– Sajnálom, Celia, igazad van… Miről is beszéltél az előbb?

Az asszony duzzogó arcot vágott.

– Ó, semmi lényegesről… Mindössze a közös jövőnkkel kapcsolatban bátorkodtam javaslatokat tenni.

James igyekezett összeszedni magát.

– Hogy mondhatsz ilyet, kedvesem? Tudod, hogy számomra is az a fontos.

– Nos, ha valóban így van… Mit szólnál hozzá, ha szeptember közepén házasodnánk össze? Az errefelé a legszebb hónap, és addigra az új ház is bizonyára elkészül. Az esküvő időpontját pedig azon a bálon hoznánk nyilvánosságra, amelyet még a nyáron rendezünk.

– Szeptemberben? – húzta el a szót James. Megint úgy érezte, mintha vasabronccsal szorítanák össze a mellkasát. – Igen, az biztosan nagyon jó lesz.

Celia bólintott, s újra belefeledkezett tervei ecsetelésébe.

– Azt gondoltam, addig adhatnánk néhány kisebb fogadást, hogy még idejében összeismerkedhess a fontosabb emberekkel. Az idén természetesen nekünk kell megtartani a rókavadászatot. Talán a jövő hónapra meg is hirdethetnénk, bár az még nem az igazi vadászidény. Az emberek azonban örömmel veszik majd, hogy a szokásosnál korábban hódolhatnak a szenvedélyüknek, és a kutyáknak is jót fog tenni egy kis mozgás.

– Miféle kutyáknak? – kérdezte James értetlenül.

– Ó, kedvesem, hát nem emlékszel? Az enyém az egyetlen fajtiszta vadászkutyafalka egész Virginiában! Szinte naponta akar valaki a környező birtokosok közül vásárolni tőlem, de én egyiküket sem vagyok hajlandó eladni. Tudod, mégiscsak szegény Henry kutyái voltak… egyenesen Angliából hozatta őket.

– Igen, igen, most már emlékszem.

Jamesnek most jutottak eszébe azok a foltos, barna bundás állatok, amelyeket a rabszolgák szállása mögött tartottak egy nagy ketrecben. Őt nemigen érdekelték a kutyák, ezért aztán nem is szentelt különösebb figyelmet nekik.

– Ezeken az összejöveteleken majd megismerkedhetsz néhány helybéli hatalmassággal is – folytatta Celia. – Az efféle kapcsolatok pedig nagyon jól fognak jönni, ha vinni akarod valamire a politikai

életben. Képzeld csak el, ezeknek az uraknak egyetlen szava is elég ahhoz, hogy beválasszanak a tanácsadó testületbe…

– Celia, kérlek! – szakította félbe James az asszony szóáradatát. – Alig pár perce érkeztem meg. Azt hiszem, a politika nyugodtan várhat egy kicsit. Legalább addig, amíg berendezkedünk, összeszokunk, és túl leszünk az aratáson.

– Butaság! – rázta meg Celia elutasítóan a fejét. – Éppen ez a legmegfelelőbb pillanat arra, hogy megalapozzuk a politikai pályádat. Mindenki kíváncsi rád, és egyre többen szeretnének személyesen megismerni. Harker Lee bírót már meg is hívtam jövő csütörtökre, mert ő a felelős a… De hát mi van veled? Egyáltalán nem úgy nézel ki, mintha örülnél annak, amit mondok. – Celia sértődötten elhúzta a száját.

James a homlokát ráncolta. Olyan kimerültnek érezte magát, mint aki mázsás terheket cipelt. Talán csak az utazástól ennyire fáradt, egy kiadós alvás biztosan helyrehozná a hangulatát. Celia ötletei és javaslatai azonban egyre jobban nyomasztották.

– Bocsáss meg… – engesztelte a menyasszonyát, és közben azon töprengett, hogy hányadszor is kér az este folyamán elnézést. – Csak egy kis időre lenne szükségem, hogy hozzászokjam ezekhez a számomra merőben új dolgokhoz. Egyszerűen nem tudok a politikával foglalkozni, amíg el nem készül a házunk, és nem végeznek az ültetvényeken az aratással. Ebbe pedig több hónap is beletelik.

Celia alig jutott szóhoz a megdöbbenéstől.

– Én csak segíteni akartam, hogy a lehető legjobban kezdődjön az új életed. Van néhány befolyásos barátom, akikre nagy szükséged lehet, ha sikereket akarsz elérni ezen a vidéken.

James nyugtatólag megsimogatta az asszony kezét.

– Csupán arra kérlek, adj egy kis időt, amíg kipihenem az utazást. Addig biztosan tudnak várni ezek az urak is.

– Szóval így gondolod. – Celiának könnyek gyűltek a szemébe. – Nem méltányolod mindazt, amit érted tettem. Egyszerűen nem

értelek, James Forrester, és azt hiszem, soha nem is foglak megérteni!

Az asszony elővette csipkés zsebkendőjét, és törölgetni kezdte a szemét.

– Na de Celia, kedves… – James fölállt, hogy odamenjen hozzá, menyasszonya azonban sértődötten elfordult.

– Ne érints meg, amíg meg nem bántad a hálátlanságodat! Azt pedig látom rajtad, hogy egyelőre nem bántad meg. Egész nap keményen dolgoztam, hogy minél illőbben fogadhassalak, de erről persze te mit sem tudhatsz. Elfáradtam a sok munkában. Megyek, és lefekszem.

– Celia…

– Engedj, kérlek! – mondta az asszony szenvedő hangon. – Ha így folytatjuk, hamarosan csúnya veszekedések lehetnek közöttünk. Majd holnap reggel újra megbeszélünk mindent nyugodtabb körülmények között.

– Ne haragudj, de holnap reggelig nem maradhatok itt. Hajnalban vissza kell mennem Leedstownba, hogy elrendezzem a hajó ügyeit.

Celia megjátszott közönnyel vállat vont.

– Sebaj, majd megint vár egy kicsit a menyasszonyod. Úgy látszik, neki már ez a dolga.

– Sajnos, nem tehetek másként. Egy-két napnál tovább azonban semmiképp sem leszek távol. Amint berakodtuk az Angliába induló dohányszállítmányt, jövök vissza.

– Nos, jól van. Nem akarok veszekedni. Menj csak, és intézd el a dolgaidat! Nekem is épp elég a tennivalóm. Mindenekelőtt hasznavehető cselédet kell faragnom abból az akaratos kis vadócból, akit idehoztál.

James csak nehezen állta meg, hogy ne keljen Raven védelmére. Mindössze egyetlen megjegyzést engedett meg magának:

– Semmi gondod sem lesz vele. Kifejezetten értelmes és szolgálatkész teremtés.

– Majd meglátjuk, kedvesem! Ismerem a fajtáját. Lehet, hogy valóban okos, de igencsak fenn hordja az orrát. – Celia fölállt, és hátat fordított a férfinak. – Minden elő van készítve. A lépcső fölötti szobát szántam neked, mindjárt az első ajtó balra. Nem hinném, hogy ébren leszek, amikor elmégy. Szólok majd Hettynek, hogy készítsen neked reggelit.

A kapitánynak most megint feltűnt, mennyire csinos asszony Celia. Őszinte csodálattal nézte sudár termetét, büszke fejtartását. Nem akarta őt megsérteni, de tudta, hogy ezen az estén alaposan elrontotta a kedvét.

Celia a lépcsőhöz ment.

– Siess vissza, ha elrendezted az ügyeidet, James! Akkor majd újra megünnepeljük az érkezésed, és úgy teszünk, mintha ez a mai balul sikerült vacsora nem is lett volna.

– Az nagyon jó lesz – helyeselt megkönnyebbülten a férfi. – Ígérem, hogy sokkal kedvesebben fogok viselkedni, mihelyt rendesen kialudtam magam.

– Őszintén remélem, hogy nem kell majd csalódnom benned. – Celia előreszegte az állát, és fölvonult az emeletre.

James némán figyelte menyasszonya távozását. Meg kell hagyni, okos, és sohasem veszíti el az önuralmát. Azt a pillanatot is pontosan felismerte, mikor érdemes elhagynia a csatateret.

Bizony-bizony, egészen más fából faragták, mint Ravent, aki mindig kimondja, ami a szívén fekszik, és nem csinál titkot a meggyőződéséből.

A fenébe is! – szitkozódott magában James. Már megint nem tudok uralkodni a képzeletemen. Pedig megfogadta, hogy mindenképpen kerüli a veszélyes összehasonlítgatást a kis cselédlány és úrnője között. És mégis… egyszerűen képtelen volt kiverni a fejéből Ravent. Vajon hogy érzi magát most a lány, egyedül egy idegen országban? Én voltam az, gondolta James, aki idehozta Amerikába, én ajánlottam neki a szerződést, természetes hát, hogy felelősséggel tartozom mindenért, ami új otthonában történik vele.

*

Raven semmit sem gyanított abból, milyen rosszul sikerült az úr és az úrnő ünnepi vacsorája. A konyhában ült, és derekasan bekebelezett mindent, amit Hetty elébe rakott. Az idős, kövérkés néger asszony nem győzött csodálkozni a lány hatalmas étvágyán.

– Istenkém, ilyen apró teremtés hogy képes ennyit enni?! Celia úrnő is körülbelül hozzád hasonló termetű, de ő mindig csak piszkálgatja az ételt. Nagyon válogatós…

– Fenséges a főztöd, Hetty! Ráadásul egész nap egy falat sem ment le a torkomon az idegességtől.

A szakácsnő valami érthetetlent dünnyögött maga elé.

– Várj! – ugrott föl Raven, hogy leszedje az asztalt. – Végül is nem vendégnek jöttem ebbe a házba. Ha már főztél rám, engedd, hogy legalább a mosogatásban segítsek!

Hetty azonban bosszúsan elhárította az ajánlatot.

– Hagyd csak! Neked semmi dolgod itt, a konyhában. Minna és én győzzük a munkát.

Raven visszaült a székre. Tanácstalan volt. A szakácsnő eddig igazán nem tűnt ellenségesnek. Nyilván csak ösztönös tartózkodás él benne az idegen fehér nővel szemben, aki nem rabszolga ugyan, de nem is úrihölgy.

Thomas viselkedésén szintén valami hasonlót érzett. Raven mindkettőjüket meg tudta érteni. Majd később, ha már jobban megismerik egymást, biztosan barátságosabbak lesznek.

A ház belsejébe vezető ajtó nagy lendülettel kinyílt, és egy meseszép, csokoládébarna bőrű fiatal lány jött be a konyhába, edényekkel meg ételmaradékokkal teli tálcát egyensúlyozva a vállán. Mozgása kecses volt, akár egy gazelláé.

Raven tudta, hogy ez csak Minna lehet, akit három esztendővel ezelőtt, tizennégy éves korában hoztak Virginiába Afrikából. Gyönyörű göndör haja és a szeme feketén csillogott.

– Engedd meg, hogy… – nyújtotta Raven kezét a tálca felé.

Minna azonban haragos tekintettel kitért előle.

– Megmondtam már, hogy itt nincs szükség a segítségedre! – fújt rá dühösen Hetty is. – A konyha a mi birodalmunk!

Azzal egy nedves ronggyal törölgetni kezdte a nagy faasztalt, miközben Minna nekilátott, hogy elmossa a piszkos edényeket.

– Maradj csak a helyeden! Majd ha készen leszünk, megmutatom a szobádat.

Ravennek így aztán meg kellett elégednie azzal, hogy messziről nézheti a két nőt munka közben. Hetty most még gömbölyűbbnek látszott, mint az előbb, Minna viszont – esetlen, színtelenné fakult ruhája ellenére – olyan előkelőnek tűnt, mint egy királynő. Valószínűleg törzsének legszebb lánya lehetett, gondolta Raven, miközben elnézte a fiatal nő karcsú kezét. Vajon emlékszik-e még a hazájára meg az ottani életre? – töprengett, mialatt Minna az odakészített favödörbe szórta a disznóknak szánt ételmaradékot.

Nyilván mindketten sok tapasztalatra tettek szert az életben, szőtte tovább a gondolatait. Erős vágy fogta el, hogy mihamarabb közelebbről is megismerje őket, bár tökéletesen megértette a két nő idegenkedését; rengeteg szenvedést okozhattak már nekik a fehérek.

A hátsó ajtó csikorgása riasztotta föl Ravent az elmélkedéséből. Tagbaszakadt, negyven körüli, ápolatlan külsejű férfi lépett a helyiségbe. Nehéz bakancsáról nagy sárdarabok hullottak a konyha frissen mosott kövére.

– Jake Sloan, mikor tanulod meg végre, hogy lepucold a mocskos patádat, mielőtt bejössz a tiszta konyhába? – vetette oda mogorván Hetty, és szemében gyűlölettel vegyes félelem villant.

A fickó durván felröhögött, és nagyot köpött a földre.

– Hetty, Hetty, mit sipákolsz? Oda megyek, ahova akarok, és semmiféle fekete boszorkány nem fogja nekem előírni, mit tegyek!

Körülnézett, mintha keresne valakit. Minna már az ajtó első nyikordulására eltűnt a konyhából.

– Hol a pokolban van…? – kezdte a férfi, majd hirtelen elhallgatott, mert megpillantotta Ravent. – Menten megüt a guta! Ki a csoda ez itt? Úgy néz ki, mint valami új jövevény! Biztos a hajóval érkezett, ugye? – Lekapta a kalapját, és megjátszott udvariassággal meghajolt a lány előtt. – Jake Sloan vagyok, szolgálatára, szép kisasszony. Celia úrnő intézője volnék, vagy úgy is mondhatjuk, én szoktam itt a parancsokat osztogatni. Az az érzésem, egész jól kijövünk majd egymással.

Csúfondárosan elnevette magát, miközben koszos mancsával felkapott egy sonkadarabot, és a szájába tömte.

– Hagyd békén a lányt! – morogta Hetty. – Épp elég bajt okoztál már így is.

Sloan újra felröhögött kellemetlen, visszataszító hangján.

– Nos hát, hogy hívnak, kicsikém?

Raven úgy döntött, nem hagyja magát megfélemlíteni. Fölállt, kihúzta magát.

– Raven Whitney a nevem – válaszolta nyugodtan. – Mistress Pomeroy szolgálója és titkára leszek.

Jake füttyentett egy hatalmasat.

– Nofene! Akkor nyilván te vagy az a fiatalúr, akit Celia úrnő annyira várt. A kapitány igencsak rajtad felejthette a szemét, ha egy férfi helyett veled kötött szerződést.

Raven arcát elöntötte a pír.

– Elég, Mr. Sloan! – sziszegte. – Semmi alapja az efféle vádaskodásnak!

Jake színpadiasan a szemét forgatta.

– Na, nem kell ennyire érzékenynek lenni! Nyugodj meg szépen, kislány. Igazán nem a világ legrosszabb helyére érkeztél. Magam is szolgaként jöttem Fairhavenbe úgy tizenöt évvel ezelőtt. Amikor aztán letelt az időm, egyszerűen itt maradtam. Először Celia úrnő apjának dolgoztam, majd a hites urának.

Közelebb lépett. Raven megborzongott. Ösztönösen hátrálni kezdett, mire Jake rosszindulatúan elvigyorodott.

– Hadd nézzelek már meg alaposabban, kicsim! Nem kell tőlem félned. Meglehetősen csinos teremtés vagy, az igaz, de Jake Sloan inkább a fekete nőket kedveli. – Újra fürkésző pillantással nézett körbe a konyhában, majd bosszúsan összeráncolta a homlokát. – Egyet jegyezz meg magadnak, és akkor nincs mitől tartanod: ha komolyra fordulnak a dolgok, itt én parancsolok, és nem Celia úrnő. Én vezetem az ültetvényt, úgyhogy jó lesz, ha nekem engedelmeskedsz. Különben… – Jelentőségteljesen megrázta az öklét. – Kérdezd csak meg Hettyt! Ő aztán tudja… Vagy talán nincs igazam, vén boszorkány?

A szakácsnő éppen a lábasokat sikálta, és úgy tett, mintha nem hallott volna semmit.

– Azt kérdeztem, így van-e! – üvöltötte Sloan, és oldalba vágta az öregasszonyt. – Felelj, ha hozzád beszélek!

Hetty kihúzta magát, pedig biztosan nagyon fájt neki az ütés.

– Igenis, uram! Igenis, Mr. Jake! Úgy van, ahogy mondja.

– No látod – vigyorodott el Sloan ördögi képpel, aztán fejébe csapta a kalapját, és dühös pillantást vetve a szakácsnőre, kidübörgött a konyhából.

Raven undorodva nézett utána.

– Tényleg ő vezeti az ültetvényt? – fordult kérdő tekintettel Hettyhez.

Az asszony az összepiszkított padlót mosta föl.

– Magad is hallhattad…

– De hát mit akart itt? Úgy jött be, mint aki keres valamit.

Hetty oly mérhetetlen kétségbeeséssel és szomorúsággal nézett Ravenre, hogy a lány akaratlanul is megborzongott. Nyomasztó volt a szakácsnő hallgatása. Szemmel láthatólag alig bírta megállni, hogy ne törjön ki belőle a sírás.

– Gyere velem! – mondta végül. – Megmutatom a szobádat.

Gyertyát gyújtott, és elindult a ház hátsó része felé.

Raven elgondolkodva követte. A szoba, amelyet Celia kijelölt a számára, nemrégiben valami kis raktárféle lehetett, legalábbis erre

utaltak a fal mellett sorakozó poros polcok. Egy faládára egy agyonhasznált olajlámpát, egy fehér porcelánkorsót meg egy ónból készült mosdótálat készítettek oda.

A lány boldogtalanul vette tudomásul, hogy a helyiségbe csupán egy ablaknak alig nevezhető, aprócska lyukon szűrődik be némi fény.

Legalább az ágy többé-kevésbé kényelmesnek látszott, bár csak egyszerű, nyers fenyőfa keretből és szalmamatracból állt, amelyet egy kifakult köpönyeggel takartak le.

– Mára ez is megfelel – mondta Hettynek. – Köszönöm, hogy idekísértél.

A szakácsnő meggyújtotta az olajlámpát. A puha, sárgás fényben a szoba is barátságosabbnak tűnt egy kicsit. Majdcsak megszokom itt valahogy, bátorítgatta magát Raven. Mindenesetre így is sokkal jobb, mint a *Pegazus* fedélzetén.

– Én is elmegyek a kunyhómba, amint befejeztem a mosogatást – szólt

Hetty. – Akkor aztán Celia úrnőn és James kapitányon kívül senki sem marad ebben a nagy házban…

– Én nem félek egyedül – dünnyögte a lány, bár a fölső szobákban éjszakázó jegyespár puszta említésére is összeszorult a szíve. Szóval ez így lesz az elkövetkezendő öt évben. Minél előbb hozzászokik hát a gondolathoz, annál jobb – már csak saját lelki békéje érdekében is. – Köszönöm, Hetty. Menj csak vissza nyugodtan! A holnap reggeli viszontlátásra!

A szakácsnő nem búcsúzkodott. Raven hallotta távolodó léptei neszét, miközben vetkőzni kezdett. Annyira fáradt volt, hogy alig bírta kibontani a fűzőjét. Milyen csodálatos lenne egy meleg fürdő és utána egy tiszta hálóing, gondolta vágyakozva.

Nem okos dolog olyasmik után sóvárogni, amiket most úgysem engedhet meg magának. Inkább örülnie kellene, hogy végleg megmenekült Lord Dunsmore zaklatásai elől. Jutott étel a gyomrába, tető a feje fölé, ennél többet kívánni jelen helyzetében már-már telhetetlenség lenne.

Minden erőmmel azon leszek, hogy a lehető legjobban érezzem itt magam, fogadkozott. Ehhez azonban igen nagy szükségem lenne legalább egy kiadós fürdésre… Nyugtalanul forgolódott az ágyban. Képzeletében Jamest és Celiát látta, amint a viszontlátás örömeit élvezik. Néhány hónap múlva összeházasodnak. Senki és semmi nem tudja ezt már megakadályozni.

Akkor meg miért kínozza magát? Hiszen alig tudja elviselni a puszta gondolatát is, hogy azok ketten ott fönt szeretik egymást! Egyszerűen képtelen megfeledkezni James szenvedélyes csókjáról, forró öleléséről. Nem nehéz elképzelni, milyen csodálatos szerető lehet…

Ravenből fojtott zokogás tört fel. Vigasztalásul mindössze csak kemény vánkosát ölelhette magához. Ismét elárasztották azok a furcsa, zavarba ejtő érzések, amelyeket röviddel azelőtt nem is ismert. Kínzó, mégis édes vágy öntötte el a testét…

Egyszer régen, talán valamelyik templomi igehirdetés alkalmával, örökké égő tűztengerhez hallotta hasonlítani a poklot. Ő pedig, úgy látszik, már ezen a világon megismeri az elkárhozottak kínjait. Mindig érezni fogja testében a fájdalmas sóvárgást, és soha semmivel nem tudja lecsendesíteni.

*

James Celia vendégszobájában feküdt, és az ágy köré feszített szúnyoghálót nézte. Megint Ravenről álmodott, s a teste még mindig izzadságban fürdött.

Ennyire elbűvölte hát az a fekete hajú kis boszorkány? Sohasem szabadul már ettől az elviselhetetlenül fájdalmas vágyakozástól? Akkor pedig nem is élhet úgy tovább, ahogy elhatározta…

Eltakarta karjával a szemét, és tehetetlenül átadta magát az iménti álom emlékképeinek.

Meztelenül feküdt egy fehér virágokkal borított réten, és valami boldog érzés azt súgta neki, hogy nincs egyedül. Elfordította a fejét.

Ravent pillantotta meg maga mellett, aki félénken mosolygott rá. A lány gyönyörű haja legyezőként borította a vállát.

Raven is meztelenül feküdt ott, csupán a mellét és a combja közti titokzatos háromszöget fedték apró virágszirmok. James kinyújtotta a kezét, és lassan, egyenként kezdte leszedegetni a lány testéről a kis szirmokat. Ravennek fölgyorsult a lélegzete, amint a férfi előbb az egyik, majd a másik mellét is szabaddá tette, s gyengéden simogatni kezdte az érzékeny bimbókat.

A lány halkan felnyögött, amikor James keze lassan lejjebb siklott, megérintette a köldökét, aztán tovább csúszott a selyempuha, fekete pihékkel borított domborulat felé-

James finom simogatása, ujjainak enyhén dörzsölő mozdulatai már kis híján a gyönyör csúcsára juttatták a lányt, miközben a férfi izgalma is csaknem az elviselhetetlenségig fokozódott. Raven csípője kínálkozva mozdult, s a lány kérlelve suttogta a kapitány nevét. Ő sem tudott tovább uralkodni magán. Óvatosan széjjelhúzta Raven combjait, és lassan beléhatolt.

Aztán… aztán felriadt; mintha a magasból éles kövekre zuhant volna. Kell, hogy legyen valami kiút ebből a kínlódásból! – gondolta levegő után kapkodva. Ez így nem mehet tovább, különben beleőrül.

Hirtelen összerezzent, mert valaki váratlanul lenyomta az ajtó kilincsét. Halk lépések közeledtek az ágya felé.

– James, ébren vagy, kedvesem? – hallotta a sötétben Celia suttogását. Az asszony óvatosan odament az ágyához, és félrehúzta a szúnyoghálót.

A férfi meg sem moccant.

– Mi történt, Celia? Csak nincs valami baj?

– Olyan szörnyen érzem magam az este történtek miatt, hogy eddig le sem tudtam hunyni a szemem – panaszkodott csendesen az asszony, miközben leült az ágy szélére.

Forrester felkönyökölt. Celia igazán varázslatosan festett mélyen kivágott csipke hálóingében, vállára omló csillogó hajával. Teste finom parfümtől illatozott, és ha valóban álmatlanul hánykolódott is

az elmúlt órákban, a külsején ez a legcsekélyebb mértékben sem látszott meg.

– James – lehelte, amikor a férfi megfogta a kezét –, annyira sajnálom… Belátom, tényleg szükségünk van még egy kis időre, hogy megszokjuk egymást. Értsd meg, én csak tetszeni szeretnék neked, boldoggá akarlak tenni… – Egy pillanatra elhallgatott, majd az eddigieknél is halkabban, sokat sejtető hangsúllyal hozzáfűzte: – … és most is csak ezért jöttem!

James azt hitte, rosszul hall. Vajon Celia tényleg olyan ártatlan, amilyennek eddig mutatta magát? Tudja egyáltalán, hogy a szavai mit jelentenek? Hiszen úgy suhant be a szobába, mint az eleven kísértés, és egyáltalán nem azt a látszatot keltette, hogy egyhamar magára akarná hagyni vőlegényét.

– James, hát nem tartasz kívánatosnak? – súgta, és kezével végigsimított a férfi karján.

Forrester teste még mindig annyira feszült volt furcsa álma miatt, hogy szinte fájt. Azt remélte, talál rá megoldást, hogy a *Pegazus* fedélzetén váltott forró csóknak az emlékét is kitörölje a lelkéből. Hiszen csak ki kellene nyújtania a karját, Celiát magával húzni az ágyra, és…

– Celia, kedvesem, egészen biztos, hogy te vagy az egyik legkívánatosabb nő, akit csak ismertem. Kifejezetten megtiszteltetésnek érzem, hogy a feleségem akarsz lenni – mondta óvatosan.

Az asszony hosszan, várakozásteljesen hallgatott. Jamesnek azonban legjobb akarata ellenére sem jutott semmi okos az eszébe. Hogy időt nyerjen, tenyerébe fogta Celia jobbját, amely már egy ideje a vállán nyugodott.

Ahelyett azonban, hogy menyasszonya ápolt, karcsú ujjait csodálta volna, Raven kecses, de nehéz munkától gyötört kezét látta maga előtt. Önkéntelenül is az ajkához emelte Celia kacsóját, és megcsókolta, viselkedése azonban hűvös és tartózkodó maradt.

– Kívánsz engem? – kérdezte most már nyíltan az asszony.

– Csodálatos nő vagy… és őrült lenne az a férfi, aki nem kívánna… Mégis… egyelőre szinte idegenek vagyunk, és… nem gondolod, hogy előbb jobban meg kellene ismernünk egymást?

Ahogy Celia hirtelen rámeresztette a szemét, James azonnal rájött, hogy nemcsak a szavait, de még a hanghordozását is rosszul választotta meg.

– Tudod jól, én is minden erőmmel azon vagyok, hogy elégedetté és boldoggá tegyelek – próbálta James gyorsan jóvátenni az imént elkövetett hibát. – Ha tényleg ahhoz van kedved, szervezd meg a fogadásokat, a rókavadászatot, és ha a barátaid a politikáról kívánnak beszélgetni velem, akkor annak sem lesz semmi akadálya. Meglátod, jól megleszünk együtt. Csak, kérlek, adjál még egy kis időt, hogy alkalmazkodhassam a megváltozott körülményekhez!

Celia felsóhajtott, és icipicit hátrébb húzódott.

– Talán igazad van, kedvesem. Én is úgy gondolom, hogy mindent el kell rendeznünk magunk körül, mielőtt végleg összekötnénk az életünket. Különben… épp most jut eszembe, tegnap kilovagoltam az építkezésre megnézni, miként haladnak a munkálatok.

– Remélem, a tervek szerint.

– Igen, nincs semmi baj. Bár nyilván eltart őszig, mire az egész ház elkészül. Mindenesetre néhány helyiség, beleértve a hálószobádat, már lakható. Akár holnap be is költözhetnél, úgy legalább a helyszínen ellenőrizhetnéd a hátralévő munkálatokat.

James elgondolkodva nézett az asszonyra. Celia fölemelte a fejét, és kihúzta magát. Hát persze! A menyasszonya igen büszke nő, aki nyilvánvalóan nem fogja megismételni előbbi felajánlkozását.

– Határozottan okos ötletnek tűnik – válaszolta megkönnyebbülten. Nagyon kényelmetlenül érezné magát, ha Fairhavenben kellene maradnia az esküvőig, különösen Raven közelsége miatt… – Igen, igen, tökéletesen igazad van. Biztosan így lesz a legjobb. – James hasztalan próbált sajnálkozó színt adni a hangjának.

Celia felállt, és az ajtó felé indult.

– Látod, máris sokkal jobban megértjük egymást – mondta kacagva, nevetése azonban úgy hangzott, mint az üvegcserepek csörömpölése. – Jó éjt, James! Ha visszatérsz Leedstownból, újra találkozunk.

Néhány pillanat múlva már csak az enyhe parfümillat emlékeztetett arra, hogy Celia a szobában járt. James nagyot sóhajtva feküdt vissza az ágyára. Ez az asszony mindig is rejtély marad számára. Tulajdonképpen miért jött be hozzá? Lehet, hogy mégsem olyan tökéletes jellemű hölgy, mint amilyennek látszani szeretne?

Talán az egész viselkedése csak álca, amiről nem lehet tudni, mit takar. Neki legalábbis eddig nem sikerült a valódi Celiát megismernie. Raven egészen más, ő soha nem rejti el az érzéseit. Olyan az arca és a tekintete, akár egy nyitott könyv – mindig kiolvasható belőle, ami a lelkében zajlik.

7. FEJEZET

Raven az első kakasszó előtt ébredt, és azonmód ki is bújt az ágyból. Frissnek és kipihentnek érezte magát. Elhatározta, hogy földeríti új környezetét.

Gyorsan megmosdott, már amennyire a kis mosdótálban ez lehetséges volt, és magára kapta a ruháját. A fűzőről meg az alsószoknyáról el is feledkezett.

Pillanatok alatt keresztülsietett a teljesen csöndes házon, és a konyhán át kijutott a szabadba. Mélyen magába szívta a friss hajnali levegőt, majd kíváncsian körülkémlelt.

Az épület korántsem tűnt már olyan nagynak, mint amekkorának érkezésekor gondolta, és az éles kora reggeli fényben sokat veszített bájából is; a kőlépcsőkön repedések látszottak, a krémszínű falak pedig enyhén kopottasnak tűntek.

Raven céltalanul kószált az udvaron. Látta a rabszolgák szállásának kéményéből felszálló füstöt, felfedezte a baromfiólakat és mögöttük a vadászebek nagy ketreceit is. Kísértésbe esett, hogy odamenjen, hiszen nagyon szerette a kutyákat, de az utolsó pillanatban meggondolta magát. A háziak biztosan nem örülnének a hajnali kutyaugatásnak…

Rajta kívül teremtett lélek sem tartózkodott odakint. Hirtelen megint elfogta az egyedüllét érzése. Már éppen vissza akart menni a házba, amikor a közeli istállóból nyerítést hallott. Kislánykorától fogva rajongott a lovakért. Lord Dunsmore méneséből olykor-olykor kölcsön is kért egyet, hogy csak úgy, szőrén ülve, kilovagoljon.

Ahhoz azonban valószínűleg sok időnek kell eltelnie, hogy hasonló kalandokban Fairhavenben is része lehessen. Talán lesz egy újszülött kiscsikó, és megengedik, hogy ő nevelgesse.

Az istállóajtót mindössze egy karóval támasztották be, így aztán könnyedén besurranhatott. Bent ismerős, meleg szénaszag fogadta. Lassan lépkedett egyik állástól a másikig. Több mint húsz lovat tartottak itt, és ő valamennyit lelkesen szemügyre vette.

Felfedezte közöttük azt is, amelyikkel tegnap este a birtokra jöttek. A szomszédos helyen pedig egy gyönyörű, sötét pej kanca állt. A páratlan szépségű állat éppen egy alig néhány napos kiscsikót nyalogatott gyengéden.

A lányt mélyen meghatotta a látvány. Óvatosan átbújt a korlát alatt. Az anya nagyot horkant, Raven azonban nem ijedt meg. Lassan közelebb lépett, s miközben halkan beszélt a kancához, megsimogatta selymes szőrét. A ló megnyugodott, és hamarosan egy köteg szénát kezdett ropogtatni.

Raven csak most térdelt oda a kiscsikóhoz. Megvakargatta a füle tövét, azután simogatni kezdte. Csodálkozva nézte a kis állat óriási sötétbarna szemét. Annyira elmerült ebben a foglalatosságban, hogy észre sem vette, amikor kinyílt az istállókapu. A közeledő léptek neszét sem hallotta meg.

– Raven! Hát maga mit csinál itt? – állt meg James pár méterrel a háta mögött.

A lány szíve nagyot dobbant örömében, egyszersmind annyira zavarba jött, hogy egy szót sem bírt kinyögni.

James átbújt a korláton, és odatérdelt hozzá, a kiscsikó mellé.

– Raven – szólalt meg újra a kapitány –, biztos, hogy teljesen jól érzi magát?

– Igen, igen, köszönöm. Igazán jól vagyok.

– Régóta van itt?

– Csak néhány perce. Kint sétáltam az udvaron, az előbb bukkantam rá az istállóra. – Gyengéden megsimogatta a csikó horpaszát. – Ugye milyen gyönyörű?

– Nézzen a szemembe, Raven!

– Ugyan miért?

James fölsóhajtott.

– Mert tudni szeretném, hogy érti-e, amit mondok.

– És mióta van annak jelentősége, hogy értem-e, vagy sem?

Raven tudta, szükségtelenül nehezíti meg a férfi dolgát, de James előző este olyan felháborító módon semmibe vette őt, hogy valamiképp értésére kellett adnia rosszallását.

– Akár hiszi, akár nem, fontos számomra a hogyléte – felelte Forrester. – És most újra megkérem, nézzen rám.

A lány kelletlenül James felé fordította az arcát.

– Tegnap a hajón már mindent megbeszéltünk, igaz? – kérdezte komor tekintettel a kapitány.

Raven elkeseredett hangon válaszolt:

– Hogyne! Igazán csodálatos dolgokat hallottam hűségről meg barátságról. Értem én jól, mit akart mondani! Talán még jobban is, mint gondolja.

James hirtelen mozdulattal a lány keze után nyúlt. Raven alig észrevehetően megborzongott az érintésétől.

– Elmondaná, mi az, amit olyan jól megértett?

– Azt, hogy maga csupán játszott velem. A fedélzeten is, meg tegnap idefelé jövet. És most is csak azt teszi! – szikrázott föl Raven zöld szeme.

– Higgye el, Raven, téved! Mindaz, amit a hajón mondtam, amit tegnap este éreztem, és az is, ami most megy végbe bennem, teljesen komoly. Életemben nem éltem át még ilyesmit… Éppen ezért lesz olyan nehéz megtenni, amit tennünk kell.

– És a tegnap este? Amikor arra kényszerített, hogy végignézzem, amint Celiát ölelgeti? Az nem esett nehezére? A látszat legalábbis nem ezt mutatta.

James erősen szorította a lány kezét, s Raven már-már felkiáltott fájdalmában.

– Tegnap este… azt hiszem, helyesen cselekedtem. Bár tudom, hogy kőszívűnek tűnhettem… Mégis… éppen így lesz a legjobb mindkettőnk számára. – Forrester nagyot sóhajtott. – A szavamat adtam, Raven, és én a szavamat nem szoktam megszegni.

– Ezt elfogadom és megértem. – A lány lassan kihúzta kezét a férfiéból, s elfordult. – Éppen ezért meg kell kérnem, James, hogy próbáljon kerülni. Máskülönben képtelen leszek a kiegyensúlyozott életre. Ma reggel is… egészen oldott hangulatban voltam, amíg össze nem találkoztunk.

Remélte, hogy a kapitány eleget tesz majd a kérésének. A férfi azonban ehelyett gyengéden megfogta az állát, és az arcát lassan újra maga felé fordította. Meglátta a könnyeket Raven szemében, amelyeket a lány oly kétségbeesetten igyekezett eltitkolni előle.

James döbbenten megcsóválta a fejét, aztán átkarolta a lányt, s magához vonta. Raven önkéntelenül beszívta a kapitány tiszta, férfias illatát, és ismét az a furcsa, édes-keserű kín járta át a testét.

– Mi lesz így veled, Raven? – suttogta Forrester elérzékenyülve. – Vakon szaladsz át az életen, nem akarod meglátni a rosszat magad körül… Olyan nyílt vagy, olyan őszinte és oly védtelen.

Raven szinte emberfeletti erőfeszítéssel próbált ellenállni a férfi hangjából áradó gyöngédségnek.

– Engedjen, James! – kérte rekedten. – Egyedül az én dolgom, mi lesz velem.

– De hát én hoztalak Fairhavenbe!

– Úgy van. Most pedig itt vagyok, és ezzel teljesítette is a feladatát. – Raven igyekezett eltolni magától a férfit, aki most furcsamód nem is ellenkezett. A lány mintha egy pillanatra kimondhatatlan fájdalmat látott volna a tekintetében. Sietve fölállt, s közben úgy tett, mint aki észre sem veszi a segítségül nyújtott kezet. – Elmegy valahova? – kérdezte, mert csak most tűnt neki föl, hogy a kapitány lovaglóruhát visel.

– Igen, Leedstownba, és nem is jövök egyhamar ide vissza. Az új ház már elég jó állapotban van ahhoz, hogy ott lakhassak. – Forrester

mély lélegzetet vett, majd gyorsan hozzáfűzte: – Nemigen fogjuk hát látni egymást, hacsak át nem ugrom Celiához.

– Én is azt hiszem, így lesz a jó – bólintott Raven –, legalábbis az esküvőjükig. – Előrehajolt, és leporolta a szoknyáját. – Nyergelje hát fel szépen a lovát, és induljon minél előbb! Nekem vissza kell mennem a házba, mert az asszonyom nemsokára hívatni fog. Minden jót, James!

Kisietett az istállóból anélkül, hogy egyszer is visszanézett volna a férfira. Rövidre rá meghallotta a paták távolodó dobogását; James ellovagolt.

Belépett a személyzeti ajtón, s átlopózott a konyhán meg az előcsarnokon, majd besurrant kicsiny szobájába. Legalább feltűzi a haját, és rendbe szedi magát, mielőtt elkezdődik a nap.

James oly sebes vágtára ösztönözte a lovát, hogy a porral vegyes föld messzire vágódott az állat patái alól, és az almásderes hosszú sörényét minduntalan gazdája arcába fújta a szél. A kapitány mélyen a ló nyakába hajolt, s egyre vakmerőbb tempóra sarkantyúzta a csődört. Úgy száguldott, mintha az ördög kergette volna, pedig csak a saját lelkében dúló vihar elől menekült.

Mi lehet az oka ennek a zűrzavarnak a szívében? Hiszen egész életében keményen kezében tartotta a sorsát, és minden lépését a legkörültekintőbb alapossággal tervezte meg. Sohasem kellett csalatkoznia ítélőképességében, mindig bátran hagyatkozhatott az eszére és a tapasztalataira.

Most pedig hirtelenében minden – az értékek, amelyekben hitt, a tervek, amelyeket szeretett volna megvalósítani, a szavahihetősége és a becsületessége, amire büszke volt, de még életének értelme is – kérdésessé vált.

Az elmúlt években arra a meggyőződésre jutott, hogy csak a gazdagság teheti őt elégedetté, s igen sikeresen fáradozott vagyona gyarapításán. Lassan itt az ideje, hogy élvezze is azt a kényelmet, amelyet a pénzével megteremthet magának: a szép házat, a sok

földet, Celiát, ezt az elragadó asszonyt, és nem utolsósorban a helybéli társaság legrangosabb tagjai között méltán kivívott előkelő helyét. Mindez már csak karnyújtásnyira volt tőle.

Ami pedig a szerelmet, az érzelmi kötelékeket meg az ehhez hasonlókat illeti, sohasem gondolta volna, hogy különösebb szüksége lehet rájuk. Azt pedig főként nem, hogy ekkora kavarodást tudnak kelteni a lelkében.

És éppen most, amikor az élete kezdett egyenesbe jönni, hirtelen úgy látszik, mintha a feje tetejére állt volna az egész világ. Amikor már mindene megvolt, amiről álmodott, egyszer csak szerencsétlennek és nyomorultnak érzi magát, és szinte semmit sem jelent számára az, amit eddig elért.

Miért és megint csak miért? – zakatolt a fejében a kérdés, amelyre mindössze egyetlen választ talált. És ez a válasz egy bűbájos smaragdzöld szempár mélyén csillogott.

Mégsem tarthat örökké ez a gyötrődés! Előbb vagy utóbb le kell győznie a kétségeit. Addig azonban csak egy megoldás marad: a legszigorúbb önfegyelem. Minden gondolatát a házépítésnek és az ültetvények megművelésének kell szentelnie. Ha ezt sikerül elérnem, talán elcsitulnak szívemben a nyugtalanító érzések, reménykedett James.

Egy kicsit visszafogta a lovát, és körülhordozta tekintetét a tájon. Amint elnézte a csodálatosan zöld síkságot átszelő csillogó folyót, mélyen felsóhajtott. Micsoda gyönyörű vidék! Éppen olyan gondtalan jövőt ígér, mint maga Celia. Csupán nem szabad elveszítenem a türelmemet, és minden erőmmel a célra kell összpontosítanom.

Raven… Az a lány éppen a másik véglet; olyan, mint a tenger, szeszélyes, kiszámíthatatlan, csodálatos. Márpedig a tenger Forrester életének ahhoz a részéhez tartozott, amellyel végleg szakítani akart.

Kihúzta magát, és sebes ügetésben folytatta útját Leedstown felé. Ott akart lenni a kikötőben, hogy ellenőrizze a ki- és berakodást, és a cselédeket átadja új gazdáiknak. A visszaút idejére Reddinget bízza

meg a *Pegazus*parancsnokságával, és felhatalmazza őt arra, hogy Angliában eladja a hajót. Ezzel aztán elvágja az utolsó köteléket is, amely a tengerészélethez fűzi, és kapitánykodása végérvényesen a múlté lesz.

*

Celia Pomeroy drága brokáttal borított pamlagon ült a szalonban, félig kész hímzéssel az ölében. Hideg pillantással mérte végig az előtte álló Ravent.

– Szentséges ég, tényleg ez a legjobb holmid? – húzta el a száját a lány kék pamutruhája láttán.

Raven felsóhajtott.

– Van egy másik is, de azt inkább munkaruhának hordanám. Kevésbé csinos ennél…

– Kevésbé csinos?! – ismételte Celia gúnyosan. – Akkor szörnyen nézhet ki. Kedves lányom, egyszerűen nem engedhetem meg, hogy az én házamban ilyen ócska rongyokban mászkálj. Nézz csak végig magadon! Minden holmid kifakult, piszkos és…

– A hajón nem volt mód arra, hogy kimossam – mentegetőzött a lány.

– A jövőben szíveskedjél kivárni, amíg befejezem a mondatot! – vágott vissza Celia élesen. – Ez a ruha tehát kopott és piszkos. Azonkívül el is ájulnál benne a melegtől. Valami könnyebb anyagot kell keresnünk neked. Remélem, tudsz varrni.

Raven bizonytalanul pislogott. Úgy érezte magát, mint valami bogár, amelyet nagyítóval vizsgálnak.

– Sajnos nem.

Celia fojtott nyögést hallatott, és rosszallóan megcsóválta a fejét.

– De olvasni meg számolni, ugye, igen? Ne feledd, milyen sok pénzt adtam ki az útiköltségedre!

– Ó, igen – sietett a válasszal a lány. – És igyekezni fogok, hogy megszolgáljam a nagylelkűségét.

– Majd meglátjuk.

Celia fölállt, kisimította sárga selyemszoknyája ráncait. Most megint úgy festett, mint egy kinyílt rózsa. Nem csoda, hogy annyira elbűvölte Jamest…

– Holnap elhívatunk egy varrónőt, hogy valami illendőbb holmit készítsen számodra. Addig meg… – mérte végig az asszony megvetően Ravent – igen, nos, körülbelül egyezik a méretünk. Megkapod néhány ruhámat, amelyeket már nem használok. Egy-két hétig azok is megteszik. Tudod, akkor hordtam őket, amikor a kertben dolgoztam.

– Igen, asszonyom – felelte a lány. Volt valami Celia hangjában, amit kifejezetten kellemetlennek talált; szinte borsózott tőle a háta. De hiába, az elkövetkezendő öt évben ennek az asszonynak tartozik feltétlen engedelmességgel, mindenért hálásnak kell lennie tehát, amit csak kap.

– Jó. Most pedig nézzük a cipődet! – hajolt le Celia. Raven engedelmesen felhúzta a szoknyája szegély ét. – Ó, édes Istenem! De hiszen ez már mindenhol lyukas! Hívnunk kell egy cipészt is. Úgy látom, az útiköltség csupán csekélyke töredéke annak az összegnek, amit még rád kell költenem!

– Nagyon sajnálom, asszonyom, nincsen másik cipőm… De higgye el, minden pennyt le fogok dolgozni, amit csak miattam kifizetett.

– És a hajad is! – szörnyülködött tovább az asszony. – Egyszerűen nem maradhat így. A szemedbe lóg! Szépen hátrafésülöd, és kontyba kötöd. Ha egyetlen kilógó tincset meglátok, visszaküldelek a szobádba. Megértettük egymást?

– Igen. – Raven mély lélegzetet vett. – Mivel éppen a szobámat említette, úrnőm, szeretném megkérdezni, nem kaphatnék-e olyan kamrát, amelynek valamivel nagyobb az ablaka. Ez a mostani annyira sötét, és nekem az ilyen szűk, zárt helyiségekben mindig az az érzésem támad, hogy a falak rám akarnak dőlni.

– Micsoda? – nézett rá Celia félig mulatva, félig döbbenten. Hogy jön ez a lány ahhoz, hogy mindenféle kívánságokkal hozakodjon elő?! Megrázta a fejét. – Az efféle képzelgés ostobaság! Arról pedig egyszer s mindenkorra mondj le, hogy másik hálókamrát kapsz. Egyetlen szabad helyiség sincs a házban. Az emeleti szobákra a vendégeimnek van szükségük. Gyakran szoktak itt éjszakázni. Ha annyira nem tetszik az a kamra, áthurcolkodhatsz a rabszolgák szállására. Most pedig igyekezzünk!

Ravennek azonban még valami nyomta a szívét. Összeszedte a bátorságát, és megszólalt:

– Ami a külsőmet illeti, asszonyom… nagyon szeretném, ha néha megfürödhetnék. Biztos akad itt egy kád, amit használhatnék… a fürdővízről természetesen magam gondoskodom…

Celia most már kifejezetten dühös lett.

– Van bizony! Egy csodálatos, nagy rézkád, amiért sokan irigyelnek a környéken. Csakhogy az az emeleten van, és kizárólag a magam meg a vendégeim használatára!

Raven lehajtotta a fejét.

– Hát akkor mit csináljak?

– Azt, amit a többi cseléd, ha már mindenképpen fürödni akarsz. Keress magadnak egy dézsát, vagy menj le a folyóhoz! Hetty megmutatja az utat. – Celia a kandallón állóórára nézett. – Ó, de elszaladt az idő! Sietnünk kell. Megmutatom a háztartási könyveket. Később keresek neked valamit a régi ruháim közül. Minna majd elviszi.

Az ajtóhoz libbent, a szoknyája csak úgy suhogott utána. Egy pillanatra hátrafordult.

– A mai napot azzal töltöd, hogy megismerkedsz a könyvelésünkkel. Nagyon remélem, hogy valóban olyan okos vagy, amilyennek James tart!

*

Egy hónap telt el James és védence Amerikába érkezése óta. A kapitány most újra Fairhavenbe tartott; Celia birtokának északi határa mellett lovagolt. Azon tanakodott, vajon összefut-e Ravennel, ha odaér.

Bizony igencsak vesződséges dolog ez a dohánytermesztés, állapította meg, ahogy tekintetét végighordozta az ültetvényen. A magot a tél végén különleges melegházakban kell elvetni, és a palántákat tavasszal kiültetni a szabad ég alá. Ott aztán folyamatosan gondoskodni kell a kártevők elleni védelemről is.

Augusztus elején kezdik az aratást, és utána még heteken át nyitott raktárakban szokták a dohányleveleket szárítani, mielőtt hordókba préselik és Európába szállítják. Az a hatalmas nyereség azonban, amelyet a dohánytermesztés és – kereskedelem hoz, mindenkit kárpótol a rengeteg munkáért. Virginia egész gazdagsága ebből a pénzből származott.

James mégis vegyes érzésekkel tekintett az első aratás elé. A termesztés először is igen nagy anyagi áldozatokat követelt, másodszor pedig egyre jobban hiányzott neki a hajósember szabad élete.

A magas fák mögött megpillantotta Fairhaven napfényben csillogó falait. A házépítés, valamint a birtokkal és a földdel kapcsolatos munkák sokkal jobban igénybe vették az erejét meg az idejét, mint azt korábban feltételezte. Ezért aztán az elmúlt hetekben csak egyszer-kétszer kukkantott be néhány percre Celiához.

Addig, amíg a *Pegazussal* hajózott, a munkálatok az ő közreműködése nélkül is remekül haladtak. Amióta viszont Virginiában tartózkodott, úgy tűnt, személyes felügyelete elkerülhetetlenül szükséges minden területen. Talán csak arról lenne szó, hogy időközben tényleg nélkülözhetetlenné vált?

Őszintén be kellett ismernie, hogy nem csupán ez tartotta vissza a gyakoribb látogatásoktól. Bár Celia ugyanolyan kedvesen és ártatlanul csevegett vele, mint azelőtt, sőt minden tekintetben kitűnő

vendéglátónak bizonyult, hiányzott ezekből az együttlétekből a melegség. Ez pedig elvárható lett volna olyan jegyesek között, akik alig várják, hogy összeházasodjanak.

A legijesztőbbnek James számára mégis az tűnt, hogy nem is érezte szükségét ilyesminek. Végeredményben ő volt az, aki az első éjszakán visszautasította az asszony közeledési kísérletét. Ő húzódott el Celia elől, a menyasszonya csak megőrizte az általa javasolt három lépés távolságot.

Könnyű ügetésben haladt át a kapun, s folytatta útját a főbejárat felé. Közben minduntalan azon kapta magát, hogy akaratlanul is Ravent kutatja a tekintetével.

Eddig lehetőség szerint igyekezett elkerülni a vele való találkozást, de ez nem mindig sikerült. Celia szemlátomást élvezetét lelte abban, hogy Ravent hívja felszolgálni, valahányszor James látogatóba jött. A lány pedig csöndesen tette a dolgát. Meglepően egyszerű volt az öltözéke; magasan záródó, szürke ruha, hozzávaló hófehér köténnyel.

Forrester keserű szájízzel állapította meg: Celia nyilvánvalóan mindent elkövet annak érdekében, hogy új cselédje a lehető legjelentéktelenebb szolgálónak látsszék. Ez azonban mégsem sikerült neki teljesen. A szerény ruha és a szigorúan hátrafésült, kontyba fogott haj csak még jobban hangsúlyozta Raven szabályos vonásainak rendkívüli szépségét.

Jamesnek az is feltűnt, hogy a lány jelenlétében szinte elviselhetetlen feszültség tölti be a szobát, holott Raven még a szokásosnál is visszahúzódóbb volt. Görcsösen igyekezett kerülni a férfi pillantását, és csak akkor szólalt meg, ha úrnője kérdezte.

Celia ezzel szemben minden eddiginél kacérabban és kihívóbban viselkedett. Vidáman kacagott a saját tréfáin, és amikor Jameshez hajolt, hogy súgjon valamit a fülébe, egyszer sem hagyta ki, hogy bizalmasan a férfi térdére vagy vállára ne tegye a kezét; időnként pedig ajkával végigsimogatta vőlegénye arcát.

James a lépcső lábánál leszállt a nyeregből, és háromszor ráütött az ajtóra a nagy, sárgaréz kopogtatóval. Közben valami kifogásfélén töprengett, amivel kimagyarázhatná közel egyhetes távolmaradását.

Az ajtót azonban Hetty nyitotta ki.

– Celia úrnő a szomszédba ment – válaszolta James kérdő tekintetére az öregasszony. – Thomas vitte el kocsin. Csak estefelé jön vissza.

– Értem. Köszönöm, Hetty. – James egy pillantást vetett az előcsarnokba.

– Ha itt kíván ebédelni – ajánlotta a szakácsnő –, van még sonkám és babom…

– Nem, most nem, köszönöm.

Forrester habozott egy kicsit, majd mégiscsak kibökte a kérdést, ami szinte már égette a nyelvét.

– Meg tudnád mondani, merre van Raven?

– Raven? – húzta el a szót Hetty. Furcsa árnyék futott át az arcán. – Ő sincs itt. Lement a folyóhoz fürdeni. Szerintem túlságosan is komolyan veszi a kicsike a tisztaságot. Mindig a vízhez rohan, ha csak teheti.

James elgondolkodva bólintott.

– Nos rendben, akkor hát visszafordulok. Mondd meg az úrnődnek, hogy ha tudok, eljövök vasárnap.

A szakácsnő fürkésző pillantást vetett a kapitányra, aztán becsukta az ajtót. James lóra ült. Úgy döntött, a folyó mentén fog hazalovagolni. Arrafelé szoktak fürödni ugyanis a rabszolgák és a földmunkások. Nem kifejezetten biztonságos hely egy magányos nő számára… Ha Raven odament, nem ártana figyelmeztetni. Bár amilyen jóhiszemű teremtés, talán el sem tudja képzelni, hogy bárki a világon bántani akarná.

Forrester azon tűnődött, hogy mégsem éppen Hettytől kellett volna érdeklődnie Raven felől. A szakácsnő persze kifejezetten jólelkű asszony, ugyanakkor azonban Cellához is feltétlenül hűséges.

Ha elmeséli az úrnőjének, hogy a lányról kérdezősködött, az bizony meglehetősen kellemetlen lehet Raven számára.

Ennél tovább azonban James még gondolatban sem jutott. Éppen csak aggódik a lányért egy kicsit, ennyi az egész. Egyáltalán nem illetlenség, ha megkeresi, hiszen figyelmeztetnie kell az esetleges veszélyre.

Amikor elérte a folyó mentén kanyargó keskeny ösvényt, maga is meglepődött, hogy akaratlanul gyorsabb tempóra ösztökéli a lovát. Szinte fájdalmasan vágyódott Raven után. Szerette volna újra látni azokat a csillogó fekete fürtöket és azt a tisztaságot sugárzó, varázslatos arcot!

8. FEJEZET

Raven egyenletes karcsapásokkal szelte a kis erdei tó tükörsima vizét. Olykor mintegy pihenésképpen a hátára feküdt, és mozdulatlanul sodródva a végtelen, kék eget nézte. Jamesről álmodozott.

Hetty megmutatta neki az utat ahhoz a védett folyószakaszhoz, ahova a rabszolganők járnak fürödni vagy mosni, de a lányban határozottan rosszérzést keltett az a hely. Az összemászkált parti sáv tele volt szeméttel, a vizet piszkos üledék feketítette be. Ráadásul tudta, itt nyíltan kiszolgáltatná magát a kíváncsi pillantásoknak. Ezt a zugot valószínűleg a környék összes kéjence jól ismeri, és nyilván szívesen elbújnak néha a bokrok között, hogy az oda járó fürdőző nőket meglessék.

Elhatározta hát, hogy egy másik helyet keres, olyat, amely egyedül csak az övé. A közelben kristálytiszta vizű patak torkollott a folyóba, és Raven nekivágott, hogy felkutassa a forrását. Sűrű erdőbe ért, sziklákon és szinte járhatatlan terepen kellett átküzdenie magát, míg végül megtalálta, amit akart.

A forrás egy sziklahasadékból bugyogott elő, és pár lépéssel arrébb kis tavacskát alkotott, éppen csak akkorát, hogy egy kővel át lehetett volna hajítani. A vizet kisebb-nagyobb sziklák és dús lombú fák vették körül, mögöttük pedig olyan sűrű volt a bozót, hogy Raven egészen biztos lehetett abban, ezen a helyen ember évek óta nem járt. Azonnal úgy is tekintette a tavat meg az erdőt, mint a saját tulajdonát.

Elhatározta, mindig ide fog járni, ha egy kis ideje lesz. Heti egy-két alkalommal talán sikerül elosonnia Fairhavenből, és kipihenheti a

hétköznapok fáradalmait. Úszhat, amennyit a kedve tartja, vagy napozhat a langyos sziklákon, és nézheti a fák lombjai között fészküket építő sárgarigókat. A parton látható apró nyomokból pedig arra következtetett, hogy egyszer-kétszer talán az idelátogató mosómedvéket is meglesheti.

Igen, igen, az itt töltött órák alatt elhitetheti magával, hogy életének egy része a sajátja maradt. Senkitől sem zavartatva ismét élvezheti a szabadság édes ízét, és nem kell azt a munkát végeznie, amelytől bizony már nagyon szenvedett. Habár néha azért elfogta a büszkeség, amiért oly hamar megtanulta a könyvelés minden csínját-bínját. Elegendő volt egy pillantást vetnie a számokkal teleírt papírokra, és meg tudott felelni az ültetvény bevételeire vagy költségeire vonatkozó valamennyi kérdésre.

Az sem esett különösebben nehezére, hogy finom betűivel elkészítse Celia számtalan meghívólevelét, amelyeket azután Thomas vitt el a címzettekhez. Sőt asszonya sokféle látogatóját kifejezetten szívesen szolgálta ki.

Celiához valóban számos érdekes ember járt, és Raven rengeteget tanult tőlük. Mindig hegyezte a fülét, amikor a szalonban vagy az ebédlőben szorgoskodott, és sokat megtudott az állam fontosabb személyiségeiről, gazdasági ügyeiről és fejlődéséről.

Voltaképpen a munkára igazán nem panaszkodhatott. Mégis volt valami, ami kifejezetten aggasztotta és nyomasztotta. Egyszerűen nem bírt hozzászokni, hogy nem veszik emberszámba. Bármilyen fényesen bizonyította is, hogy a dolgát kiválóan el tudja látni, Celia szemében akkor is csak a tulajdontárgyainak egyike maradt; egy tétel a birtok javait felsoroló hosszú listán, rangban és értékben valahol a lovak és a kutyák között.

Celia egyébként sem tartotta sokra az ültetvényen dolgozó „beszélő szerszámait”. Raven kezdetben persze semmit sem vett ebből észre, ám lassanként egyre tisztábban kezdte látni, hogy az asszony jóformán semmit sem törődik pénzért vett szolgálóival.

Két hete azonban történt valami, ami mélyen megrendítette a lányt, és Mistress Pomeroy úrnői „erényeivel” kapcsolatosan végleg felnyitotta a szemét.

Épp a konyhában ült, s kései vacsoráját eszegetve az edényekkel foglalatoskodó Hettyt és Minnát figyelte, amikor Jake Sloan rontott be az ajtón. Fürkésző tekintete körbejárt a helyiségen.

– Nyomás, Hetty, ki vele! Hol van? – morogta dühösen.

Habár Raven nagyon jól tudta, hogy a fickó nem őt keresi, rémülten kuporodott össze a székén. Azonnal az eszébe villant, hogy Sloan miért jött. Már megint Minna után koslat, aki viszont az ajtónyitás első hangjára észrevétlenül eltűnt a konyhából.

– Jobb lenne, ha előkerítenéd, Hetty – folytatta a férfi fenyegetően. – Ha pedig megtaláltad, mondd meg neki, nagyon unom már ezt a bújócskát, és legyen odakint, mire tízig számolok! Különben élete legnagyobb verését fogja kapni.

Azzal kirobogott, fikarcnyit sem törődve Raven rémült sikolyával. Amint bevágta maga mögött az ajtót, a kis oldalkamra bejáratában megjelent Minna. Egész testében reszketett. Hetty odalépett hozzá, s a vállára tette a kezét.

– Hallottad, mit mondott?

Minna kétségbeesett arccal bólintott.

– Azt hiszem, muszáj kimennem hozzá. Nem bírnám ki az újabb verést.

Raven felugrott a székről.

– De hát miért kellene eltűrnöd? – kiáltotta felháborodva. – Nincs joga hozzá, hogy…

Hetty jéghideg pillantást vetett a lányra.

– Igenis van joga – válaszolta alig hallhatóan. – Mr. Jake a felügyelő.

– Nem igaz! Ő csak az úrnő intézője. Fairhaven pedig Mistress Pomeroyé, és ti is az övéi vagytok. Ha megtudná, hogy Sloan mit akar…

– Celia úrnő mindenről tud, csak éppen nem érdekli – szakította félbe a lányt a szakácsnő.

Minna kibújt Hetty öleléséből.

– Mennem kell – suttogta –, különben visszajön értem.

– Szegény kislányom…

– Másodjára nem lesz olyan borzasztó – nyugtatgatta Minna az öregasszonyt. – És tudod, már nem telik bele sok idő, amíg Thomas meg én…

– Pszt! – intette le a szakácsnő. – Menj inkább, és felejtsd el minél előbb, ami történni fog. Isten segítsen mindannyiunkat!

Minna lehajtott fejjel távozott a konyhából, mintha kint vad vihar dühöngene. Hetty magába roskadva állt, s egy pillantásra sem méltatta a felháborodott Ravent.

Ettől az estétől fogva a lány sokszor gondolt arra, hogy védelmet kér Jamestől, de egyszer sem adódott alkalma négyszemközt szót váltani a férfival.

Most lebukott a kristálytiszta vízbe, mintha ezzel valamennyi zavaros, fájó gondolatát kimoshatná a fejéből. Bizony-bizony, az volt a legkínosabb, amikor látnia kellett, Celia mennyi gyöngédséggel halmozza el a vőlegényét. James ugyan nyugodt szenvtelenséggel fogadta ezeket a figyelmességeket, de ki tudhatja, hogyan viselkedik akkor, amikor egyedül marad az asszonnyal.

Raven minduntalan azzal gyötörte magát, hogy elképzelte, miként veszi a férfi a karjába Celiát, és csókolgatja, miközben szenvedélyes mozdulatokkal simogatja a testét… Hogyan fogja kibírni, ha James és Celia tényleg összeházasodik?

Följött a víz felszínére, s a hátára fordult. Nincs joga szemrehányást tenni Jamesnek. Hiszen kezdettől fogva tudta, hogy a férfi jegyben jár Fairhaven úrnőjével. Csak saját magát hibáztathatja az elszenvedett gyötrelmekért.

Fázni kezdett. Kiúszott a partra, és fölmászott egy napsütötte, lapos sziklára. Összekuporodva ült, amíg át nem járta testét a meleg.

Úgy hevert el a kövön, mint egy szép virág, amely kitárja kelyhét a nap sugarainak. Kinyújtotta a lábát, s önfeledten tornáztatni kezdte a lábujjait. Elnyújtózott, hátravetette a fejét, és megrázta csillogó nedves haját.

A vízcsöppek drágakövekként csillogtak meztelen bőrén. Jólesően felsóhajtott. Celia valószínűleg az egész délutánt a szomszédainál tölti. Pár óráig tehát élvezheti még a szabadság ártatlan gyönyörét.

*

James odaért a rabszolgák fürdőzésére kijelölt partszakaszhoz, de Ravennek színét sem látta. Rögtön arra gondolt, hogy a lánynak nem volt kedve levetkőzni és megfürödni egy ily kevéssé védett helyen.

Leugrott a nyeregből, s kutató szemmel végigjárta a partot. Egy belső hang azt súgta neki, hogy mégis valahol errefelé fogja megtalálni Ravent.

Kötőféken vezette a csődört, míg olyan sűrű nem lett a bozót, hogy az állat képtelen volt keresztülvágni rajta. James észrevette, hogy keresés közben a saját birtokára tévedt. Megállt, s a gyeplőt lazán körülcsavarta az egyik fa törzsén. Egészen biztos, hogy ezen a vidéken senki sem fogja ellopni a lovát.

Továbbindult. Nem kerülte el a figyelmét a puha erdei talajon itt-ott fellelhető női cipők nyoma. Elmosolyodott. A következő pillanatban kék foszlányt fedezett föl az egyik ágon – egy szálat Raven gyapjúruhájából.

Megdobbant a szíve. Ez a vékony gyapjúfonál újra felelevenítette az emlékeit, a háborgó tengert és azt a bizonyos sötét raktárhelyiséget, ahol először csókolta meg a lányt. Úgy érezte, mintha most is a karjában tartaná… Elöntötte a vágyakozás.

Vízcsobogás hangja ütötte meg a fülét. Óvatosan lépkedett; ha Raven tényleg itt fürdőzik valahol a közelben, meg ne ijessze. Csak amikor biztosan fölismeri, akkor szólítja majd meg.

Előtűnt a fák mögül a napsütötte víztükör, s James már-már kiért a partra, amikor hirtelen úgy érezte, megáll a szívverése. Raven festői pózban, lehunyt szemmel feküdt az egyik sziklán, a haja úgy terült szét a kövön, akár egy selyemfényű legyező. Meztelen bőre igézően csillogott a napsütésben.

Jamest majdhogynem elemésztette a perzselő vágy, amikor megpillantotta a lány combjai között a csábító, sötét háromszöget. Pontosan úgy nézett ki, mint álmaiban. Csakhogy ezúttal nem álmot látott, hanem a valóságot. Ami pedig az álom folytatását illeti…

Nem, ezt nem szabad! Kényszerítette magát, hogy más irányba nézzen. Lélegzetelállító szépsége ellenére Raven olyan ártatlan volt, akár egy kisgyerek. Ó pedig úgy meresztette rá a szemét, mint valami közönséges, kukkoló kéjenc!

Heves mozdulattal hátat fordított a tónak.

– Raven… – szólalt meg csöndesen.

A következő pillanatban félénk sikoltás hallatszott, majd rögtön azután nagy csobbanás következett; a lány belevetette magát a vízbe. Forrester lassan megfordult, és óvatosan elindult a tó felé.

– Nincs semmi baj. Csak én vagyok az, James – mondta valamivel hangosabban.

– Menjen innen! – kiáltotta félelemmel vegyes felháborodással a lány.

A kapitány először engedelmeskedni akart a felszólításnak, aztán mégis inkább úgy döntött, hogy nem futamodik meg. Talán ez az utolsó lehetőségük, hogy négyszemközt beszélhessenek. Különben is Raven nyakig áll a vízben!

– Dehogy megyek! – felelte vidáman, és félrehúzta az útjába hajló ágakat.

– Ha lenne nálam egy pisztoly, habozás nélkül lelőném – sziszegte a lány. Beúszott a tó közepére.

James nyugtalanul állapította meg, hogy a víz veszélyesen tiszta és átlátszó…

– Éppenséggel nekem kellene fegyvert rántanom – vetette oda könnyedén. – Ha nem tudnád, az én birtokomon vagyunk.

– A magáén?! – A lány szeme szikrákat szórt a haragtól. – Akármit mond, ez a kis zug az enyém, én találtam rá! Most pedig el akarja venni. Minek jött ide, minek akar megint mindent tönkretenni?

Szavai szíven ütötték a férfit. Leült az egyik sziklára, és fölhúzta a lábát. Ebből a helyzetből már nyugodtabban tudott beszélni, mivel nem látta Raven testének csábító körvonalait.

– Nagyon aggódtam érted – magyarázta. – Veszélyes hely ez egy ilyen fiatal nőnek. Jöhet valami vadállat például…

– Nocsak, nocsak, Forrester kapitány! Talán rókára vagy mosómedvére gondol?

– Férfiak is járhatnak erre, méghozzá a legrosszabb fajtából. Olyanok, akik egy csöppet sem haboznának, ha…

– Olyasfélék, mint maga, ugye?

A lány szavaiból csak úgy sistergett a gúny. Aztán halkan fölkiáltott, s lebukott a víz alá. James egy másodpercig gyönyörködhetett fényesen csillogó, gyönyörűen formált hátának és hosszú combjának látványában.

Talpra ugrott, s hosszan nézte a lassan újból elsimuló vizet. A lány egyszerűen eltűnt! Bármennyire meresztette is a szemét, képtelen volt fölfedezni, hova lett. Egy idő múlva aztán, mivel egyetlen fölszálló buborékot sem látott, elfogta a félelem.

Nem veszítheti el!

Lekapta a csizmáját, és a vízbe vetette magát. Olyan hideg volt, hogy egy pillanatra elakadt a lélegzete. Nagy levegőt vett, s alámerült. Keresni kezdte a lányt, de mindhiába.

Már majdnem szétpattant a tüdeje a megerőltetéstől, mire fölevickélt a víz színére levegőért. Amíg nagyokat szuszogott, megpróbált körülnézni, de teljesen elvakította a nap. Ismét lemerült.

Csak percek múlva fedezte föl Ravent, aki a tó túlsó felén egy úszó ágba kapaszkodott Megkönnyebbülését egy szempillantás alatt harag váltotta fel. Ez a lány már megint bolonddá tette!

Raven úgy kacagott, akár egy kisgyerek, amikor azonban észrevette a férfi komor arckifejezését, ő is elkomolyodott.

– Ó, Istenem, James! Ne haragudjon! Nem akartam megijeszteni. Csak gondoltam, elbújok valahová, amíg el nem megy…

– Még hogy ne haragudjak! Halálra rémisztettél, ráadásul csuromvizes lettem miattad. Alaposan el kellene náspángoljalak! – A férfi egy kis szünetet tartott, hogy kifújja magát, majd odaúszott Ravenhez.

– Nincs igaza! – zihálta mellette a lány. – Nem hívta ide magát senki. És tudja meg, nagyon is jól éreztem magam, amíg fel nem bukkant itt hívatlanul.

– Én is jól éreztem magam, egészen addig a napig, amíg a hajómra nem jöttél. Minden világos volt, és egyértelmű, most meg néha azt sem tudom, ki is vagyok…

– Hallgasson! Megint csak játszik velem, és én ezt nem vagyok hajlandó többé eltűrni! – Raven arrébb siklott, mielőtt a kapitány megragadhatta volna a csuklóját.

James nem tudta pontosan, mit tenne vele, ha végre a kezei közé kaphatná. Mégis egyre csillapíthatatlanabb szükségét érezte, hogy jó erősen a karjába szorítsa, aztán… Fogalma sem volt, aztán hogyan tovább.

– Teljesen elszédítettél… Úgy érzem magam, mint akit megbabonáztak – tört ki belőle önkéntelenül.

– És maga? Legrémesebb álmomban sem képzeltem volna, hogy ennyi bánatot és fájdalmat okoz majd nekem. Egyetlen vágyam, hogy végre elmehessek innen, és ne kelljen látnom soha többé!

– Raven, hallgass meg!

A férfi a lány után kapott, de a keze csak súrolta a derekát, mert Raven villámgyorsan megint odébb úszott.

– Nem! Hagyjon békén!

– Csak azután, ha már megleckéztettelek!

James addig űzte-kergette a lányt, míg végül Ravennek teljesen elfogyott az ereje. Egy meredek szikla zárta el a menekülés további útját. Néhány pillanatig mindketten csak levegő után kapkodtak.

A lány reszketve húzta össze magát a sekély vízben. Szeme óriásira nyílt, tekintete riadt őzére hasonlított. Talán el tudnék menekülni, gondolta, ha fölmásznék ezen a sziklán. Igen ám, csakhogy nincsen rajtam semmi! Lázasan töprengett, mit tegyen.

Jamesnek hevesebben kezdett verni a szíve, ahogy lassan elindult a lány felé.

– Ne bántson, kérem! – könyörgött Raven, a férfi azonban megmarkolta a csuklóját, és könyörtelenül magához rántotta. James szorosan a mellkasához ölelte a lányt, és így tartotta mozdulatlanul. Percekig álltak a derékig érő vízben, míg végül Raven kissé megnyugodott, s a légzése is egyenletesebbé vált. A férfi egyelőre meg sem mert moccanni. Ez a hirtelen támadt, bensőséges béke szebb volt, mint bármi, amit eddig átélt.

– Kis butám – suttogta. – Édes kicsi őrült vadócom…

Raven a vállára hajtotta a fejét, s a szemét sóhajtva lehunyta.

Eleinte mindketten fáztak, de a napsugarak lassanként átmelegítették őket. Sőt Jamest hamarosan elöntötte a forróság, mert vizes ruháján keresztül megérezte Raven selymes bőrét és izgató domborulatait… Amikor pedig a lány mellbimbója megkeményedett, teljes erővel lángolt fel benne a vágy.

Rettenetesen kívánta Ravent, jobban akarta ezt a különös lányt, mint eddig bármit vagy bárkit a világon, beleértve azt az asszonyt is, akit rövidesen feleségül vesz.

Szerette volna tetőtől talpig végigsimogatni ezt a csodálatos testet, csókokkal borítani Raven vállát, aztán lefektetni, és csak gyönyörködni benne…

Elképzelte, amint finoman körbesimogatja az egyik rózsaszínű mellbimbót, előbb az ujjával, majd a nyelvével is. Szinte hallotta, ahogy Raven felnyög a kéjtől, miközben tenyere a lány hasáról egyre lejjebb és lejjebb vándorol…

Raven nyugtalanul megmoccant, és alig hallhatóan felsóhajtott. Jamesnek azonnal heves lelkiismeret-furdalása támadt. Gyöngéden megemelte a lány arcát, és belenézett smaragdzöld szemébe, amelyből valami felfoghatatlan, tökéletes ártatlanság sugárzott.

– Azt hiszem, ideje, hogy felvegyél valamit – jegyezte meg csöndesen. – Odaadom az ingem, hogy be tudd vele takarni magad, amíg kijössz a vízből. Hol a holmid?

A lány a túlsó parton levő sziklák felé intett, ahol ruháját és alsóneműit hagyta.

– Elhozom őket – ajánlotta a férfi. – Addig legalább egy kicsit felmelegszel.

Amikor visszaért, Raven már lábát felhúzva napozott a meleg parti köveken. Leült melléje. A lány némán, mozdulatlanul meredt maga elé. James odahajolt hozzá.

– Minden rendben? – kérdezte bizonytalanul.

– Igen… fordulj el, légy szíves! – felelte Raven, és észre sem vette, hogy életében először letegezte a férfit. Szinte magától jöttek a nyelvére így a szavak.

James teljesítette a kérését. A vizet nézte, amíg a lány gyorsan magára kapkodta a ruháit. Csak akkor fordult vissza, amikor Raven újra megszólalt. Ott állt néhány lépéssel előtte, és éppen a haját igyekezett rendbe hozni. Az arcán tükröződő zavar és kétségbeesés megdöbbentette a férfit.

– Mi baj, Raven? Ha valami olyasmit tettem, ami…

A lány megrázta a fejét. Mélyen felsóhajtott.

– James, engem egyetlen férfi sem… a testemet senki nem érintette meg… senki sem látott még meztelenül… és azt hittem, ez nem is fog megtörténni, amíg férjhez nem megyek – mondta szaggatottan. Szemmel láthatólag nagy erőfeszítésébe került a beszéd.

– Ne vádold magad, Raven, hiszen semmi rosszat sem tettél. Azt hitted, egyedül vagy itt. Az egész az én hibám.

– De hát hagytam, hogy megölelj! És hogy őszinte legyek… élveztem is. Attól meg, amit közben gondoltam, te is elpirulnál. Minek tartasz majd így?

– Csodálatos, érett nőnek. És esküszöm, semmit sem vettem el az elől a férfi elől, akinek egyszer a felesége leszel. Nem adtál semmit, és nem is kértem semmit.

– Akkor hát mit jelenthet bennem ez a változás?

– Erre én nem tudok felelni – válaszolta James, és gyorsan elfordította a tekintetét, mert attól félt, elveszíti az önuralmát, és egyszerűen a karjába kapja ezt az elbűvölő kis boszorkányt. – Ha úgy érzed azonban, hogy valami rosszat követtem el ellened, akkor ezennel őszintén bocsánatot kérek.

– Semmi rosszat nem tettél. Hát nem érted, hogy bennem van a hiba, valahonnan a lelkem legmélyéről jönnek ezek a fékezhetetlen erejű vágyak és szenvedélyek?!

– Azon bizony nem lehet változtatni – jelentette ki gyengéden a férfi. – Viszont tudom, hogy mihamarabb vissza kell térned Fairhavenbe, mielőtt valaki másnak fájdalmat okoznánk.

Raven bólintott. Pontosan tudta, kire gondol James.

– Neked azonban még maradnod kell. Mindened csurom víz, és nem hiszem, hogy egykönnyen ki tudnád magad magyarázni.

– Igazad van. De arra semmi szükség, hogy visszafelé is gyalog menjél. Gyere, megkötöttem a lovamat a közelben. Csak akkor kell leszállnod, ha már a ház közelébe érünk.

Amikor James látótávolságon kívül került, Raven megállt, és kimerülten egy fatörzsnek támaszkodott. A bensejében tomboló érzések teljesen elgyengítették.

Mi történt vele? Hát valóban nincs joga úgy érezni James iránt, ahogy érez? Amikor a férfi keze megérintette a derekát, olyan vad vágy lobbant fel benne, amelynek erejétől és hevességétől teljesen megrémült.

Annyira kívánta, hogy James megsimogassa, hogy egy kicsit becézgesse a mellét! Azt akarta, bárcsak teste minden részét

csókokkal borítaná el, hogy aztán forrón és követelőzőn az ajkára fonjon a szája, miközben meztelen testük összefonódik…

Mindebből azonban semmi nem lett, mert sejtelme sem volt arról, hogyan hozhatná a férfi tudomására vágyait. Egyébként sem lenne joga ilyet tenni. James sohasem lehet az övé, mert egy másik asszony jegyese.

Ha egyszer majd ő is férjet és gyereket akar, bizony más férfit kell keresnie magának. Teljesen értelmetlen lenne bármiféle reményt táplálnia James Forresterrel kapcsolatban. Olyan ez, mintha a Holdat akarná kinyújtott karjával elérni.

Egyébként Virginiában éppen elég egyedülálló férfit találhat. Ha lejár a szerződése, bátran válogathat a házasodni vágyó fiatalemberek között. Az más kérdés, hogy valószínűleg egyikük sem állja majd ki a Jamesszel való összehasonlítás próbáját. Soha senki más nem tudná kiváltani belőle azt a csodálatos, édesen fájdalmas érzést, amelyet ennek a férfinak a közelsége, erős, de gyöngéd kezének érintése kelt életre benne.

Csüggedten és kedvetlenül folytatta az útját. A nap már lemenőben volt, és nemsokára Celia is hazaérkezik. Az asszony pedig elvárja, hogy új cselédje tisztán és jól fésülten, esetlen, szürke ruhájába beöltözve készen álljon a szolgálatára. Abban az átkozott ruhában Raven valóban rabszolgának érezte magát. Néha arra gyanakodott, hogy Celia szántszándékkal készíttette ilyen csúnyára és kényelmetlenre az öltözékét.

Elhatározta, hogy az istálló felől közelíti meg a házat. Így nyerhet néhány értékes percet, és egy kis szerencsével elkerülheti a külsejére vonatkozó kíváncsi és kényelmetlen kérdéseket.

Amikor az istállóhoz ért, elnehezült a szíve. Celia kocsija ott állt már a kerítésnél. Ez pedig azt jelentette, hogy úrnője jóval korábban ért haza a tervezettnél.

Talán van valami halvány remény arra, hogy észrevétlenül besurranjon a házba. Beoson az istállóba, és csak akkor jön ki onnan, ha megbizonyosodott róla, hogy tiszta a levegő.

Szeme pár másodperc alatt megszokta az épületben lévő félhomályt. A következő pillanatban rémülten vette észre, hogy nincs egyedül. Az istálló hátsó falánál, félig az árnyékba bújva, szorosan összeölelkező párt látott: Minnát és Thomast. Óvatosan visszahúzódott, míg biztos nem lehetett abban, hogy a másik kettő nem veszi őt észre. Valószínűleg rendkívül kínos lett volna nekik, ha rájönnek, felfedezték őket.

Minna váratlanul keserves sírásra fakadt, miközben néhány szót súgott kedvesének. Thomas hangja is tompán csengett a fájdalomtól és az elfojtott dühtől. Nem volt nehéz kitalálni, hogy Jake Sloanról beszélnek.

Ravent egyszeriben bűntudat töltötte el. Hiszen megfogadta, hogy valamilyen módon segít rajtuk. A Jamesszel töltött felkavaró percek alatt azonban tökéletesen megfeledkezett erről az ígéretéről. Egy árva szóval sem említette a férfinak, hogy Sloan milyen gyalázatosan megszégyenítette a szerencsétlen rabszolgalányt. Pedig James volt az egyetlen, aki rá tudta volna venni Celiát, hogy tegyen valamit e becstelenség ellen.

– Minna! – hangzott fel ebben a másodpercben Hetty kiáltása a konyhából. – Az úrnő hívat. Rendbe kell hozni az ágyneműjét.

Egy utolsó, heves ölelés után a lány kibontakozott Thomas karjából, és kiszaladt a hátsó ajtón. A fiatalember leült egy fölfordított vödörre, aztán a tenyerébe temette az arcát.

Ez a legjobb alkalom, hogy észrevétlenül eltűnjek innen, gondolta Raven. Abban a pillanatban azonban, amikor megmozdult, Thomas felemelte a fejét.

– Miss Raven! – ugrott föl, és arcát eltorzította a rettegés.

– Pszt, Thomas, nincsen semmi baj! Veletek vagyok – lépett feléje a lány.

– Semmit sem mondasz el Celia úrnőnek?

– Soha! Hiszen olyan gyönyörű, hogy te meg Minna szeretitek egymást. Ha tudok segíteni valamiben, mondd csak meg!

Thomas tanácstalanul rázta a fejét.

– Az egyetlen, amit tehetsz, hogy egy árva szót sem szólsz arról, amit láttál. Borzasztó lenne, ha Mr. Jake megtudná! – Ökölbe szorította a kezét, és olyan erővel harapta össze a száját, hogy a bőre teljesen elfehéredett bele.

– Igen… – suttogta Raven. Nagyon szerette volna valahogy kifejezni az együttérzését. – Tudom, mit tett Minnával. Azt gondoltam, el is mondom Forrester kapitánynak.

– Ne! Nem szabad több bajt zúdítanunk a fejünkre. Különben sem érnénk vele sokat, mert hamarosan…

A fiatalember félbeszakította a mondatot, és Raven hiába várta türelmesen a folytatást, egy szóval sem mondott többet.

– Mr. Jake itt az igazi főnök – magyarázta Thomas keserűen. – Amíg nő a dohány, és dől a pénz, Celia úrnő mindent megenged neki. Ha rossz kedvében van, egyszerűen megkorbácsoltat valakit, vagy fogja, és magáévá teszi azt a rabszolgalányt, amelyikre éppen gusztusa támadt…

Raven felháborodottan tiltakozni akart, de Thomas leintette.

– Ez már csak így megy errefelé. És most az lesz a legjobb, ha te is igyekszel. Az úrnő kerestetett, és nagyon feldühödött, amikor sehol sem találtak.

– El tudom képzelni… – vonta meg Raven a vállát. – Megyek is rögtön. – Megfordult, és elindult a kijárat irányába. Az ajtóból még biztatón visszanézett Thomasra. – Megőrzöm a titkotokat. Biztos lehetsz benne, hogy egy léleknek sem árulom el!

Ravennek úgy tűnt, hogy Celia metszően éles hangja jéggé dermeszti a levegőt.

– Nem tűröm tovább ezt a viselkedést! A szolgám vagy, tehát bármikor a rendelkezésemre kell állnod, amikor csak hívatlak. Megtiltom, hogy továbbra is csavarogj a környéken, mint valami félvad cigánylány!

– Csak fürödni mentem – védekezett Raven.

– Ez a te úgynevezett fürdőzésed kifejezetten hátráltatja a munkát. Éppen az imént tudtam meg, hogy Mr. Fitzhugh, az egyik

legbefolyásosabb tanácsos megérkezett Williamsburgből, és itt tölti a nyarat a birtokán. Ezért aztán már szerdán meg akarom rendezni a rókavadászatot. Addig kell őt felkérni a részvételre, amíg el nem árasztják a különféle társasági meghívásokkal. Fogalmad sincs, mi mindent tehet ez az ember Forrester kapitány politikai előmenetele érdekében!

– Dehogynem – felelte Raven fásultan. – Gondolom, az a kívánsága, hogy azonnal kezdjek neki a meghívók elkészítésének.

– Ha itt lettél volna, amikor hazaértem, már legalább a felén túl lehetnél – vetette oda Celia gúnyosan. – Nos hát reggelre légy velük készen, hogy Thomas még a délelőtt folyamán mindet kihordhassa.

Raven bólintott. Tudta, csaknem az egész éjszakája rá fog menni, hogy teljesítse úrnője parancsát.

– Azonnal elkezdem.

– Helyes. – Celia fölállt, és egy kis cérnadarabot vett le a szoknyájáról. A hímzését már az előbb félretette. – Az elsőt látni akarom. Nem szeretném, ha bármit elrontanál. Ja igen, és még valami…

– Tessék, asszonyom!

– Mostantól nem hagyhatod el többet a birtokot. Ha a jövőben fürdeni akarsz, szerezz magadnak egy dézsát, és lehetőleg csak este állj neki a pancsikálásnak, amikor kész vagy a munkáddal.

Raven elborzadva nézett rá.

– De hát én csak…

– Elég! – vágta el a tiltakozását Celia. – Hallani sem akarok többet erről. Ha még egyszer megtörténik, hogy nem vagy itt, amikor hívatlak, szigorúan meg foglak büntetni az engedetlenségedért. Elég világosan fejeztem ki magam?

– Igenis – morogta a lány. – Azonnal nekiállok a meghívóknak.

Lehajtotta a fejét, nehogy Celia meglássa szemében a határtalan csalódást és elkeseredettséget.

9. FEJEZET

James elhatározta, hogy ezen a napon mindenben Celia kedvére tesz. Még arra is ügyelt, hogy rajta ne felejtse véletlenül a ház körül sürgölődő Ravenen a szemét.

Szerda volt, a rókavadászat napja. A vendégek szűnni nem akaró áradata délelőtt tíz órától izgalomban tartotta az egész háznépet. Celia persze elemében volt. Üdvözölte az újonnan érkezetteket, és mindenkivel váltott néhány kedves, barátságos szót.

Egyszerűen elbűvölően nézett ki rózsamintákkal díszített almazöld selyemruhájában. Nyakában igazgyöngyökből készült egysoros láncot viselt, James eljegyzési ajándékát, a fülében pedig megboldogult férjétől kapott, csepp formájú gyöngy fülbevaló himbálózott.

A kapitánynak már most zúgott a feje a rengeteg „fontos személyiség” nevétől. Teljes képtelenségnek tartotta, hogy valamennyit az emlékezetében tudná tartani. Meglehet, sokkal kevésbé alkalmas a politikai pályára, mint ahogy azt Celia gondolja.

Raven éppen most érkezett vissza a teraszra. Akkora tálcát cipelt, hogy James már-már odaugrott, hogy segítsen neki, mégis uralkodott magán. Ha a lányt ennyire kitüntetné a figyelmével, az bizonyára neki is kínos lenne, arról nem beszélve, mennyire bosszankodna miatta Celia.

Raven azonban így sem maradt segítség nélkül. Az egyik fiatalember – James emlékezete szerint Mr. Randolph fiainak egyike – átvette tőle a tálcát. Valósággal kirántotta a lány kezéből, úgy vitte oda a nagy asztalhoz.

James szórakozottan csóválta meg a fejét. Az ifjú figyelmessége nyilvánvalóan jólesett Ravennek.

Hamarosan többen is pártfogásukba vették a csinos cselédlányt. Forrester jókedvűen figyelte, ahogy a felsőbb osztálybeli fiatalemberek egymást túllicitálva igyekeznek fölkelteni Raven érdeklődését. Remélte azonban, hogy a lány tapasztalatlanságában nem fog túlzott jelentőséget tulajdonítani az aranyinak bókjainak.

Tudta, ezeknek a fickóknak jó szemük van ahhoz, hogy felfedezzék a csinos nőket. Viszont azzal is tisztában volt, hogy menyasszonyt valamennyien csak a saját társadalmi körükből választanának. Ha Ravent mégis megtévesztik ezek a bókok, úgy keservesen meg kell majd fizetnie a tudatlanságáért.

A lány pirulva igyekezett kitérni a fiatalemberek udvarlása elől, és James *különös elégtétellel állapította meg, hogy* egyszerű, dísztelen cselédruhájában is messze ő a legvonzóbb, legcsinosabb nő az egész társaságban.

Hirtelen eszébe villant, milyen gyönyörű volt Raven annál az eldugott erdei tónál, amikor lágyan csillogott a bőre, haja pedig selymes fekete legyezőként omlottá vállára…

Hunyorogni kezdett, hogy elűzze lelki szemei elől ezt a képet. Ám hiába erőlködött, képzelete máris megint szárnyalni kezdett. Forró, lüktető érzés árasztotta el; csak a legnagyobb önuralommal tudta visszatartani magát, hogy oda ne fusson a lányhoz, s karjába kapva el ne vigye valahova messzire.

– James! – Celia állt mellette, villámló tekintettel méregetve őt. – Mi van veled? Már vagy öt perce töröm magam, hogy észrevegyél. Megérkezett Fitzhugh tanácsos, szeretnélek bemutatni egymásnak benneteket.

James átadta üres poharát egy éppen arra járó rabszolgának.

– Bocsáss meg, kicsit elkalandoztak a gondolataim. – Azzal Celiának nyújtotta a karját, hogy átvezesse a park gyepszőnyegén. – Tudom, milyen sokat jelent neked, hogy a tanácsos idelátogat.

Az asszony sértődötten nézett rá.

– Énnekem?! Vedd tudomásul, hogy miattad csinálom az egészet. Mindened megvan ahhoz, hogy Virginia egyik legnagyobb hatalmú embere legyél, a Fitzhugh-hoz hasonló férfiak segítsége nélkül azonban semmire sem mennél. – Meggyorsította a lépteit, és közben tovább magyarázott: – Éppen most hallottam, hogy a tanácsadó testületben az egyik hely megüresedett. Az illetőt elvitte a legutóbbi járvány, ezért aztán új tagot akarnak jelölni a helyére. Néhány hónapon belül megtartják a választásokat. Nem is kívánhatnánk ennél jobb lehetőséget az induláshoz!

– Hiszen csak nemrégiben érkeztem! Nem ismer itt még senki.

– Igazad van, de nem veszed észre, hogy mától minden új irányt vehet? – Az asszony jelentőségteljesen megszorította vőlegénye karját. – El sem tudod képzelni, milyen csodálatos dolgok várnak itt rád! A williamsburgi téli évad, a társasági összejövetelek, fogadások, bálok… és én végig ott leszek melletted. Ó, James, ez olyan leírhatatlanul gyönyörű!

A férfi megadóan felsóhajtott.

– Nos, rendben. Üdvözöljük a tanácsos urat!

Celia kis híján táncra perdült örömében, Forrester pedig azon tűnődött, miért nem vette eddig észre, mi a valódi oka annak, hogy az asszony ennyire be akarja őt vonni a politikai életbe. Pedig teljesen egyértelmű a helyzet: esetleges társadalmi felemelkedésük Celia számára a még pazarabb fogadások és estélyek rendezésének lehetőségét jelenti. Kedvére sütkérezhetne az emberek csodálatában és irigykedésében, mint Virginia egyik sikeres emberének a felesége.

A férfit hirtelen elfogta a kétség, hogy érdemes-e bármilyen áldozatot is hozni ilyen cél érdekében.

– Tanácsos úr, szabadjon önnek bemutatnom jövendőbeli férjemet, Forrester kapitányt. – Celia szeme csak úgy sugárzott az izgatottságtól. – James, szeretnélek megismertetni Robin Fitzhugh tanácsossal.

– Részemről a megtiszteltetés – felelte James meglehetősen hidegen. Kifejezetten borús volt a hangulata, és nem is igen kívánta a

szívébe fogadni a befolyásos politikus urat. Amikor azonban Fitzhugh keményen megszorította a kezét, és szürke szemével nyíltan és barátságosan ránézett, megrezdült benne valami.

Élete folyamán rengeteget segített neki az a képessége, hogy akár első pillantásra is tökéletesen meg tudta ítélni az emberek jellemét. Most, ahogy elnézte az előtte álló férfit, az a benyomása támadt, hogy Robin Fitzhugh nemcsak politikusként, hanem magánemberként is tekintélyes és tiszteletet érdemlő személyiség.

– Örömömre szolgál, hogy megismerhettem – üdvözölte Jamest a köpcös, mégis elegáns, középkorú férfi. – Engedje meg, hogy egyúttal gratuláljak a választásához, mármint ami a menyasszonyát illeti. Véletlenül tudomásom van róla, hogy egynémely igen előkelő úriember szívesen cserélne önnel.

– Oh, kedves Fitzhugh-m! – fakadt ki Celia, és csengő hangon elnevette magát. – Csak nem akar hízelegni?

A férfi azonban komoly maradt.

– Biztosíthatom önöket, hogy sohasem szoktam üres bókokat pufogtatni… Ön, hölgyem, és a kapitány úr igazán figyelemre méltó párnak tűnik. – Elhallgatott, mert a parkban zajló események hirtelen elvonták a figyelmét. – De mit is beszélek! Mondják csak, ki az az elbűvölő gyermek odaát?

James a jelzett irányba nézett, és Ravent pillantotta meg a büféasztal mögött, a kegyeiért versengő fiatalemberek gyűrűjében. Olyan szép volt, hogy a kapitánynak a lélegzete is elállt egy másodpercre.

A tanácsos elmosolyodott.

– Ahhoz képest, hogy feltehetőleg csak egyszerű cselédlány, meglehetősen nagy vihart kavar… Ugye az ön személyzetéhez tartozik? – fordult Celiához.

– A legújabb szerzeményem – felelte az asszony kelletlenül. – Öt évre vásároltam meg. Igazság szerint tényleg csinos kis jószág, csak az a baj, hogy jóformán semmiféle gyakorlati dologhoz nem ért. Az pedig még ennél is rosszabb, hogy folyton elcsatangol valahová,

mihelyt hátat fordítok neki. Nyilván ön is ismeri ezt a fajtát. Raven szerintem leányanyaként fogja végezni.

– Valóban? – Úgy tűnt, Fitzhugh csak fél füllel hallgatja Celia szavait. – Én inkább úgy látom, hogy valami örökölt báj és tisztaság sugárzik ebből a lányból. Mit gondol, kapitány úr?

James még mindig Celia lekicsinylő szavain mérgelődött.

– Csak a legjobbakat tudom róla mondani – jelentette ki határozottan. – Az utolsó angliai utamról hoztam magammal. Jóformán az egész idejét azzal töltötte, hogy a hajón lévő betegeket ápolta. Egy asszonynak meg a gyerekének az életét is megmentette…

– Elég! – Celia szeme villámokat szórt. Néhány pillanat múlva azonban kényszeredetten elnevette magát. – Ma igazán nem tudnám elviselni, ha mindenféle csúnya betegségekről beszélgetnénk, James. Hiszen olyan vidám és szép ez a nap! – Hirtelen megpördült, hogy a szoknyája csak úgy repült utána. – Szabad a karjukat, uraim? Szeretnék egy puncsot inni. Remélem, elkísérnek. Ott aztán nyugodtan cseveghetnek tovább, amíg a vadászat el nem kezdődik.

Celia kutyafalkája szétszóródott a sűrűben, a vadászat résztvevői pedig hangosan kiabálva és nevetgélve lovagoltak át az erdőn. James mélyen a lova nyakára hajolt, hogy kitérjen az alacsonyra nyúló ágak elől.

Részt vett néhány rókavadászaton Angliában, de azok alapvetően különböztek ettől a mostanitól. Angliában a vadászok szigorú sorrendben haladtak egymás után, itt viszont mindenki oly fegyelmezetlenül viselkedett, hogy a rókák, ha csak egy csöpp eszük volt is, rég biztonságban heverésztek messzi odúikban.

Két kutya már az indulásnál elszökött, és azóta nyilván vidáman csatangolt az erdőben. James arra gondolt, hogy az esküvő után talán felfogad egy idomárt, vagy – amit még ennél is jobb ötletnek tartott – ráveszi Celiát, hogy eladja ezeket az állatokat.

Robin Fitzhugh léptetett melléje a lován.

– Nos, hogy tetszik a vadászat?

– Hát bizony egészen más, mint amit Angliában megszoktam…

– Azt elhiszem! Tudja, a legtöbb őshonos virginiai családot olyan férfiak alapították, akik itt, az Újvilágban csinálták meg a szerencséjüket. A jó öreg Angliában valamennyien annyira szegények voltak, hogy még gondolni sem mertek afféle szórakozásra, mint a rókavadászat.

– Ami pedig a kutyákat illeti, nos, ezek a legügyetlenebb, legképzetlenebb vadászebek, amiket csak láttam – jegyezte meg James.

A tanácsos összeráncolta a homlokát.

– Úgy értsem, Celia nem mesélt önnek semmit ezekről a kutyákról?

– Dehogynem. Azt mondta, nagyon értékesek, és komoly vételi ajánlatokat is kapott már rájuk. Én azonban el sem tudom képzelni, hogy egy igazi vadász fikarcnyi érdeklődést is mutasson egy ilyen falka iránt.

– Kedves barátom, úgy látom, ön nem érti, miről van szó! Ezek az állatok sohasem voltak vadászkutyák. Azaz… Celia elhunyt félje arra idomította őket, hogy emberek nyomát kövessék.

Jamesnek elakadt a szava. Megköszörülte a torkát.

– Emberekét? Istenem, csak nem szökött rabszolgákra gondol?

Fitzhugh bólintott.

– De bizony. És erre a feladatra tökéletesen ki is képezték őket. Megfagyna a vér az ereiben, ha látná, milyen átkozottul jók! Olyankor persze pórázon vezetik a kutyákat. Csupán vadászatok alkalmával rohangálhatnak így szabadon.

James hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Úgy érzem, nagyon sokat kell még tanulnom erről az országról.

– Akad itt persze sok kedves ember is – vette át újból a szót a tanácsos –, de a vadon törvényei még sok helyütt érvényben vannak.

– No igen, errefelé lépten-nyomon megfigyelheti az ember, hogy az élet tulajdonképpen harc.

– Látja, ebben teljesen igaza van. Éppen ez a lényege az egyik legkedveltebb szórakozásnak is nálunk, a lóversenynek. Mondja csak, mennyire ért ön a lovakhoz?

– Nem igazán. Életem java részét hajókon töltöttem.

– A virginiaiak valósággal élnek-halnak a lovassportokért. Meg merném kockáztatni azt a kijelentést, hogy egy nőért vagy egy vitás kártyapartiért vívott párbajra legalább egy tucat lóverseny miatti verekedés esik.

James elnevette magát. Mindketten kényelmes tempóra fogták a lovukat. A kapitány érezte, hogy Fitzhugh sem leli valami nagy kedvét ebben a rókavadászatban.

– Szóval azt akarom mondani, egészen jó élete lehet itt annak, aki céltudatos, és ugyanakkor megbékél a fennálló társadalmi szokásokkal – közölte a tanácsos.

James tudta, Fitzhugh igazi baráti jó tanácsnak szánta a szavait. Bólintott.

– Celia minden kétséget kizáróan gondoskodni fog róla, hogy ezt tegyem.

– Ebben biztos lehet. Nem szabad alábecsülnie a menyasszonyát. Rendkívül okos és becsvágyó teremtés. A volt félje szintén tanácsosként ténykedett, és azt hiszem, Celia unszolására akár a kormányzóságig is vihette volna, ha idejekorán búcsút nem mond ennek az árnyékvilágnak. – Fitzhugh futó pillantást vetett az égre, ahol egyre fenyegetőbb viharfelhők gyülekeztek. – Jobb, ha hazalovagolok, mielőtt esni kezd. Öreg vagyok már ahhoz, hogy viharban rohangásszak a rókák után.

– Jó ötlet – helyeselt James. – Azt hiszem, én is csatlakozom önhöz.

Az idős férfi azonban elállta előtte az utat.

– Nem volna okos dolog! Tudja, én nem tartozom senkinek *számadással* arról, hogy mit teszek, és mit nem. Ön azonban még idegen itt, és ezek a fickók nagyon is magán tartják a szemüket.

Elvárják, hogy legény legyen a talpán! Ha a rossz idő első jelére visszabújik a házba…

James kényszeredetten elmosolyodott.

– Igen, igaza van. Azt hiszem, úgy kell tennem, mintha élvezném ezt az egészet.

– Jól beszél! – kacsintott cinkosan Fitzhugh. – Ha siet, néhány perc múlva utoléri őket. Szerencsés vadászatot, fiatal barátom!

A tanácsos ezzel megfordította a lovát, és elügetett hazafelé. James egyedül maradt.

Nemsokára kitört a zivatar, és a kapitány, aki még mindig nem érte be a vadásztársaságot, lassanként teljesen elvesztette az irányt. Almásderesét is egyre nehezebben tudta kordában tartani. Az állat megbokrosodott, újra és újra megpróbálta lovasát leverni a hátáról. Ebben a pillanatban fülsiketítő dörrenéssel belecsapott a villám egy alig tíz méterre álló fába.

James körül néhány másodpercre kékesfehér, vakító fényű köddé változott a világ. Amikor ismét látni kezdett, a puha erdei talajon találta magát. A ló nyilván megbotlott, ugyanis most teljes súlyával gazdája lábán hevert.

Az állat riadtan rúgkapált, hogy fölálljon, James pedig szabad lábát teljes erejéből a nyeregnek feszítette, s így végre sikerült kikászálódnia a csődör alól. Öntudatlan mozdulattal nyúlt a kantárszár után, ám közben a lova feltápászkodott, és szép nyugodtan elbandukolt, mint aki jól végezte dolgát.

A kapitány mozdulatlanul feküdt. Közel volt hozzá, hogy elveszítse az eszméletét, csak a hideg eső meg a fájdalom tartotta öntudatánál.

Óvatosan megvizsgálta a lábát. Az valahogy furcsán kitekeredett, és zúzódások borították, de úgy tűnt, nem törött el. Ha sikerülne felállnia, talán be tudna sántikálni Fairhavenbe…

Éppen föl akart egyenesedni, amikor dühös kutyaugatás hangzott fel a közelben, hamarosan pedig nehéz test csörtetését hallotta a

bozótból. Meghűlt benne a vér. Tudta ugyan, hogy Virginiában évek óta nem láttak sem farkast, sem medvét, ám tisztában volt azzal is, hogy egy felbőszült vadkan vagy egy elszabadult bika éppoly veszélyes lehet.

Nagy nehezen talpra állt, s ekkor egy óriási vadkan rontott elő a sűrűből. Ahogy az embert megpillantotta, megtorpant.

James valami fegyver után kutatott, de csak egy vastag, kar hosszúságú ágat talált, amelyet a villám tört le a fáról. Magasra emelte a husángot, s amikor a vaddisznó a következő pillanatban rárohant, teljes erejéből a fejére sújtott vele. A hatalmas állat visszahőkölt, de úgy látszott, sem fájdalmat, sem sérülést nem okozott neki az ütés.

James újból felemelte nevetséges fegyverét. Ebben a pillanatban Celia egyik vadászebe ugrott ki a bokrok közül, és oldalba kapta a vadkant. A disznó a kevésbé rémisztő ellenség felé fordult, de a kutya oly ügyesen ugrálta körül, hogy mindig elkerülte az életveszélyes agyarakat.

A vadkan azonban villámgyorsan megperdült, és agyarával megsebesítette a kutyát. James látta, hogy spriccel a vér a szerencsétlen állatból. A kutya szánalmasan felvonított, és elterült a földön.

James megint lesújtott a faággal. A vaddisznó egy pillanatig dermedten bámult rá, aztán megmozdult, és elcammogott az erdő sűrűjébe.

A férfit elfogta a gyöngeség. Egy fának támaszkodott, s behunyta a szemét. Hosszan kapkodott levegő után. Közben arra gondolt, milyen nevetséges, visszás helyzetbe keveredett. Őt, James Forrestert, számtalan tengeri vihar, ütközet és párbaj hősét majdnem megölte egy disznó.

Amikor már valamelyest erőre kapott, odabicegett a kutyához. Az állat mellső lábán csúnya, mély seb tátongott.

– Minden rendben – nyugtatgatta. – Megmentetted az életemet. Úgy néz ki, most rajtam a sor.

Előhúzta a zsebkendőjét, és szorosan bekötötte a vérző sebet. Azután levette a kabátját, óvatosan betakarta, majd karjába vette a fájdalmasan szűkölő kutyát.

Lassan sántikálva, időnként meg-megállva, elindult a hideg esőben Fairhaven felé.

*

Celia hirtelen fejfájásra panaszkodva visszavonult a szobájába, a vendégsereg hölgytagjai pedig teázással, kézimunkával és csevegéssel töltötték az időt. Néhányan a szalon ablakainál állva nézték a zuhogó esőt.

Raven az asztalokat tette rendbe, bár az idő előrehaladtával egyre nyugtalanabb lett. Órák óta esett, és a vadászok közül idáig – Robin Fitzhugh kivételével – egy sem érkezett vissza.

Valami előnye azért mégis van ennek a zivatarnak, gondolta. Legalább a rókák biztonságban vannak…

Egyszerűen nem tudta megérteni, miért nincs ezeknek az embereknek annyi józan eszük, hogy a vihar közeledtére hazajöjjenek. Megcsóválta a fejét.

Celia tervét, hogy a szabad ég alatt tálalják a vacsorát, szó szerint elmosta az eső. Ennek megfelelően az asszonynak is teljesen elromlott a kedve, és Raven Hettyvel meg Minnával együtt megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor úrnőjük közölte, estig visszavonul a hálószobájába.

Igen ám, de hol maradnak a férfiak? Hol marad James? Raven szinte percenként nézett ki az ablakon, az eső azonban oly sűrűn zuhogott, hogy még a feljáró végét is alig lehetett kivenni. Ebben a pillanatban azonban mozgást észlelt, és gondolkodás nélkül kirohant a verandára.

James almásderese közeledett lassan, lovasa nélkül, és Raven azt hitte, megáll a szíve a rémülettől. Biztosan valami baj érte a férfit! Az ég tudja, hol lehet! Talán súlyos sebekkel fekszik kint az

esőben… Fölpattant a nyeregbe, megfordította a lovat, és nyaktörő iramban száguldani kezdett a mezők felé. Csak körülbelül sejtette az irányt, így hát kevés reménye volt rá, hogy megtalálja Jamest. Mégis úgy döntött, feltétlenül meg kell próbálnia.

Forresternek több mint egy órába tellett, mire kivergődött az erdőből. Most ott botorkált azokon a földeken, amelyek talaját az évek során kilúgozta a dohány meg a gabona, és amelyeket éppen ezért parlagon hagytak.

A járás itt mégiscsak könnyebben esett, mint az erdőben, bár a lábába minden lépésnél belehasított a fájdalom, és az esőfüggöny jóformán teljesen eltakarta előle a kilátást. Időről időre meg kellett állnia, és a kutyát letennie a földre, hogy egy kicsit kipihenje magát.

A házig még legalább három mérföld volt hátra. Ha nem talál segítséget, nagyon hosszú és fáradságos út áll előtte. A fene vigye el Celia ostoba ötletét ezzel az értelmetlen rókavadászattal! James bármit megadott volna most azért, ha egy hajó biztonságos fedélzetét tudhatja a talpa alatt.

A harag azonban új erőt adott neki, még ha rövid időre is. Elindult, ám kisvártatva ismét rátört a gyöngeség. És ha egyszerűen itt hagyná a kutyát? Nem, ezt sohasem tudná megbocsátani magának.

Hogy némiképp megfeledkezzen a fájdalmairól, egy régi tengerésznótára gyújtott, és lépteivel igyekezett pontosan követni a dal ütemét. Hirtelen megtorpant.

A messzeségben észrevett egy aprócska, ám gyorsan közeledő pontot. Egy lovas, méghozzá épp Fairhaven felől! A többiek valószínűleg visszaérkeztek már, elmondták, hogy elveszítették, erre aztán valakit a keresésére küldtek.

Óvatosan letette a kutyát a földre, majd mindkét karjával integetni és teli torokból kiabálni kezdett. A lovas észrevette, és most már egyenesen feléje vágtatott.

Furcsa, gondolta James, ez a ló pontosan úgy néz ki, mint az én csődöröm. A lovas is elég apró termetűnek látszott, és ruhája szürkés árnyalata alig ütött el az almásderes színétől.

– Raven!

Csak suttogni tudott. A lány szinte repült felé. Olyan tempóban hajszolta a lovat, hogy James már-már az élete miatt aggódott. Milyen gyönyörű, szenvedélyes, édes őrült ez a lány!

Raven csupán néhány centiméterrel előtte állította meg a csődört. Hosszú hajáról csöpögött a víz, ruháját teljesen eláztatta az eső. Az arca azonban sugárzott a boldogságtól.

A férfi öröme nem ismert határt. Meg sem próbálta az érzéseit magába fojtani; szélesre tárta a karját. Raven leugrott a nyeregből, és apró sikollyal hozzásimult. Arcát James vállába fúrta, és a férfi érezte, hogy egész testében reszket.

Eszébe jutott, hogy annál a kis tónál ugyanígy ölelte a lányt. Megint határtalan gyengédség töltötte el. Akkor azonban bűntudat gyötörte, és közel állt hozzá, hogy teljesen elveszítse a fej ét, most viszont semmi mást nem érzett, csupán mélységes lelki békét.

– A ló egyedül jött vissza – suttogta a lány. – Csak arra tudtam gondolni, hogy itt vagy kint az esőben, és valami nagy bajod esett… Jönnöm kellett, nem tehettem mást!

– Jól van, kicsim, most már minden rendben van.

Forrester még erősebben szorította magához a lányt, s egy ideig egyikük sem vágyott semmi egyébre, csak a másik közelségére. A kutya hirtelen nyüszíteni kezdett. Raven kibontakozott az ölelésből, s letérdelt az állathoz, amely ott feküdt a földön, James kabátjába burkolva.

– Erősen vérzik a sebe – állapította meg. – A lehető leggyorsabban haza kell vinnünk, hogy rendesen elláthassam. De mondd csak… tulajdonképpen mi történt?

– Kellemetlen találkozásom akadt egy vaddisznóval. Ez a kutya pedig megmentette az életemet.

Raven bólintott.

– Talán meg tudom tartani a lovon, ha átveszed a gyeplőt.

– Igazad van. Induljunk, amilyen gyorsan csak lehet!

James segített, hogy a lány a kutyával együtt nyeregbe üljön, majd maga is fölszállt mögéjük. Raven vállát átölelve megfogta a kantárszárat, csettintett a nyelvével, mire a ló engedelmesen elindult.

A visszaúton alig beszéltek. A lány a tomboló zivatar miatt úgyis csak nehezen érthette volna James szavait, a férfinak pedig minden figyelmét lekötötte, hogy vigyázzon a sérült kutyát ölében tartó útitársára.

Raven közelsége mindennek ellenére különös élményt jelentett James számára, és az imént rákköszöntő lelki béke azóta sem hagyta el. Miképp lehet az, hogy ugyanaz a nő, aki legyűrhetetlen érzéki vágyat ébresztett benne, most ilyen nagy nyugalommal ajándékozza meg?

Mire elérték Fairhavent, az eső is alábbhagyott egy kicsit, bár az eget még mindig sötét felhők borították. James az istállóhoz irányította a lovat, remélve, hogy így megmenekülhetnek a kíváncsi pillantások elől.

Legnagyobb meglepetésére azonban Thomast találta ott, aki teljesen megzavarodva meresztette rájuk a szemét.

– Az egekre, kapitány úr! Úgy néznek ki, mint akiket elkapott az özönvíz…

– Velünk nincs semmi baj. De fogd csak ezt a kutyát, és segíts Ravennek leszállni a nyeregből!

A lány óvatosan Thomas karjába fektette a sebesült állatot, és leugrott a földre.

– Keress neki egy szabad helyet az istállóban! – mondta a fiatal négernek. – Aztán… tudnál vizet és néhány tiszta kendőt szerezni? El kell állítanom a vérzést.

– Előbb száraz ruhát kellene felvenned – tiltakozott James, Raven azonban határozottan megrázta a fejét.

– A kutya nem várhat. Celia…?

A kapitány azonnal tisztában volt azzal, hogy Raven mire gondol. Az asszony már biztosan magánkívül van a haragtól cselédje eltűnése miatt. Valakinek ki kell őt engesztelnie.

– Ne aggódj, beszélek vele!

James szeretett volna Ravennel maradni, vagy legalábbis el akarta neki mondani, mennyire hálás, ám a lány már minden figyelmét a sebesült kutyára összpontosította. Azonkívül Thomas is hegyezte a fülét…

– Segíts Ravennek, amiben csak tudsz! – utasította Forrester a négert. – És mindent szerezz be, amire szüksége van!

Megfordult, és elsántikált a ház irányába. Amikor elérte az épületet, meglátta Celiát a verandán.

A telihold már egyre többször dugta elő arcát a tovarohanó felhők mögül. Az istállóban meleg volt, és a bóbiskoló lovak meghitt szuszogása kihallatszott az állások közül.

Raven egy szalmakötegen ült, és a sebesült kutya mellett virrasztott. Thomas többször is rászólt, hogy menjen aludni. Ő azonban – attól tartva, hogy az állat felriad, és letépi magáról a kötést – inkább ott maradt, és vigyázott a vadászebre.

Megpróbálta kiverni a fejéből Jamest. A férfi már megint fájdalmat okozott neki; gondolkodás nélkül itt hagyta, hogy elrohanjon a menyasszonyához…

A lány lassanként kezdett hinni abban, hogy a kapitány gyengéd érzelmeket táplál iránta, de mindhiába, ha egyszer Celiának adta a szavát. Nyilván nem fogja megváltoztatni a szándékát, főleg nem egy koldusszegény cselédlány kedvéért, aki önmagán kívül semmit sem tud fölajánlani.

Ökölbe szorult a keze. Ez volt az utolsó alkalom, hogy James Forrester fájdalmat okozott nekem, fogadkozott. Soha többé nem szolgáltatom ki magam a hangulatváltozásainak!

Mostantól távol tartja magát tőle, a saját életét éli, őt pedig végleg átengedi Celiának. Hiszen James csak játszott az érzéseivel! Egyszer

már beutazta a fél világot, hogy elmeneküljön Lord Dunsmore elől. Hát most is megtalálja majd azt az utat, amin megszökhet a férfitól.

Ebben a pillanatban halk csikordulással kinyílt az istálló ajtaja, és James lépett az olajlámpa fénykörébe. Ravennek egy másodpercre elállt a lélegzete.

– Beszélnem kell veled – mondta Forrester. – Kérlek, ne szakíts félbe! Hallgass végig… – Nagyot nyelt. Tiszta őrültség, amit tenni akar! Oly rendezett és kényelmes volt eddig az élete. Mindig helyesen döntött, sohasem kellett törődnie holmi szívügyekkel.

Néhány lépésnyire Raventől megállt.

– Mi van a kutyával? – kérdezte tehetetlenül, mert fogalma sem volt, miként kezdjen bele a mondandójába.

– Rendbe fog jönni, de egy ideig nyugalomra van szüksége, hogy a sebei begyógyuljanak. Addig pedig feküdnie kell, és ügyelek rá, nehogy letépje magáról a kötést. – A lány elhallgatott, aztán föltette azt a kérdést, ami a leginkább foglalkoztatta: – És Celia? Nagyon dühös?

– Egy kicsit – felelte James, erősen meghamisítva a tényeket. Menyasszonya ugyanis csaknem megpukkadt a méregtől. Annyira elborította a gyűlölet, hogy Hettyt át sem engedte az istállóba a Ravennek készített ételtől. – Az bosszantja leginkább, hogy nem segítettél a vacsoránál. Amikor aztán elmeséltem, hogy az egyik kutyáját ápolod…

– Bizony, ez a kutya egy vagyont ér! Ő maga mesélte, hogy…

– Raven, hagyd abba!

Jamesnek minden bátorságára és önuralmára szüksége volt, hogy visszajöjjön a lányhoz. Nem akarta hát ezt az alkalmat kutyákról és pénzről folytatott fecsegésre pazarolni.

– Tudja Celia, hogy itt vagy? – kérdezte Raven, és úgy nézett a férfira, mintha előre tudná a választ.

– Nem. Senki sem tudja.

– Akkor az lesz a legjobb, ha visszamégy, mielőtt meglát valaki. Gondolnod kell a jó híredre.

– Pokolba a jó híremmel! Van néhány dolog, amiről tudnod kell. Maradj hát, légy szíves, csöndben, és hallgass végig! Megígérem, hogy egy lépéssel sem megyek közelebb hozzád.

James is leült egy köteg szalmára.

– Nos hát, amikor Virginiába jöttem… – kezdte, miközben Raven hátradőlve, figyelmesen nézett rá – megterveztem az életemet az utolsó részletig; föld, szép ház, vonzó menyasszony. Azt gondoltam, ha megvalósítom ezeket a terveket, tökéletesen elégedett leszek a sorsommal… Minden nagyon ésszerűnek tűnt. Érzelmek eddig sohasem befolyásolták a döntéseimet. Ami pedig a szerelmet illeti… azt hittem, csak álmodozó kamaszlányoknak való mese az egész.

Elhallgatott. Raven érezte, mennyire nehéz lehet Jamesnek szavakba önteni a gondolatait. Türelmesen várt.

– Úgy véltem, már mindent tudok az életről. Aztán egyszer csak találkoztam veled… és fölfedeztem egy teljesen új világot, egy olyat, amely érzésekből, gyöngédségből és szenvedélyből áll. Szeretném jobban megismerni a te világodat… Már nem tudok úgy élni, mint azelőtt.

A lány aggódva, csaknem félve nézett a férfira.

– Nem értem pontosan, mit akarsz ezzel mondani – suttogta.

– Azt reméltem, segítesz. Hiszen fogalmam sincs, mitévő legyek! Celia persze mindebből mit sem sejt.

A lány újból fájdalmas csalódást érzett.

– Tehát továbbra is el akarod venni feleségül?

James ököllel a combjára vágott.

– Ördög és pokol, fogalmam sincs! Néhány hete még olyan biztos voltam a dolgomban. Most meg a világon semmit sem tudok.

– Csak nem arra akarsz rávenni, hogy legyek a szeretőd?

Raven kérdése úgy érte a férfit, mintha pofon vágták volna. Meglehet azonban, hogy a lány rátapintott az igazságra. Valóban mindkettőt szeretné: a jómódú, tekintélyes férfi életét Celiával az oldalán és az érzelmekkel meg szenvedéllyel teli együttlétet a lánnyal. Pedig hát azzal az elhatározással jött ide, hogy Ravennel

teljesen őszinte lesz. A lány vádló, panaszos kérdése viszont rádöbbentette, hogy még saját magának sem merte bevallani az igazat. Nem lehet mind a két nő egyszerre az övé. Döntenie kell!

– Menj el, James! – mondta fáradtan a lány. – Menj el, és hagyj végre békén!

– Szerelmes vagyok beléd, Raven… – Abban a pillanatban, ahogy ezt a kapitány kimondta, tökéletesen megvilágosodott előtte minden.

– Hagyd abba! – támadt rá a lány. – Azt sem tudod, mit jelent ez a szó! Meglátod, holnap már nem is fogsz emlékezni rá, mi mindent hordtál itt össze egy kis cselédlánynak.

– Hallgass meg, kérlek! – folytatta kétségbeesetten a férfi. – Tudom, milyen hihetetlennek tűnik ez az egész. De miként láthattam volna előre, hogy egyszer csak megjelensz a hajómon, és felforgatod az életemet? Zúg a fejem, sejtelmem sincs, mi a helyes, és mi nem, s az egyetlen dolog, amit tudni szeretnék, hogy mit érzel irántam…

Raven határozottan megrázta a fejét.

– Amíg Celia a menyasszonyod, teljesen mindegy, mit érzek. Nem is akarok erről többet beszélni! – fűzte hozzá gyorsan, amint észrevette, hogy James még valamit mondani akar. – Menj vissza a házba, mielőtt meglát valaki idekint.

Forrester felállt. Belátta, hogy többre pillanatnyilag nem juthat a lánnyal. Az ajtóból azonban visszafordult.

– Csak még valamit, Raven! A jövő héten délutánonként, kettő és három óra között, ott leszek a tónál. Amennyiben találkozni akarsz…

– Nem! – suttogta a lány, és lehajtotta a fejét. – Ne is vesztegesd az idődet! Nem fogok elmenni.

James lassú léptekkel indult tovább. Ez a lány bizony felnyitotta a szemét. Csak most jött rá, kicsoda valójában: álszent, képmutató gazfickó.

10. FEJEZET

Egy hét telt el a vadászat óta, és a kutya csaknem teljesen rendbe jött, bár a nap jó részét azért még a kert fáinak árnyékában töltötte. Alighogy azonban Raven kilépett a konyhaajtón, jóformán el sem mozdult a sarkából.

James a rókavadászatot követően nem járt Fairhavenben. Mindössze egy levelet írt, amelyben közölte, hogy a házzal kapcsolatos munkálatok sajnos minden idejét igénybe veszik; de Raven tudta jól, hogy egészen más okok miatt marad távol.

Ám nem maradt túl sok ideje arra, hogy a férfira gondoljon. Celia megszámlálhatatlan megbízásának és kívánságának teljesítése reggeltől estig lefoglalta minden percét. Több dolga volt, mint eddig bármikor.

Meg kellett csinálnia a könyvelést, leveleket és meghívókat írt, valamint segítenie kellett asszonyának a két hét múlva megrendezendő bál előkészületeiben. Celia és James eme fontos társasági esemény alkalmával akarták hírül adni esküvőjük időpontját.

Minden nap, amikor a nagy állóóra elütötte a kettőt, Raven pillantása szinte magától az ablakra esett. Végignézett a földeken és a távolban elterülő erdőn. Gondolatai a kis erdei tó körüljártak… Vajon James tényleg ott várja a parton?

Igazából persze semmi jelentősége sem volt, hogy a férfi betartja-e az ígéretét, hiszen semmilyen módon nem hagyhatta volna el a házat. Celia lélegzetvételnyi szünetet is alig hagyott neki.

És ha James mégis ott várja a tónál…? A vágy szinte szétmarcangolta az idegeit. Különösen az éjszakák voltak

borzalmasak. Csak vergődött az ágyában, újra és újra átélte a férfi karjában töltött percek minden fájdalmas gyönyörét.

Megesett, hogy arra gondolt, talán segít, ha megpróbál haragudni Jamesre. Ó, micsoda szörnyeteg! Hát valóban azt hitte, úgy ugrál majd, ahogy ő fütyül? Önző, aljas fráter! Azt mondta, hét napon keresztül várni fogja. Hát csak várja! Most, a hetedik napon Raven úgy érezte magát, mint egy versenyző a keservesen megszerzett győzelem küszöbén.

A délelőttöt a báli meghívók írásával töltötte. Szinte rögeszmés figyelemmel mártogatta tollát a tintatartóba, és minden egyes kártyát a legnagyobb gondossággal készített el. A névsornak azonban sehogy sem akart vége szakadni, és Celia kifejezetten ragaszkodott ahhoz, hogy minden meghívó tökéletes küllemű legyen. A legapróbb tintafolt, a legcsekélyebb helyesírási szabálytalanság azt jelentette volna, hogy újra kell írnia a szóban forgó kártyát.

Egy óra felé járt, amikor az asszony világoskék atlaszruhájában, fodros napernyőjével lejött a lépcsőn.

– Elmegyek Thomasszal Rutledge-ékhez – közölte Ravennel. – Mondd meg Hettynek, hogy vacsorára ne számítson rám. Te pedig ne feküdj le addig, amíg az utolsó meghívóval el nem készülsz! Thomasnak már kora reggel szét kell őket hordania.

Raven megkönnyebbülten sóhajtott fel, amint meghallotta a nehéz tölgyfa ajtó csapódását. Végre elment! Arra nemigen lesz módja ugyan, hogy a munkáján kívül másra is gondoljon, de legalább a délután békésen telik majd.

Több mint egy órán át megállás nélkül dolgozott. Csak akkor tartott rövidke szünetet, amikor az ujjai fájni kezdtek a toll szorításától, és a keze tele lett sötét tintafoltokkal. Sóhajtva hátradőlt.

James már biztosan kint van a tónál… Vagy lehet, hogy megint csak játszott vele?

Lelki szemeivel látta, ahogy a férfi ott áll a parton, és a csillogó vizet nézi. Arcának minden egyes vonására tisztán emlékezett. Arra

gondolt, milyen erős, mégis milyen gyöngéd volt James keze; mennyire követelőzőn s egyúttal milyen finoman csókolta őt.

Újra és újra elsuttogta a nevét. A férfi várja, ebben most már egészen biztos volt. Szinte érezte a másik közelségét… És egyszeriben nem számított többé Celiától való félelme, a józanész meg a büszkeség érvei.

A tolla a meghívólevelekkel zsúfolt asztalon hevert, tintapacnikat csöpögtetve a hófehér papírra. Raven azonban mindebből már semmit sem látott.

Szinte repült a szántóföldek fölött, nem törődve azzal, hogy a szoknyája széle elszakadt, és a cipője besározódott. James várja őt, oda kell tehát mennie!

Micsoda ostoba fickó vagyok, tépelődött a tóparton Forrester. Apró kavicsokat dobált a vízbe. Tudnom kellett volna, hogy úgysem jön el, korholta magát. Amióta elmondta Ravennek, hogy eljegyezte Celiát, a lány egyfolytában menekül előle. Nincs joga hozzá, hogy bármit elvárjon Raventől.

Ha igazán azt akarja, hogy az övé legyen, nem szabad továbbjátszania vele ezt a bújócskát. Nem teheti meg, hogy csak lopva, titokban szeresse. Ez Celiával szemben sem lenne becsületes. Végeredményben ez a képmutatás mindannyiuk vesztét okozhatja.

Egyetlen kiút maradt csupán: oda kell állnia a menyasszonya elé, és elmondani a történteket. Föl kell bontania az eljegyzést, és olyan gyorsan, ahogy csak lehet, visszavásárolni Raven szabadságát. Csak akkor lesz joga arra, hogy a lánnyal szerelemről beszélhessen.

Három óra felé járt az idő, de Raven még mindig nem érkezett meg. Ezeknek a magányos óráknak azonban megvolt a maguk előnye: legalább James tisztázta magában a kívánságait, s nyilvánvalóan megtalálta az egyetlen helyes megoldást.

Úgy döntött, vár még néhány percet, mert a lánynak tett ígéretét – még ha talán fölöslegesen is-nem akarta megszegni. Csak három óra

után megy vissza a házba, hogy elhatározását és tervét megpróbálja valóra váltani.

Felállt, s elindult a lova felé, amikor zörgést hallott a bozótból. Szinte a földbe gyökerezett a lába, amikor eszébe jutott, hogy semmiféle fegyver nincs nála, amellyel egy esetleges támadóval szemben megvédhetné magát.

– James, hát valóban itt vagy? Igazán engem vársz…?

A férfinak kis híján elállt a szívverése a határtalan örömtől. Raven kipirult arccal, futva közeledett felé, máskor szigorúan hátrafésült haja kibomlott, és lobogva úszott utána.

– James! – omlott Raven a férfi karjába.

– Raven, te drága, csodálatos teremtés! Te édes kicsi őrült… nem kellett volna idejönnöd, kedves…

Forrester megcsókolta a lány kezét, a hosszú futástól átforrósodott testét pedig szorosan átölelte.

Raven magához húzta a férfi fejét, s heves csókkal fojtotta belé a szót. James szíve vadul megdobbant, ágyékát abban a pillanatban feszíteni kezdte a fékevesztett vágy. Mégis maradt annyi akaratereje, hogy gyengéden a lány vállára tegye a jobbját, és kartávolságnyira eltolja magától.

– Nem tehetek róla… egyszerűen jönnöm kellett – suttogta Raven. – Helyes vagy helytelen, most már teljesen mindegy… képtelen voltam otthon maradni. Igazán megpróbáltalak elfelejteni, de… de Celia elment, és én folyton csak rád gondoltam, és… és nem tehettem mást!

– Raven…

– Nem, most ne szólj semmit! – tette a lány James száj ára a kezét. – Engedd, hogy végigmondjam! Tudom, sohasem lehetsz igazán az enyém… De ha csak ma, ha csak néhány órára veled lehetek, lesz mire emlékeznem… És akkor soha, de soha nem fogom megbánni, hogy eljöttem.

– Raven, kedves, hidd el, nem úgy van, ahogy gondolod! Celia meg én…

– Nem! Most ne mondj semmit! Se Céliáról, se a jövőről! Hadd legyen ez a délután csak a miénk! Talán ez az egyetlen alkalom, hogy együtt lehetünk. Kérlek, ne tedd tönkre…

James hatalmas sóhajjal rántotta magához a lányt. Azonnal el kell mondania neki, milyen elhatározásra jutott! Akkor nem lesz közöttük soha többé félreértés.

Pillanatnyilag azonban túlságosan felindult volt ahhoz, hogy beszélni tudott volna. Először találkozott ilyen önzetlen, feltétlen szerelemmel, és az is először fordult elő, hogy maga is hasonló módon érzett. Olyan erővel szorította a mellkasára Ravent, mintha attól félne, elrabolhatják tőle a lányt. Arcát a selymesen leomló hajzuhatagba temette, és átadta magát ennek a sohasem tapasztalt, zsongító érzésnek.

Raven hátrahajtott fejjel, sugárzó szemmel nézett rá.

– Szeress, James! – suttogta.

A férfi megborzongott. Képtelenségnek tartotta, hogy a lány ezt őszintén kérje. Ahhoz még túlságosan ártatlan… ő pedig álmában sem mert volna arra gondolni, hogy ezt az ártatlanságot elvegye. Sokkal inkább, hogy végre kimutassa a szerelmét.

Lehajtotta a fejét, szájával gyengéden megsimogatta a lány ajkát. Raven türelmetlen mozdulattal még szorosabban hozzásimult.

– Lassabban, kedves, hiszen van időnk – mormolta James. Nyelve leheletfinoman körbejárta a lány szájszögletét, míg végül Raven ajka megremegett, és a szája szenvedélyes csókra nyílt. Először kicsit megrettent, amikor a férfi nyelve a szájába siklott, de a következő másodpercben már őt is végigborzongatta a reszkető vágy. Ösztönösen viszonozta James nyelvének izgató játékát, lángra gyújtva ezzel a férfi érzékeit is.

Amikor megérezte James duzzadozó férfiasságát, szoknyája alatt enyhén megnyíltak a combjai. A férfi átkarolta a csípőjét, és körkörösen mozgatni kezdte. Tudta, a lányt is ugyanolyan csodás érzések töltik el, mint őt.

Szilárdan eltökélte, hogy a lehető legóvatosabban bánik majd vele, és megtartja a szükséges határokat. De már az első szenvedélyes csók után rájött, hogy fokozatosan és feltartóztathatatlanul kezdi elveszíteni az önuralmát.

– Raven… – zihálta – tudod, mit teszel velem? Ha így folytatjuk, képtelenek leszünk megállni.

– Igazán azt akarod, hogy abbahagyjuk? – nézett Forresterre a lány értetlenül. Arca kipirult, szeme sötétzöld fényben égett, tűzpiros ajka nedvesen csillogott. James még sohasem látta ilyen gyönyörűnek.

– A világ minden kincséért sem! Annyira kívánlak, és alig tudom megállni, hogy ebben a szent pillanatban le ne tépjem rólad a ruhát… Ám ennek mégsem szabad itt és most megtörténnie. Hidd el, többet és jobbat érdemelsz annál, mint amit ma neked nyújthatnék.

Újra átvillant James agyán a gondolat, hogy elmondja Ravennek a terveit, de az is eszébe jutott, ez most mégsem lenne teljesen tisztességes. Végtére is üres ígéreteken túl nemigen adhatna mást. Csak akkor beszélhet a Celiával kapcsolatos elhatározásáról, ha már sikeresen túl lesz azon a kínos beszélgetésen.

– Megölne a tudat, hogy szenvedést vagy fájdalmat okoztam neked – mondta, miközben szelíden belekarolt a lányba. – Azt hiszem, jobb lenne, ha most valami mást csinálnánk… Mit szólnál például egy sétához?

– Nem, nem! Sokkal jobb ötletem támadt – felelte Raven, és sokatmondóan végignézett az öltözékén. – Menjünk inkább úszni! Ma megint olyan nagy a hőség, és úgy bepiszkolódott a ruhám, miközben végigrohantam a szántóföldeken… Ne félj, az alsóneműmet magamon hagyom! – fűzte hozzá gyorsan, amikor észrevette, mennyire elbizonytalanodik a férfi.

James mosolyogva csóválta meg a fejét. Egyszerűen elragadó ez a lány! Hogy is tudná megtagadni tőle – és természetesen önmagától – a közös fürdőzés gyönyörét?

– Legyen, ahogy akarod – válaszolta, és máris kigombolta az ingét.

Raven elakadó lélegzettel figyelte, amint az inget levéve a nadrágszíja csatját kezdi megoldani.

– Na, mi lesz? – nézett James kérdőn a lányra. – Vagy te csak leskelődni akarsz?

– Ó! – kapta Raven a szája elé a kezét, és egy ugrással eltűnt a bokrok között. James halkan elnevette magát ezen a hirtelen támadt szégyenlősségen. Sohasem érezte magát eddig ilyen felszabadultnak és boldognak. Csak néhány dolgot kell még elrendeznie, hogy egy egészen új, szerelemmel, melegséggel és napfénnyel teli világot nyerjen el!

A hideg víz az első pillanatban bizony meglehetősen kijózanítólag hatott, de mire kidugta belőle a fejét, már hozzá is szokott. Erős, egyenletes karcsapásokkal úszni kezdett, és arra gondolt, az élet még sohasem volt olyan szép, mint ezekben a percekben.

Raven eközben remegő kézzel akasztotta egy faágra a ruháját. Úgy érezte, mintha egy teljességgel új és idegen embert fedezett volna föl önmagában – és ennek az embernek a viselkedése izgalommal vegyes félelemmel töltötte el.

James már a vízben van, gondolta, amikor meghallotta a csobbanásokat. Lelki szemeivel ismét látta a férfit, amint meztelen felsőtesttel áll a napfényben, és ő csodálattal nézte a bronzbarnán csillogó bőr alatt meg-megrezdülő izmok játékát.

Határtalan vágy váltotta föl ösztönös szeméremérzetét, és csak azt tudta, hogy legutolsó porcikájával is kívánja Jamest.

Vékony kis ingén kívül már mindent levetett magáról, és most habozva abbahagyta a vetkőzést. Azt ígérte, az alsóneműjét magán fogja hagyni. Meglehet azonban, ma adódik utoljára lehetősége rá, hogy a férfié lehessen… Erre a délutánra akar emlékezni, ha a magány sötét felhői újra elborítják, ha James majd megint elérhetetlen távolságba kerül.

– Mi lesz már, meddig kell rád várni? – hallotta a férfi vidám kiáltását.

– Azonnal jövök!

Egy percig sem tétovázott tovább. Levetette az ingét, megrázta a haját, és immár teljesen meztelenül kilépett a bokrok közül.

Jamesnek egy másodperc alatt kiszáradt a torka az elébe táruló látványtól. Bár eszébe jutott, igazi úriemberként nem lenne szabad végignéznie, ahogy a lány lejön a parton, de egyszerűen nem tudta róla levenni a szemét.

Raven megtorpant, és bátran viszonozta a tekintetét. Pillantásában teljes őszinteség és határtalan szerelem ragyogott. Azután beugrott a vízbe, és odaúszott a férfihoz. A vízcsöppek úgy csillogtak a borén, mint a drágakövek. James szinte öntudatlanul vonta magához. Raven halkan fölsóhajtott, amikor meztelen bőrük összeért, majd karját kedvese nyaka köré fonta, és ajka szenvedélyes, éhes csókra nyílt. A nyelve úgy égette a férfi száját, akár az eleven láng.

Kis idő múltán elengedték egymást, és lassan úszni kezdtek, olykor-olykor véletlenül vagy szándékosan megérintve a másikat.

James tényleg másképp tervezte az együttlétüket; azt hitte, meg tudja majd tartóztatni magát, Raven közelsége azonban mindinkább felőrölte az önuralmát. Légzésük felgyorsult, persze korántsem azért, mintha az úszástól annyira kimerültek volna… James tökéletesen tisztában volt vele, hogy a lány is kívánja őt. Érezte, innen nincs többé visszaút.

Mögéje úszott, és magához ölelte. Keze végigsiklott Raven karján, elérte a mellét. Addig-addig simogatta a merevedő bimbókat, míg a lány teste egészen el nem ernyedt, és megadóan hátra nem hajtotta a fejét. Azután hosszú ideig meg se mozdultak, csak hagyták, hogy sodorja őket a víz.

A sziklák közelében már leért a lábuk. James félig állva, félig lebegve hintáztatta Ravent. Keze egyre lejjebb és lejjebb csúszott, végig a lány bordáin, majd lapos hasán.

Raven öntudatlanul is visszatartotta a lélegzetét, amint érezte, hogy a férfi keze lassan az ölében sötétlő háromszög felé indul. James finoman becsúsztatta ujját az egyre bársonyosabbá váló redők közé, és boldogan érezte, hogy a lány néhány pillanat múlva követelőzően a tenyeréhez feszül.

– Kérlek, James! – suttogta Raven rekedten, de a férfi még mindig várt. Csak akkor fordította őt maga felé, amikor már mindkettőjükben elviselhetetlenné fokozódott a vágy. Átölelte a lány csípőjét, és óvatosan magához húzta.

Raven csak apró fájdalmat érzett, amikor James beléhatolt, s mielőtt teljesen felfoghatta volna, mi is történik, mindent elsöprő erővel elborította a gyönyör. Lábát a férfi dereka köré fonta, immár tökéletesen megnyílva James előtt.

Megszűnt körülöttük létezni a világ; mintha csak álmodnának, úgy lebegtek a vízben. James csípője lassú, egyenletes mozgásba kezdett, és a lány átvette az egyre hevesebbé váló hullámzás ütemét. Raven olyan tökéletesen idomult párja mozgásához, mintha csak egészen magába akarta volna olvasztani őt. Szeme tágra nyílt, torkából feltört a gyönyör sikolya. Egyszerre értek el a beteljesülés csúcsára.

– Raven… – zihálta a férfi – meglátod, kedves, minden rendbe jön! Még nem tudom, mikor és hogyan, de együtt fogunk élni. Minden jó lesz, higgy nekem!

*

Raven szárnyaló kedvvel lépkedett hazafelé a földeken. Szinte dalolt körülötte az egész világ, és ha az eltelt két órára gondolt, úgy érezte, újjászületett.

Soha életében nem élt még át ilyen csodálatos napot. Az első szeretkezést jó néhány követte – a vízben, majd a naptól izzó sziklákon is. Azután csak feküdtek, szorosan egymást ölelve, s az álmaikról meg a gyerekkorukról beszélgettek.

Celiát egyetlen szóval sem említették. Raven mégis határozottan bízni kezdett abban, hogy James talál majd valamiféle megoldást. Most már tudta, a férfi valóban őt szereti, és be fogja váltani az ígéretét.

Ahogy azonban közeledett Fairhaven felé, kissé alábbhagyott benne a bizakodó hangulat. Még mindig ott van az a rengeteg papír! Celia biztosan bosszús lesz, ha nem készül el a meghívókkal, mire hazaérkezik. Ámbár azt is tudta, ma éjjel úgysem bír majd aludni, úgyhogy rengeteg ideje van befejezni a munkát.

Amint megkerülte az istállót, nagy meglepetésére Thomast fedezte föl. A fiatal néger éppen az asszonyuk kocsiját takarította. Ahogy megpillantotta őt, fölegyenesedett, és integetni kezdett.

– Celia úrnő már mindent tűvé tett érted… szörnyen dühös.

– Meg is van rá minden oka. – Raven igyekezett közömbös hangon beszélni, de a hirtelen föltámadt félelem egészen összeszorította a torkát. – Azt hittem, csak estefelé jöttök vissza Rutledge-éktől.

– Mrs. Rutledge megbetegedett, így aztán az úrnő azonnal haza akart jönni. Szentséges ég, Raven, nem lett volna szabad elmenned itthonról! Minden zugot végigkutatott már Jake-kel utánad.

– Jake Sloan? Neki aztán mi köze ehhez?

Thomas szeme elkerekedett.

– Az lesz a legjobb, ha azonnal bemégy! Úgysem tudnál elbújni sehová.

A fiú gyorsan elfordította a fejét, Raven mégis meglátta szemében a részvét csillogását. A félelem jéghideg marokként szorította össze a szívét, ahogy elindult lassan az udvarház felé. Szája kiszáradt, és különös, keserű ízt érzett a nyelvén.

Celia csípőre tett kézzel állt a verandán, arcára kiült a fékevesztett harag. Mellette Jake Sloan támasztotta az egyik oszlopot. Mocskos kalapját mélyen a szemébe húzta, kezében hosszú kutyakorbácsot lóbált.

– Végre, hogy méltóztattál hazakeveredni! – sziszegte az asszony. – Alighogy hátat fordítok, máris eltűnsz valahová. Tán csak nem valami fickóval volt találkád az erdőben?!

Raven némán állta az asszony jéghideg pillantását. Csak az arcát elborító pír jelezte, hogy Celia ez egyszer közel jár az igazsághoz.

Az asszony szeme egy árnyalatnyit elsötétedett. Tudomására jutott volna, hogy Jamesszel töltötte a délutánt? Legalábbis valami ilyesmire gyanakodhatott; a lány mással nemigen tudta magyarázni azt a leplezetlen gyűlöletet, amely csak úgy sütött Celia tekintetéből.

– Nos hát – folytatta metsző hangon az asszony –, figyelmeztettelek, nehogy még egyszer el merd hagyni a birtokot. Mit tudsz felhozni a mentségedre?

Raven hallgatott.

Celia türelmetlenül csettintett egyet.

– Már akkor megmondtam, amikor James idehozott, túl sok benned a büszkeség ahhoz, hogy valaha rendes szolgáló lehess. Ha nem költöttem volna rád annyi pénzt előre, rég elzavartalak volna innen. Így viszont nem marad más hátra, mint hogy egy kis leckét kapj engedelmességből! – Sloanra nézett, és alig észrevehető mozdulattal biccentett neki.

A férfi éleset füttyentett, mire két néger földmunkás tűnt fel a ház sarka mögül. Mielőtt Raven fölfoghatta volna, mi is történik, ketten két oldalról megragadták a karját.

Kirobbant belőle az eddig visszatartott félelem.

– Nem! – sikoltott föl. Csak most értette meg, hogy mi következik.

Celia gúnyosan elmosolyodott.

– No, lám csak, újra megtaláltad a hangodat. – Azzal megfordult, és büszke tartással bevonult a házba, meghagyva embereinek, hogy a lányt alaposan; korbácsolják meg.

A gyötrelmes és megalázó verés után Raven csak elmosódottan

érezte, hogy a szobájába viszik. Ugyanaz a kéz, amely az előbb a cölöphöz láncolta, most óvatosan lefektette az ágyra.

Aztán belesüllyedt a fájdalom ködébe, hosszú időre elveszítve az öntudatát.

Néhány pillanat – vagy óra? – múlva halkan kinyílt az ajtó, és valaki hűvös kendőt terített véres csíkokkal barázdált hátára. Felnyögött a fájdalomtól.

– Jól van, pihenj csak, kicsim! – hallotta Hetty suttogó hangját. – Hoztam balzsamot is a sebeidre, meglátod, segíteni fog. Addig meg feküdj, és ne törődj semmivel!

Amíg az öregasszony óvatosan kenegette a hátát, Raven egy másik simogató kezet is érzett a fején.

– Hamarosan újra egészséges leszel – szólalt meg Minna. – Először persze nagyon fáj az ilyesmi, de egy-két óra múltán behegednek a sebek. Hetty meg én majd mindenről gondoskodunk.

Raven megkönnyebbülten felsóhajtott, a következő pillanatban azonban eleredtek a könnyei. Egészen mostanáig nem akarta beismerni, milyen határtalanul egyedül érzi itt, Fairhavenben magát, és mennyire vágyott már a másik két nő barátságára.

Hetty minden sebet bekent a különféle gyógyfüvekből maga készítette kenőccsel, s amíg csöndes, éneklő hangon vigasztalgatta a lányt, Raven tudatára ébredt, hogy bizonyos tekintetben könnyebb lesz ezután a sorsa:

Minna és a szakácsnő tudják már, ő is közéjük tartozik.

*

Másnap délben, rekkenő hőségben James bukkant fel almásderesén a fairhaveni kocsifeljárón. Az állatot a főkapu melletti oszlophoz kötötte. Úgy gondolta, fölösleges lenne bevinnie az istállóba, hiszen a mai látogatás minden bizonnyal nagyon rövid lesz, ha közli majd Cellával a döntését.

Igen, az asszonnyal tulajdonképpen sohasem voltak egymáshoz valók. Eljött az idő, hogy tisztázzák ezt a sajnálatos tévedést, s végre mindketten elindulhassanak a maguk útján.

Amikor Ravenre gondolt, várakozásteli öröm fogta el. Ha túl lesz ezen a kényelmetlen, nehéz lépésen, nem állhat már közéjük semmilyen akadály, és bátran kezdhetik tervezni közös életüket. Minden széppel és jóval el fogja őt halmozni. Olyan dolgokkal ismerteti majd meg, amelyekről a lány eddig nem is álmodott. És mindenekfölött szeretni, óvni és becsülni fogja, amíg csak él.

Felkészült az előtte álló „ütközetre", és elszántan meglendítette a kopogtatót. Elég sokat kellett várnia, mire kinyílt az ajtó. Raven állt előtte.

James mélyen megrendült az elébe táruló látványtól. A lány arca természetellenesen sápadt volt, fénytelen szeme alatt sötét árnyék húzódott. Úgy nézett ki, mint aki súlyos beteg, s nagy fájdalmai vannak.

Mi történhetett? A legszívesebben a karjába kapta volna őt, de aztán eszébe jutott, hogy egyelőre visszafogottan kell viselkedniük, nehogy valaki idő előtt kilesse, és elárulja őket.

– Azért jöttem, hogy az úrnőddel találkozzam – mondta olyan hangosan, hogy a távolabbi helyiségekben is meghallhassák. – Itthon van?

– Nem, uram, sajnos nincs itthon. Elment Rutledge-ékhez, beteglátogatóba. – Ravennek szemmel láthatóan nehezére esett a beszéd.

James aggódva ráncolta össze a homlokát. Még huszonnégy óra sem telt el a tegnapi csodálatos délután óta, s a lány akkor még oly fölszabadult és vidám volt, szinte túláradt benne az életöröm. Mi okozhatta ezt az ijesztő változást?

– Raven – suttogta –, azonnal mondd el, mi történt!

A lány szomorúan rázta a fejét. A szeme megtelt könnyel.

– Gyere az istállóba – folytatta a férfi alig hallhatóan –, ott foglak várni. – Mielőtt Raven bármit válaszolhatott volna, gyorsan elfordult, és hátravitte a lovát a többihez.

Mi lesz, ha Raven nem jön el? Olyan zavartnak és riadtnak látszott… Megbánta volna a tegnap délután történteket? Pedig James annyira biztos volt benne, hogy a lány is éppúgy érez, mint ő. Talán túlságosan is biztos…

Még mindig ezen töprengett, amikor megcsikordult az istállókapu. Raven surrant be a homályos helyiségbe.

– James, kedvesem… – állt meg néhány lépésre a férfi előtt.

– Mi történt veled, Raven? Mindent elmondhatsz, tudod…

A lány újra csak a fejét rázta. Aztán hirtelen kifakadt:

– Celia! Arról van szó, hogy…

– Ó, hát csak ez a baj? – James majdnem hangosan felnevetett a megkönnyebbüléstől. – Elfogott a lelkiismeret-furdalás, igaz? De emiatt igazán nem szabad elszomorodnod. Celia egyáltalán nem szerelmes belém. Mindössze egy új házat akar, és valakit, aki rendszeresen elkíséri Williamsburgbe a báli idényben… Azért jöttem, hogy felbontsam ezt az álszent, képmutató jegyességet, és megváltsam a szabadságodat.

– Azt hiszem, nem érted, hogy… – A lány hangja elakadt.

– Mit nem értek? Akkor talán az lesz a legjobb, ha közelebb jössz egy kicsit, és pontosan elmagyarázod, mire gondoltál!

James megfogta a lány csuklóját, és magához húzta. Amikor azonban átölelte, Raven megrándult, és halkan felkiáltott a fájdalomtól.

– Raven, az Istenért… – James leengedte a kezét Villámként hasított belé a felismerés. – Fordulj csak meg! – szólt nagyon, de nagyon halkan.

Reszkető ujjakkal bontotta ki a lány hátán a ruhát. Raven alig lélegzett, de meg se moccant

A férfi úgy érezte, minden vér kifut az arcából, amint megpillantotta Raven korbácsnyomokkal barázdált bőrét.

– Ki tette ezt? – kérdezte rekedten.

– Jake Sloan… Celia parancsára.

– Megölöm azt a gazembert!

– Ne! – Raven megfordult, és James karjára tette a kezét. – Értsd meg, kedves, ez nem ilyen egyszerű. Ha bármi módon beleavatkozol ebbe az ügybe, mindent csak még inkább elrontasz. Ne is próbáld a szabadságomat megváltani!

A férfi dühösen mondani akart valamit, de aztán rajta is erőt vett a csüggedés. Ravennek igaza van. Bizonyára elvesztette a józan eszét, amikor azt hitte, Celia csak úgy, minden ellenvetés nélkül lemond róla. Ha rájön, hogy ők szeretik egymást – ámbár az is lehet, régóta tudja már csak dacból sem lesz hajlandó eladni a szerződést. Hiszen így Ravennek még több szenvedést okozhat. Egyszer már megkorbácsoltatta, és nyilván nem habozna újra meg újra megtenni.

Forrester gyöngéden két kezébe fogta Raven arcát.

– Gyere velem, kedves… most azonnal. Elmegyünk valahová, egészen messzire innen, és vissza se nézünk soha többé!

– Ó, James, bárcsak megtehetnénk! De gondold meg, te tolvaj lennél, én pedig szökött szolga. Úgy vadásznának ránk, mint a bűnözőkre… és te mindent, de mindent elveszítenél.

– Mégiscsak kell találnunk valami kiutat! Esküszöm az élő Istenre, addig nem nyugszom, amíg meg nem találom a megoldást! – James érezte, hogy a kezére csöppennek a lány könnyei.

– De addig úgy kell tennünk, mintha mi sem történt volna – tanácsolta fojtott hangon Raven. – Nekem el kell látnom a munkámat, neked pedig folytatnod kell a házasság előkészületeit.

James olyan erősen szorította meg a lány kezét, hogy már-már attól félt, fájdalmat okoz neki. Celia iránt többé semmi mást nem érzett, csak utálatot, undort és csömört. Amúgy sem volt soha türelmes ember, de most szinte dörömbölt benne a vágy, hogy a saját belátása szerint irányítsa a dolgokat.

Azt viszont be kellett látnia, hogy kettejük közül pillanatnyilag Raven az okosabb. Egy ilyen nő, mint a büszkeségében mélyen

megsértett Celia, bosszúvágytól fűtve bármire képes! Amíg tehát Raven ki van szolgáltatva úrnője önkényeskedésének, a legnagyobb óvatossággal kell eljárniuk.

– Van még valami, amit nem szabad elfelejtenünk, kedves! – kezdte. – Nem vállalhatjuk a kockázatot, hogy még egyszer megkorbácsoljanak. Csak akkor találkozhatunk, ha ezt az egész szégyenletes, nyomorúságos ügyet elintéztem. Nem engedhetjük, hogy bárki is együtt lásson bennünket.

Raven kétségbeesetten nézett a férfira.

– Igen, tudom. De fogalmam sincs, hogy fogom kibírni…

– Ígérem, már nem tart sokáig! Esküszöm az életemre, hogy megtalálom a legjobb megoldást! – James ismét két kezébe fogta a lány arcát, és megcsókolta reszkető ajkát.

Raven úgy tápászkodott belé, mint a fuldoklók.

– Vissza kell mennem – suttogta végül, és hátralépett.

James szájához emelte a lány kezét.

– Higgy nekem, kedves! Bárhogy lesz is, meglelem a kiutat.

Raven percek óta távozott, James azonban még mindig ott állt, meredten nézve maga elé. Léteznie kell valami megoldásnak! Csak akad egy aprócska lyuk a törvény hálóján, egy kiskapu vagy egy jó barát, aki segít nekik.

Keserűen elhúzta a száját, amint a legkézenfekvőbb ötlet az eszébe jutott. Egyetlen aláírással is visszaadhatja a lány szabadságát! Semmi mást nem kell tennie hozzá, csak feleségül vennie Celiát.

11. FEJEZET

James örömmel állapította meg, hogy a dohány már majdnem derékmagasságig ér. A rabszolgák hajnaltól napestig kint voltak a földeken, hogy a leveleket megszabadítsák a kártevőktől. A férfi mélyen megilletődve hallgatta a négerek énekét; olyanok voltak ezek a dalok, mintha egy távoli, idegen világból érkeztek volna ide az eltévedt széllel. Ravent is biztosan elbűvölik ezek a különös, szenvedéllyel teli dallamok, gondolta.

Az új ház is elkészült lassan. Az elmúlt három napban a munkások már az Angliából hozott ládákat kezdték kipakolni, hogy a bútorokat, függönyöket és szőnyegeket a szobákba vigyék. Celia napjában többször is átjött, hogy személyesen ellenőrizze, minden darab oda kerül-e, ahova ő szánta.

James esténként végigsétált a szobákon, s alig tudta elfojtani magában azt a kényelmetlen érzést, amely ezeknek a hivalkodó bútordaraboknak a láttán elfogta. Ő ahhoz szokott, hogy a berendezés elsősorban gyakorlati célokat szolgáljon.

Kitárta a tükörfényes padlójú, óriási bálterem ajtaját. Celia egyetlen pillantás után eldöntötte, hogy a bált nem Fairhavenben, hanem itt kell megrendezniük. Ettől a „rangos társadalmi eseménytől” már csak pár nap választotta el őket, és James egyre inkább úgy érezte, mintha láthatatlan kötél húzódna mind szorosabbra a nyakán. Ezen az estén fogják bejelenteni, hogy szeptember huszonharmadikán házasságot kötnek.

Hiába töprengett napokig, hátha talál valami megoldást Raven kiszabadítására, semmilyen eredményre nem jutott. Egyetlen reménye maradt csupán, hamarosan azonban kiderült, hogy abban is

csalatkoznia kell. Újra elővette íróasztalának titkos fiókjából Robin Fitzhugh levelét, és ismét átfutotta.

Kedves Barátom!

Igazán sajnálom, hogy az ügyével kapcsolatos fáradozásaimat nem koronázta siker. Pedig készséggel teljesítettem kérését, és küldtem egy levelet Mistress Pomeroynak, amelyben előadtam, hogy a feleségem meg én régóta keresünk egy ügyes szobalányt Bármily nagyvonalú ajánlatot tettem is azonban, Mistress Pomeroy azt válaszolta, hogy Raven Whitney szerződése semmi pénzért nem eladó.

Félő, hogy ez a határozott elutasítás egyben azt is jelenti, a hölgy jóval többet *tud az ügyről, mint Ön gondolta. Nagyon kérem, a továbbiakban* a *legnagyobb óvatossággal járjon el!*

Kívánok Önnek minden jót, szívélyes üdvözlettel ajánlom magam további szolgálatára *és barátságába:*

Robin Henry Fitzhugh

James levette az olajlámpa üveghengerét, és a lángba tartotta a levél sarkát. A papír azonnal tüzet fogott. Vajon mit tudhat róluk Celia? Semmi esetre sem mindent, ebben teljesen biztos volt. Az viszont valószínű, hogy az asszony megsejtette, amíg Raven a szolgálatában áll, ő az ura a helyzetnek. Erről a hatalomról pedig – amely egyúttal a vőlegénye fölötti hatalmat is jelentette – semmi áron nem fog lemondani.

A férfi kimerülten behunyta a szemét. Jó néhány napja már, hogy utoljára látta Ravent Azóta minden éjszaka majd megőrült a vágyakozástól. A nappalai pedig rettegésben teltek, annyira aggódott a lány biztonságáért Ha Celia egyetlenegyszer is megengedi, hogy Jake Sloan akár csak megérintse Ravent… Jamesnek ökölbe szorult a keze a tehetetlen dühtől.

Aztán voltak olyan pillanatok is, amikor szinte érezte a lány testének közelségét, és tudta, ilyenkor Raven is őrá gondol. James

sohasem volt babonás ember, de most valahogy úgy hitte, egyformán éreznek és szenvednek mind a ketten.

– Csak még egy kicsit légy türelemmel, drágám! – suttogta. – Megtalálom a megoldást. Bármit kelljen is érte tennem, megtalálom!

*

Raven Minnával ült a konyhában, és segített kukoricát morzsolni. Afrikáról beszélgettek, a szép néger lány hazájáról. Minna egy törzsfőnök lányaként élt, mielőtt a rabszolgahajcsárok elhurcolták volna. Az anyja és a kisöccse a rajtaütés során pusztult el.

– És édesapád? – kérdezte a részvéttől elgyengülő hangon Raven. – Őt is elhurcolták?

Minna megrázta a fejét.

– Nem… legalábbis nem tudom. Nem volt otthon, amikor a gazemberek ránk törtek. Azóta nem láttam őt.

Raven szánakozva nézte barátnőjét. Szegény Minna! Otthon úgy élt, mint egy igazi hercegnő, itt pedig ki van szolgáltatva Jake Sloan kényének-kedvének. Micsoda szégyen lehet ez egy ilyen büszke, fiatal nő számára!

– Visszamennél Afrikába, ha lenne rá lehetőséged?

Minna felsóhajtott.

– Már régóta ez a leghőbb vágyam! De tudod, itt van nekem Thomas. Sohasem válnék el tőle.

Raven megértően bólintott.

– Össze kellene házasodnotok. Megkérdeztétek már Celia úrnőt?

– Az asszonyunknak mindegy, összeházasodunk-e, vagy sem. Mr. Jake azonban nem egyezne bele. Mindkettőnket megkorbácsoltatna, azután pedig elintézné, hogy Thomast olyan messzi vidékre adják el, ahonnan sohasem látogathatna vissza ide.

Raven dermedten hallgatta a rabszolganőt. Összeszorult a szíve, amikor arra gondolt, milyen pokoli szenvedés lehet ennyire kiszolgáltatottan élni.

– Semmiképp sem szabad felhívnunk magunkra a figyelmet – fogta Minna suttogóra a hangját. – Mi ugyanis nemsokára…

Hirtelen félbeszakította a mondatot. Bizonytalanul pillantott Ravenre.

– Minna, hidd el, a barátotok vagyok! Megbízhattok bennem.

A néger lány oly halkan válaszolt, hogy Ravennek egészen közel kellett hajolnia hozzá, hogy megértse, amit mond.

– El fogunk szökni. Együtt. Thomas jól ismeri ezt a vidéket, és már mindent eltervezett. Azt mondta, ahogy eléljük a spanyol határt, szabadok leszünk.

– Szabadok! – szorította meg Raven izgatottan Minna kezét. – Ó, bárcsak sikerülne! Az ilyesmi annyira veszélyes…

Minna bólintott.

– Mi is tudjuk. De egyszerűen nem bújuk itt tovább.

– Hallgass ide! – csillant fel lelkesen Raven szeme. – Ha eljön az ideje, segítek nektek, amiben csak tudok. Szükségetek lesz ruhára, *pénzre,* búvóhelyre… – Kockázatos dolog volt persze ilyet ígérnie, ám Raven szinte teljesen biztosra vette, hogy James tudna nekik segíteni, és meg is teszi, ha ő kéri rá.

– Alaposan meggyűlhet a bajod, ha Mr. Jake rájön, hogy segítettél.

– Az mindegy. Én semmilyen körülmények között nem szegem meg az adott szavam!

Minnának könnyek szöktek a szemébe a meghatottságtól.

– Köszönöm, Raven! – suttogta. – Elmesélem majd Thomasnak is.

– Na végre, csak hogy méltóztattál megjelenni! – fogadta Celia meglehetősen ellenségesen Ravent, amint a lány a szalonba lépett. Az asszony arcán vöröslő foltok égtek, szeme természetellenes fényben csillogott. – Azonnal meg kell írnod egy újabb meghívót, hogy Thomas még ebben az órában átvihesse Carterékhez. Vendégük érkezett ugyanis, egyenesen a királyi családból! Anna királynő másodfokú unokatestvére.

Ravennek egyszeriben baljós előérzete támadt. Visszafojtott lélegzettel várta a folytatást.

– Igazán szomorú és megható történet – mesélte tovább Celia. – Szegény embernek nemrég hunyt el a felesége, és amint hallottam, korábban is rengeteg pénzt kellett kölcsönkérnie az asszony családjától, hogy valamiképp rendben tarthassa a birtokát. A felesége halála után aztán a rokonok és a hitelezők nem sajnálták a fáradságot, hogy a lehető legrövidebb úton tönkretegyék. Mindenét elvesztette, kivéve a nálunk, Virginiában vásárolt földjeit.

– És itt akar letelepedni? – kérdezte Raven óvatosan.

– Igen. Képzeld csak, egy igazi lord, ráadásul özvegyember! Az összes házasodni vágyó virginiai nő őrá feni majd a fogát! Mint a vadmacskák, úgy fognak küzdeni, hogy melyikük legyen az új Lady Dunsmore.

– Dunsmore…?

– Úgy bizony. Lord Percy Dunsmore. Talán te is hallottál róla, amikor még Angliában éltél…

*

James házában a pompás díszvacsora után már javában folyt a bál, így aztán Ravennek is jutott egy szusszanásnyi pihenő. Kiosont a teraszra, s aggódó tekintettel kémlelte, melyik lesz az a kocsi, amelyik Lord Dunsmore-t hozza.

A vacsoráról a lord kimentette magát. Átüzent, hogy sürgős üzleti ügyei még néhány órára Leedstownban tartják, ezért csak késve tud megjelenni az estélyen.

Celia ugyan lázas izgalommal várta magas rangú vendége érkezését, de azért – mint Raven megállapította – addig is nagyszerűen szórakozott.

James csak a menüettnél nyújtotta menyasszonyának a karját. Sebesült, merev térde miatt a gyorsabb lépéseket és fordulatokat igénylő táncokban nem tudott részt venni. Fitzhugh tanácsossal

beszélgetve álldogált a táncparkett szélén, és csak néha-néha pillantott a zizegő selyemruhájában sárga pillangóként repkedő Celiára.

Raven nem tudott betelni a férfi látványával; fehér selyemingében, ezüstszürke kabátjában és testszínű térdnadrágjában egyszerűen lenyűgözően festett. Nagyon szeretett volna néhány szót váltani vele, de erre itt sajnos nem volt lehetősége. Egy pillanatra sem maradhattak egyedül, azt pedig nem kockáztathatták meg, hogy valaki – különösen Celia – együtt lássa őket. Föl kellett tehát venniük a megszokott álarcukat, és továbbjátszani a rájuk osztott szerepeket.

Vajon tud James arról, hogy Lord Dunsmore Virginiába érkezett? – töprengett a lány. Celiának voltaképp értesítenie kellett volna vőlegényét erről az eseményről, Forrester azonban olyan faarccal kortyolgatta a vörösborát, mint aki nem tud semmiről, és nem is érdekli semmi.

Raven egész testében összerándult, amikor meghallotta a kocsizörgést. Leszaladt a teraszról, és elbújt a följárót szegélyező bokrok közé. Fekete díszhintó állt meg a főbejárat előtt. A kocsis leugrott a bakról, és kinyitotta az ajtót utasának.

A lány rettegve állapította meg, hogy a hintóból kilépő férfi bizony minden kétséget kizáróan Lord Dunsmore; a lámpafényben felismerte a férfi arcát. A rosszul begyógyult égési sebek valósággal ördögi jelleget kölcsönöztek a lord vonásainak.

Thomas, aki a mai különleges este alkalmával a belső inas szerepét töltötte be, mélyen meghajolt a magas rangú vendég előtt, majd bevezette őt a pazarul kivilágított házba. A kocsis becsukta a hintó ajtaját, fürgén fölugrott a bakra, és az istálló felé irányította a lovakat. Olyan közel haladt el a bokrok közt lapuló lányhoz, hogy Raven tisztán láthatta az arcvonásait. A gyomra is összerándult a rémülettől, és a szájára kellett szorítania a kezét, nehogy fölkiáltson. A kocsisban Peter Quintet ismerte föl. Azonnal figyelmeztetnie kell Jamest!

Forrester alig tudta visszafojtani kitörni készülő szitkozódását, amikor meglátta a bálterembe lépő Dunsmore-t. A tanácsos csodálkozva tekintett rá.

– Mi lelte, barátom?

James az ajtó felé intett.

– Celia említette, hogy a mai estére nagy meglepetést tartogat. Valami titokzatos, magas rangú vendégről mesélt. Álmomban sem gondoltam volna, hogy pont Dunsmore lordja lesz az.

Fitzhugh szintén az ajtó felé pillantott.

– Ó, igen, néhány éve magam is láttam ezt a fickót. Az a hír járta róla, hogy Southamptontól Londonig majd minden kocsmában és bordélyban adósságot csinált. Egyszerűen csak társasági élősködőnek nevezték, aki folyton elissza a mások pénzét. Ismeri?

James egyszer már mesélt ugyan a tanácsosnak arról, miért kellett Ravennek Angliából távoznia, de a lordot akkor nem említette meg név szerint.

– Csupán egyszer találkoztam vele. Tudja, volt egy kis… Hogy is fejezzem ki magam? Nézeteltérésünk.

– Nézeteltérés… – Fitzhugh egy másodpercre elgondolkodott. – Az ég szerelmére, csak nem ő volt az, aki Ravent…?

– De igen. Még mindig ott vannak az arcán azok a sebhelyek, amelyeket Raven okozott a forró teával.

– Tudja, hogy ön is itt van? – érdeklődött aggódva a tanácsos.

– Feltehetően. Hiszen látta a szerződésen Celia aláírását. Elnézést, de feltétlenül meg kell keresnem Ravent, hogy figyelmeztessem!

– Nem, ezt semmi esetre sem ajánlanám! – vetette ellen a tanácsos. – Teljesen fölöslegesen hívná föl a lányra a figyelmet. El sem merem képzelni, hogy Celia mit tenne azután. Maradjon csak itt, majd én megkeresem! – Azzal eltűnt a tömegben, meg sem várva James válaszát.

A zenekar éppen egy új darab első akkordjaiba fogott, amikor Celia egyszer csak felbukkant valahonnan, és megérintette James karját.

– Gyere, kedvesem! Igazán legfőbb ideje, hogy ismét táncoljunk egyet!

A férfi udvariasan, bár meglehetősen merev arccal nyújtotta a karját, hogy hölgyét a táncparkettra vezesse. Egyfolytában az járt a fejében, tud-e már Raven Dunsmore érkezéséről, és volt-e ideje elrejtőzni valahová. Bár Celia biztosan nem engedné, hogy sokáig bujkáljon a lord elől.

Lord Dunsmore már a bólés poharakkal megrakott asztal mellett állt, amikor Raven belépett a teraszajtón. Forrester majdnem félrelépett meglepetésében, de idejében visszanyerte az egyensúlyát; messze az ő kedvese volt a legszebb nő a teremben, s ez nem csupán a megszokott egérszürke ruhája helyett viselt mohazöld öltözéken múlott.

A lány nagyon idegesnek látszott. Ide-oda forgatta a fejét, mint aki lázasan keres valakit. Forresternek hirtelen eszébe ötlött, hogy Raven minden bizonnyal őt kutatja a tekintetével. Talán éppen Lord Dunsmore érkezésére akarja figyelmeztetni.

– Igazán jobban figyelhetnél, James! – sziszegte Celia. – Úgy táncolsz, mint egy holdkóros. Mi történt veled már megint?

Raven ebben a pillanatban fedezte föl őket. Szeme tágra nyílt, akaratlanul is tett egy lépést a táncparkett felé, de aztán megtorpant. Rájött, hogy addig úgysem beszélhet a férfival, amíg az Celiával táncol. Megfordult, és visszaindult a terasz irányába.

James most Dunsmore-ra sandított. A lord még mindig ugyanannál az asztalnál állt, de a viselkedése észrevehetően megváltozott. Az imént álmos, unatkozó képet vágott, most azonban rendkívül izgatottnak tűnt. Szeme úgy villogott, mintegy ragadozóé, és néha-néha élvezettel megnyalta a szája szélét.

Forrestert elfogta a rémület. Dunsmore valószínűleg meglátta Ravent!

– Milyen kedves lordságodtól, hogy mégiscsak kitüntetett bennünket a látogatásával! – suhant Celia egyenest Lord Dunsmore felé. Mind a két kezét a férfinak nyújtotta, mintha csak egy közeli rokont üdvözölne.

Raven a teraszajtó függönye mögül figyelte a jelenetet. Nem mert kijjebb menni, mert attól félt, hogy Peter Quint – aki nyilván Dunsmore szolgálatába szegődött – valahol errefelé leselkedik.

A lord éppen Celia kezére hajolt, és mondott valamit, amitől az asszony csengőn felkacagott. Amikor aztán Dunsmore fölegyenesedett, egy pillanatra mozdulatlanná dermedt; Celia háta mögül előlépett James.

– Lord Dunsmore – búgta Celia –, engedje meg, hogy bemutassam önnek a vőlegényemet, James Forrester kapitányt!

– Őlordságával már ismerjük egymást – szakította félbe James hűvösen az asszonyt.

– Úgy bizony – húzta össze Dunsmore a szemét. – Még Southamptonból. Nem felejtettem el azt a találkozást – mérte végig leplezetlen gyűlölettel Forrestert, majd lassan újra Celiához fordult. – Igazán nem szeretnék önnek kényelmetlenséget okozni, tisztelt Mistress Pomeroy – mondta behízelgő hangon –, de ez után a hosszú, fárasztó utazás után szívesen innék valami erősebbet.

– Kitűnő brandym is van – igyekezett Celia a válasszal. – Őszintén remélem, hogy ízleni fog lordságodnak.

– Bizonyára. Megtenné hát azt a szívességet, hogy hozat belőle?

– Ezer örömmel!

Az asszony ebben a pillanatban fedezte föl a függönynél meghúzódó Ravent.

– Raven! Mit ácsorogsz ott, amikor Lord Dunsmore frissítőt kíván?! Azonnal indulj a konyhába, és tölts nekünk abból a brandyből, amelyet Fairhavenből hoztunk!

– Igenis.

A lány menet közben kérdőn Jamesre pillantott. A férfi szemvillanásával jelezte, a legjobb lesz, ha habozás nélkül engedelmeskedik úrnőjének.

A lány egyrészt készségesen követte volna ezt az utasítást, mert a lordnak már a puszta látványától is elfogta az undor, másrészt azonban tétovázott, hiszen Peter Quint itt ólálkodik valahol a közelben, James pedig mit sem tud a jelenlétéről. Mi lesz, ha a kedvese gyanútlanul kilép a házból, és egyenesen annak a gazfickónak a karjai közé rohan? Nem, erre még csak gondolni sem mert.

Lerohant a konyhába, fogta a brandysüveget, töltött, és Hetty kíváncsi pillantására ügyet sem vetve, valósággal röpült vissza a bálterembe. Pontosan tudta már, mit kell tennie!

James arca elsötétült, amikor Raven visszatértekor a lord arcán győzedelmes, ördögi vigyor villant föl.

A lány szinte pajzsként tartva maga előtt a tálcát, egyenesen Lord Dunsmore felé tartott.

– A brandyje, uram! – szólt, és könnyedén meghajolt. – Vihetek esetleg egy pohárkával a kocsisának, Mr. Peter Quintnek is?

Egy másodpercre mindenki meghökkent ettől a merészségtől, Raven pedig kihasználva a csöndet, gyorsan folytatta:

– Még a *Pegazus* fedélzetén találkoztam vele, és egész jól összeismerkedtünk…

– Raven! – Celia hangja vágott, mint a penge. – Senki sem adott engedélyt arra, hogy őlordságát megszólítsd, különösen nem ilyen pimasz hangsúllyal!

A lány átnyújtotta a brandyt. Közben lopva Jamesre pillantott, és megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy a férfi megértette a figyelmeztetést.

Forrester tökéletesen tisztában volt Raven cselekedetének súlyával. Celia egész biztosan iszonyú büntetést fog kieszelni, hogy megtorolja cselédje illetlen viselkedését. Kétségbeesett tekintettel nézett a lányra.

Dunsmore egy hajtásra kiürítette a poharát, majd Ravent kezdte méregetni.

– Egy pohárkával Mr. Quintnek? Nem, nem, kedvesem. Az az ember tényleg kitűnő kocsis, de amint egy csöpp alkoholt iszik, hirtelenében közveszélyes őrültté válik.

A lánynak az az érzése támadt, mintha a lord levetkőztetné a tekintetével, szinte a testén érezte a férfi tömzsi ujjait. Dunsmore önfeledten nyalta meg újra a szája szélét, és közben azt szuszogta:

– Micsoda elbűvölő teremtés! Szavamra, kívánatosabb, mint bármikor! – Aztán minden átmenet nélkül Celiához fordult. – Ha szépen megkérem, megtenne nekem még egy szívességet, asszonyom? Szeretnék táncolni egyet ezzel a csinos cseléddel.

– Nem! – fakadt ki dühösen James. – Az lehetetlen!

Lord Dunsmore gúnyosan felvonta a szemöldökét.

– Ugyan! Miért lenne lehetetlen? Amint látom, a lánynak mindkét lába teljesen egészséges.

– Az ilyesmi nem tartozik a feladatai közé. Azonkívül… máshol is szükség lehet rá. – Forrester szeme villámokat szórt.

– No de, James! – avatkozott közbe Celia. – Lord Dunsmore a vendégünk. Ha éppen ahhoz támadt kedve, hogy Ravennel táncoljon, én a magam részéről semmi akadályát nem látom.

Raven észrevette, a kapitány igencsak közel áll ahhoz, hogy elveszítse az önuralmát. Márpedig annak beláthatatlan következményei lehetnek! Gyorsan a két férfi közé lépett.

– Ha lordságod valóban velem akar táncolni, úgy vélem, engem kellene megkérdeznie. Senki más nem írhatja elő, kit fogadjak el partneremnek, és kit nem!

Dunsmore-nak egy másodpercre a torkán akadt a szó, de aztán gyorsan összeszedte magát. Gúnyos udvariassággal hajolt meg a lány előtt.

– Rendben van. Megtisztelne egy tánccal, hölgyem?

Raven elfogadta a lord feléje nyújtott kezét, bár a háta is borsódzott az érintésétől. Büszke tartással lépett Dunsmore oldalán a

táncparkettra. A vendégek döbbent suttogások közepette adtak nekik helyet. Micsoda botrány! Egy angol lord egy pénzért vett cseléddel…!

Még Celia is meglehetősen haragosnak tűnt. Ez a lány egyszerűen kivette a kezéből a gyeplőt, sőt megfosztotta attól a kétes élvezettől is, hogy ő lehessen Dunsmore első táncosa. Ezt a sértést meg fogja torolni!

Raven minden félelméről megfeledkezett, annyira undorodott a lord testi közelségétől. Ez a tánc sokkal szörnyűségesebbnek bizonyult, mint képzelte. Dunsmore kéjsóváran végigcsúsztatta ujjait a karján, megérintette a mellét, majd a hátát kezdte tapogatni. Amikor aztán a férfi odáig merészkedett, hogy a mellbimbóját is megcsipkedte, Raven elvesztette a béketűrését.

– Azonnal hagyja abba! – sziszegte a rosszulléttel küzdve. – Ha még egyszer hozzám nyúl, kiáltani fogok. Akkor aztán mindenki megtudja, micsoda ocsmány alak maga valójában!

A lord felnevetett.

– Meg fogsz döbbenni, kedvesem, de én bizony sohasem csináltam titkot abból, milyen vagyok. Amúgy mellékesen pedig megjegyezném, hogy te fogadtad el gyanúsan készségesen a felkérésemet. Talán csak nem a szegény elhunyt feleségem helyére pályázol? Vagy valami egészen mást forgatsz abban a makacs kis fejedben?

– Semmi köze hozzá, hogy mire gondolok! S miután befejeztük ezt a táncot, a legelső közeledési kísérletére magára uszítom a kutyákat.

– Akkor viszont alaposan ki kell használnom a maradék időt – válaszolta Dunsmore, és ismét belecsípett a lány mellébe. – Elég a fecsegésből!

Raven úgy érezte, ennek a táncnak sohasem lesz vége. Néhány fordulót még együtt jártak a többiekkel, majd amikor a következő körben a teraszajtó közelébe értek, a lord megragadta a csuklóját, és kivonszolta a szabadba.

A lánynak egy pillanatnyi ideje sem maradt a védekezésre, mert Dunsmore máris becsukta mögöttük az ajtót.

– Engedjen el! – kiáltotta, ám hiába próbált szabadulni. A férfi ujjai vaskapocsként tartották a kezét. Aztán a lord váratlan mozdulattal hátracsavarta a karját, és magához rántotta. Raven az arcán érezte a férfi forró, alkoholgőzös leheletét. Dunsmore torzsebhelyei szinte világítottak az arcára vetülő fényben.

– Vége a játéknak, kedvesem! – lihegte. – Az enyém leszel, Raven Whitney! Testestül-lelkestül. És életed minden hátralévő napján ezerszer is megfizetsz azért, amit velem tettél!

James nem látta ugyan kimenni Ravenéket, de amikor észrevette, hogy nincsenek már a táncolók között, azonnal rosszat sejtett.

A keze ökölbe szorult. Egy másodpercre féktelen düh fogta el, aztán a harag hamarosan sajgó önváddá változott. Nem tudott másra gondolni, csak arra, hogy gyalázatos módon cserbenhagyta a lányt. Hiszen Raven őt akarta megvédeni, amikor közéjük állt. Ő pedig, csak azért, mert félt az esetleges botránytól, a kisujját sem mozdította érte!

Amikor gondolatban idáig jutott, határozott léptekkel megindult a teraszajtó felé. Félre az udvariassággal meg az illemtannal! Ravennek sürgős segítségre van szüksége.

Tanácstalanul nézett körül, mert kint a sötétben senkit sem látott. Már attól félt, hogy elkésett, amikor lihegést meg nyögdécselést hallott az egyik közeli oleanderbokor irányából.

Lassan a szeme is hozzászokott a sötétséghez, így még mielőtt odaért volna a bokorhoz, fölfedezte Ravent. Kedvese a földön feküdt, és hátát megfeszítve, vadmacskaként küzdött a lorddal.

– Dunsmore! Azonnal engedje el a lányt, maga gazember!

A lord kelletlenül emelte föl a fejét.

– Megbocsásson, kapitány, de aza helyzet, hogy meglehetősen magánjellegű dologba üti az orrát – felelte gúnyosan.

– James! – kiáltotta Raven oly kétségbeesett hangon, hogy Forrester azt hitte, a szíve szakad meg menten.

– Engedje el, Dunsmore, különben esküszöm, itt helyben megölöm!

A lord vonakodva bár, de eleresztette Ravent, aki halk sikollyal James karjába menekült. Forrester magához szorította, és megnyugtatóan simogatta a haját.

Dunsmore rosszindulatúan felröhögött.

– Micsoda kis cafka! – mondta gúnyosan. – Az előbb még annyira odavolt a szenvedélytől, hogy attól féltem, letépi rólam a ruhát.

– Tűnjön el innen! – sziszegte James. – Soha többé nem akarom látni a képét!

– És ha mégsem tűnök el, akkor vajon mi lesz? Ne felejtse el, most nincs itt a legénysége, hogy megvédje. Sőt! Az egyik volt matróza néhány hónapja éppenséggel az én szolgálatomban áll. Különben pedig mi olyan rossz van abban, ha az ember szórakozik egy kicsit valamelyik szobalánnyal? Vagy olyan fontos magának a kicsi Raven, kapitány úr?

– Én is éppen ezt szeretném tudni – csendült föl Celia hangja a teraszról. – Áruld már el, mit jelent neked ez a lány!

James csak egy röpke másodpercig habozott. Tudta, eljött az ideje, hogy véget vessenek ennek a színjátéknak. Csak semmi hazugság és kibúvó!

– Nézd, Celia – kezdte akadozva, de hangja minden szónál erősebben és határozottabban csengett. – Tudom, hogy elejétől fogva őszintébbnek kellett volna lennem. Szeretem Ravent attól a pillanattól kezdve, hogy a *Pegazus*fedélzetére tette a lábát. Hibáztam, mert sokkal korábban meg kellett volna ezt neked mondanom. Most azonban, hogy ismered az igazságot, nincs más hátra, mint felbontani az eljegyzést. Minden árat megadok azért a szerződésért, csak Raven szabad lehessen. És aztán… feleségül akarom venni. – Miután James elmondta azt, ami régóta nyomta a szívét, határtalan megkönnyebbülést érzett. Szinte megmámorosodott a saját szavaitól.

Celiát azonban hideg zuhanyként érte a vallomás.

– Te őrült – rikácsolta –, hát tényleg azt hiszed, hogy nem tudtam semmiről? Mihelyt beállítottál ezzel a nőszeméllyel hozzám, észrevettem, hogy minden megváltozott köztünk. Csak azért nem csináltam jelenetet, mert bíztam benne, hogy idejében megjön az eszed. – Hitetlenkedve csóválta meg a fejét. – Nos hát, be kell látnom, csalódtam. Rútul becsaptál, James, és ezért még keservesen megfizetsz!

Elfordult, és az ajtó felé biccentett, ahol Jake Sloan várakozott, puskával a kezében.

– Kísérd Ravent a kocsihoz, vidd haza Fairhavenbe, és zárd be az egyik emeleti szobába! Ha bárki megpróbál feltartóztatni, lődd agyon!

James védelmezően a lány elé lépett.

– Ne merj hozzányúlni, Sloan, különben…

– Hagyd! – tette csillapítótag a férfi szájára Raven az ujját. – Látod, fegyver van nála. Ne kényszerítsük arra, hogy használja. Különben is csak Fairhavenbe visz. Hidd el, nem lesz semmi bajom!

James tehetetlenül nézte, amint a lány büszke tartással, Sloannal a nyomában távozik. Gondolatban ő is vele tartott, és fogta a kezét. Csak akkor zökkent vissza a valóságba, amikor meghallotta Celia hangját.

– Nos, kedves lordom – csacsogta az asszony ha kiheverte ezt a kellemetlen közjátékot, köthetnénk *esetleg egy kölcsönösen előnyös üzletet.*

– Üzletet? – kérdezte kissé még mindig kábultan Dunsmore.

– Úgy bizony! – Celia szándékosan fölemelte a hangját. – Fölajánlom a lehetőséget, hogy megvásárolhassa ezt a cselédlányt, ha már annyira megtetszett önnek. Természetesen igényt tartok a megfelelő ellentételezésre. Amennyiben megegyezünk, már holnap reggel aláírhatjuk a papírokat.

James úgy érezte, mintha tőrt döftek volna a szívébe.

– Ezt nem teheted meg Ravennel, Celia! A dupláját fizetem annak, amit ez a gazember kínál a szerződésért

Az asszony hangosan felnevetett.

– Na ne mondd! Azt hiszem, nem sok kellene hozzá, hogy könyörgőre fogd a dolgot, sőt mi több, térden csússz előttem, és a lábamat csókolgasd. De ma már eleget szórakoztam. Nem, kedvesem, ezt az üzletet csak Lord Dunsmore-ral vagyok hajlandó megkötni. – Mosolyogva fordult a lord felé. – Nos, tisztelt uram, mennyit ér önnek ez a kis cselédlány?

– Tizenöt fontot – csillant föl Dunsmore szeme.

– Csak tizenötöt? Ezért az elbűvölő teremtésért? Mondjon húszat, és viheti!

– Maga aztán igazán kemény tárgyalófél, asszonyom! De rendben van, nem bánom. Tekintse úgy, hogy megállapodtunk.

– Nem! – kiáltott föl James. Tudta, már csak egyetlen lehetősége maradt, hogy a lányt megmentse Dunsmore karmaiból. – Nem köthetsz üzletet egy ilyen hazug szélhámossal!

– Hogy mondhatod ezt, James?! Lord Dunsmore a vendégünk!

– Az enyém ugyan nem, Celia! Ha tudtam volna, hogy ide meri dugni a képét, egyszer s mindenkorra kitiltottam volna ezt az aljas gazfickót a házamból. – Forrester lopva a lordra pillantott, remélve, hogy az nem fogja lenyelni a sértést, és elégtételt követel.

A lord nehezen lélegzett, homlokán apró izzadságcseppek gyűltek, ám nem szólt egy szót sem.

– Dunsmore, maga gyáva, nyomorult gazember! Még ahhoz sincs bátorsága, hogy megvédje a nevét és a becsületét!

Ám a teraszon egyre növekvő nézősereg őszinte megdöbbenésére úgy látszott, a lordnak pillanatnyilag jóval fontosabb a bőre, mint a becsülete. James előhúzta zsebéből a kesztyűjét, és keményen Dunsmore arcába vágta. Ha másképp nem megy, ő kényszeríti ki a párbajt.

– Uram, elégtételt követelek!

Így aztán most már a lordon volt a sor; meg kellett választania a fegyvernemet. Egy ideig hallgatott, majd amikor pillantása James sebesült lábára esett, rosszindulatú vigyor futott át az arcán.

– Tőr! – szólt fennhangon.

12. FEJEZET

Lámpa ugyan volt a helyiségben, ahova Sloan Celia parancsára bezárta Ravent, csak éppen nem lehetett meggyújtani. Ott ácsorgott hát a lány a sötétben, és mivel pillanatnyilag nemigen tehetett mást, az aprócska ablakon nézelődött kifelé.

Hosszú órák teltek el, amióta Jake elhozta James házából. Közben megérkezett Celia is a Fairhavenben éjszakázó vendégekkel, de viszonylag hamar teljes csönd borult a házra.

Raven apja sokszor mondogatta, lányának valami furcsa, hatodik érzéke van ahhoz, hogy megérezze a szeretteit fenyegető veszélyt. Ez a belső hang most azt súgta, James halálos veszedelemben forog. Csak éppen azt nem tudta Raven, miképp figyelmeztethetné.

Kétségbeesetten rángatni kezdte az ablak keresztfáját. Ha sikerülne kitörnie, megpróbálhatna kimászni. Aztán valahogyan majdcsak földet ér… Biztosan akad egy ereszcsatorna vagy egy kiugró, amiben megkapaszkodhat.

Már éppen készült volna, hogy fölugorjon az ablakpárkányra, amikor hirtelen mozdulatlanná dermedt; valaki kívülről kulcsot dugott a zárba. Raven alig tudta visszafojtani rémült sikolyát. Jake Sloan jelent meg az ajtóban.

*

James még késő éjjel is kint járkált a teraszon. Egyszerűen nem jött álom a szemére. Az elmúlt évek során gyakran nézett szembe a halállal, de ez a mostani helyzet valahogy egészen más volt. Korántsem magát féltette. Gondolni sem mert rá, milyen rettenetes

következménnyel jár majd, ha nem sikerül a párbajban megölnie Dunsmore-t. Mi lesz akkor Ravennel?

Százszor is elátkozta magában a lord ravaszságát. A vén csirkefogó kezdettől fogva azon mesterkedett, hogy a kapitány legyen a kihívó. Így aztán övé lehetett a fegyverválasztás joga, márpedig igencsak jó oka volt rá, hogy a tőrt nevezze meg.

Pisztolypárbaj esetén ugyanis nagyjából egyenlő ellenfelek lettek volna, így viszont – tekintettel a kapitány sebesült, merev térdére – a lord határozottan előnyt élvezett. Gyorsaság és mozgékonyság dolgában nem biztos, hogy felvehetem Dunsmore-ral a versenyt, töprengett James.

Fölnézett a hold halvány sarlójára, és hirtelen meghűlt benne a vér. Teljes bizonyossággal érezte, hogy nincs egyedül. Valaki itt ólálkodik a sötétben, és nyilván csak a kedvező pillanatra vár…

Amikor meghallotta a lopakodó lépések neszét, már késő volt; támadója nagy lendülettel rávetette magát James éles fájdalmat érzett a bordái között – a láthatatlan ellenség kése csak egy hajszállal tévesztette el a célt.

Mindketten a földre zuhantak, s elkeseredett birkózás kezdődött. Jamesnek végül sikerült támadóját a hátára fordítania, és lefognia a kezét.

– Szóval te vagy az, Quint! – zihálta. – Gondolhattam volna. Senki mást nem ismerek, aki orvul megtámadna egy fegyvertelen embert. Magadtól jöttél, vagy Dunsmore küldött?

Quint némán, villogó szemmel meredt a kapitányra.

– Ne nehezítsd meg a dolgomat, te gazember! – James teljes erejéből megszorította a férfi csuklóját. – Igazán megkímélhetnél attól a fáradságtól, hogy félholtra verjelek. Na rajta, nyisd ki a szád! Ugye a gazdád parancsára támadtál rám, hogy ne tudjak részt venni a holnapi párbajon?

Támadója azonban nem válaszolt. Nagy levegőt vett, megfeszítette az izmait, és mielőtt James feleszmélt volna, villámgyorsan felpattant. Forrester fekve maradt. Tudta, ha a rossz

térdével megpróbálna feltápászkodni, kiszolgáltatná magát. Nem sok esélye volt.

– Na, mi lesz, te gyáva? – sziszegte. – Csak nem félsz úgy megölni egy védtelen embert, hogy közben a szemébe nézel?

Quint közelebb jött… James hirtelen előrenyúlt, elkapta a fickó bokáját, és megrántotta. Quint elvesztette az egyensúlyát. Pördült egyet a levegőben, majd teljes hosszában, arccal a terasz kőpadlójára zuhant. Egyet-kettőt rándult még, aztán mozdulatlanná dermedt. Gyorsan növekvő vértócsa jelent meg a mellkasa körül – a saját kése végzett vele.

Forrester újabb neszt hallott. A válla fölött hátranézett, de már nem kellett tovább harcolnia; Robin Fitzhugh állt az ajtóban. A tanácsos azért töltötte nála az éjszakát, mert elvállalta, hogy másnap hajnalban ő lesz a párbajsegédje.

– Vége? – kérdezte, és állával a fekvő alak felé bökött. – Úgy néz ki, mint Dunsmore kocsisa, akiről egyet s mást már mesélt nekem. Ő az?

– Igen – válaszolta James, miközben lassan föltápászkodott a földről. Amikor azonban kiegyenesedett, oly erős szédülés fogta el, hogy neki kellett támaszkodnia az egyik oszlopnak. A fájdalom minden lélegzetvételnél belenyilallt a mellkasába.

– Hiszen ön vérzik! – kiáltott Fitzhugh. – Azonnal küldök egy futárt Lord Dunsmore-hoz. Ilyen állapotban nem állhat ki vele!

– Nem! – fakadt ki hevesen a kapitány. – Ha csak egy órával is elhalasszuk a párbajt, az a gazfickó megkaparintja Raven szerződését.

– Kedves barátom – igyekezett a lelkére beszélni a tanácsos –, gondolkozzék! Mit ér a szíve hölgye azzal, ha Dunsmore megöli önt? Ellenben ha Celiát rábeszélhetnénk…

– A pokolba mindkettőjükkel! – zihálta James. – Nem hagyhatom, hogy a lord akár csak egy pillanatra is a hatalmában tartsa Ravent. Találkoznom kell vele hajnalban!

– Nos, legyen – sóhajtott Robin. – A sebet viszont haladéktalanul el kell látnunk. Jöjjön, kérem!

James lezökkent egy székre a konyhában, Fitzhugh pedig aggódva vizsgálgatta a sérülést.

– Hosszú és mély vágás. Még szerencse, hogy nem érte sem a szívet, sem a tüdőt. De nagyon sok vért veszített. Azt hiszem, mégis beszélnem kellene Dunsmore-ral.

– Nem, nem! Megmondtam önnek, hogy… Tegyen rá valami jó szoros kötést, aztán megpróbálok hajnalig pihenni egy kicsit.

Fitzhugh csíkokra hasogatott néhány törülközőt, és bekötötte a sebet. Közben elmondott néhány fontos tudnivalót Jamesnek Lord Dunsmore bajvívói képességeiről.

– Úgy hallottam, nem különösebben jó vívó. Azonkívül nincs is a legjobb egészségi állapotban. Ami azonban a felkészültségében hibádzik, azt könnyen pótolhatja erőszakkal. Ön pedig a rossz lábával meg a friss sebével… őszintén tartok tőle, kapitány, hogy az a fickó legyőzi.

James megvető kézmozdulatot tett, és fölállt a székről. A szédülése már szinte teljesen elmúlt.

– Majd meglátjuk. Most mindenesetre lefekszem, és hajnalig megpróbálok pihenni egy kicsit. Ha esetleg sikerül elaludnom, kérem, keltsen föl időben!

– Úgy lesz – ígérte a tanácsos, és fejcsóválva nézte, amint Forrester bizonytalan léptekkel az ajtóhoz megy. – Isten segítse! – mormogta halkan. – Isten segítse önt és azt a drága kislányt.

*

Raven egész éjjel nem tudott aludni. Fel-alá járkált a sötét szobában. Jake Sloan bedeszkázta az ablakot, majd fogta a lány ágyneműjét, és fekvőhelyet készített belőle magának az ajtó előtt. Nemsokára hangos horkolás adta hírül, hogy a felügyelő mély álomba merült.

Az órák végtelen lassúsággal cammogtak előre, és Ravennek egyre nagyobb fáradságába került, hogy leküzdje iszonyú félelmét. Minden idegszálával érezte, hogy James nagy veszélyben van.

Lassan halványodni kezdtek a csillagok; nemsokára eljön a reggel. Vajon mit hoz magával?

Hirtelen megcsikordult a zár. Raven gyorsan megfordult. Celia állt az ajtóban, hóna alatt egy lapos dobozzal; szemmel láthatólag indulni készült valahova. Mögötte Jake Sloan téblábolt.

– James…? – suttogta alig hallhatóan a lány.

Celia gúnyosan elmosolyodott.

– Amennyire tudom, szeretett kapitányodnak egyelőre semmi baja. Most viszont velünk jössz. Van valami, amit feltétlenül látnod kell.

Azzal intett Sloannak, hogy adja oda Ravennek a kezében tartott gyapjúkendőt.

– Szedd a lábad, és maradj csöndben! Nem akarom, hogy a vendégeim felébredjenek a locsogásodra.

Raven elhatározta, semmiképpen sem hozza meg az asszonynak azt az elégtételt, hogy kimutatja előtte a félelmét. Minden erejével igyekezett uralkodni magán, és némán követte Celiát a házon keresztül a szabadba.

A kocsi már készen állt, Thomas tartotta a lovak gyeplőjét. A lány meglepetésére azonban Sloan ugrott föl a bakra, hóna alá szorítva a puskáját. A sötét bőrű fiatalember csak a nők felszállásánál segédkezett. Szeme vörös volt a kialvatlanságtól. Úgy tűnt, mintha nagyon aggódna valami miatt.

– Nem is akarod tudni, hova megyünk? – törte meg Celia a csendet, amikor a kocsi kigördült az útra.

– Gondolom, időben meg fogja mondani – felelte Raven.

– Merész válasz! Persze te mindig is büszke teremtés voltál… túlontúl büszke. Legalábbis az én ízlésem szerint. No majd meglátjuk. Meglehet, mától ez is megváltozik kissé…

Raven elgondolkodva nézte a lovakat hajtó Jake Sloan hátát. Felidéződött az emlékezetében, amikor először utazott ezen a kocsin, szorosan Jameshez simulva, Fairhavenbe való érkezésük estéjén…

A kocsi lekanyarodott az útról, és egy mindjobban elkeskenyedő ösvényen haladt tovább, amelyet mindkét oldalról magas sziklák határoltak. Raven félni kezdett. Mi történik itt? Egyáltalán mit keresnek errefelé? Most már nem tudta magába fojtani a kérdést:

– Hová megyünk? Annyira félelmetes, kihalt ez a vidék…

Celia arcán gonosz mosoly jelent meg.

– Mindjárt megtudod! – vetette oda nyersen.

Az út meredeken emelkedett. A sziklák mögül aztán egyszer csak előbukkant egy tisztás, amelyen néhány lovaskocsi várakozott. Körülöttük kisebb-nagyobb csoportokban férfiak. Csak férfiak! A lány káprázó szemmel nézte a szokatlan látványt.

– Párbaj! – suttogta rémülten.

Celia csengő nevetésre fakadt.

– Az bizony! És amint Lord Dunsmore végez a hitszegő kapitányoddal, téged megkap győzelmi ajándékul. Nézd csak, itt van nálam a szerződésed is! Ahogy vége a párbajnak, eladom őlordságának.

– De James nem fogja… – Ravennek elakadt a hangja. Nyelt egyet. Eszébe jutott, hogy Angliában többször látta a lordot pisztolylövészet közben. Az állandó ivás miatt már akkor is meglehetősen bizonytalan volt a keze. – James nem fogja hagyni, hogy győzzön! – kiáltotta felbátorodva. – Hiszen még egy gyerek is ügyesebben tud lőni, mint a lord.

– Lőni? Ki beszél itt lövöldözésről? – húzta fel Celia gúnyosan a szemöldökét. – Nem, kedvesem. A kapitány volt a kihívó fél, így aztán Lord Dunsmore választotta meg a fegyvernemet. Tőrrel fognak megvívni!

A lányt elhagyta minden ereje. Szegény James! Sebesült térdével szinte semmi esélye sincs hidegvérű, alattomos ellenfelével szemben.

Jake Sloan megállította a lovakat. Raven rémülten kereste tekintetével Forrestert, de nem látta sehol. Csak Lord Dunsmore ácsorgott a Carter család két tagjával meg egy orvosnak látszó férfival a tisztás szélén. A többieket nem ismerte. Amint a lord megpillantotta őket, hozzájuk sietett.

– Hölgyeim! – hajolt meg előttük eltúlzott udvariassággal.

A lánynak azonnal feltűnt, hogy Dunsmore nem úgy öltözött, mint aki párbajra készül. Torz arcán győzelmes mosoly fénylett.

– Amennyiben a hölgyek azért jöttek, hogy valami izgalmas látványban legyen részük – bugyogott belőle a szó –, attól tartok, csalódást kell okoznom. Úgy látszik, hiába várjuk Forrester kapitányt. Eddig legalábbis nem érkezett meg. Talán mégsem olyan fontos számára a becsület, mint ahogy azt el akarta hitetni velünk.

Raven egy pillanatra határtalanul megkönnyebbült, de aztán újra rátört a félelem. Dunsmore túlságosan önelégült… Valami nincs rendben a párbaj körül!

Celia egy cseppet sem zavartatta magát. Kinyitotta az ölében fekvő dobozt.

– Ebben az esetben viszont – jelentette ki – akár most rögtön el is intézhetjük a formaságokat. Elhozta lordságod a húsz fontot?

– Természetesen – vett elő Dunsmore egy kicsi, de tömött erszényt a kabátzsebéből. – Kívánja előbb megszámolni?

– Nem, nem! – hárította el az asszony az ajánlatot. – Tegnap este bátorkodtam előkészíteni a papírokat. Véletlenül akadt egy ügyvéd is a vendégeim között.

Raven valósággal megbénult a rémülettől. Semmi értelme, hogy elszaladjon. Sloan egészen biztosan használná a puskáját, azonkívül itt vannak a lovasok is. Hol marad James, szentséges ég? Mit jelent Dunsmore képén ez a magabiztos, gonosz vigyor? És hová lett Peter Quint?

– Jake – parancsolta Celia az intézőjének –, menj és kérd meg Carteréket, hogy fáradjanak ide! Tanúkra van szükségünk a szerződés aláírásához.

Sloan elindult a tisztás túloldala felé, Celia pedig újból a lordhoz fordult.

– Hogy őszinte legyek, azért sajnálom elveszíteni ezt a lányt. Habár… az én ízlésemhez képest egy kicsit túl büszke és akaratos. Talán egy nálam erősebb kezű gazdának sikerülhet még engedelmességre szoktatnia.

Raven már-már dühösen felcsattant, annyira erőt vett rajta a felháborodás, ekkor azonban meglátta Sloant a két tanúval közeledni. James, James, hol maradsz? – töprengett kétségbeesetten.

Ebben a pillanatban lódobogás zaja verte föl a vidék csendjét.

– Ez Forrester lesz – jelentette ki a doktor, aki már régóta figyelte a tisztáshoz vezető ösvényt. – Hát mégiscsak megérkezett!

Dunsmore arca hamuszürkévé vált.

– Gyorsan, a szerződést! – sürgette Celiát, és reszkető kézzel nyúlt a toll meg a tintatartó után.

Az asszony megrázta a fejét.

– Majd a párbaj után! Előbb intézze el lordságod ezt a kellemetlen ügyet, azután nem bánom, viheti a kicsiképét.

Minden szem a megkésett jövevény felé fordult.

James világosbarna térdnadrágot és egyszerű fehér inget viselt. Feltűnően sápadt arca láttán Raven a lelke mélyéig megrendült. A férfi kifejezetten betegnek tűnt, és nyilvánvalóan minden mozdulat fájdalmat okozott neki. A lány mégis tökéletesen fegyelmezett maradt, mert tudta, az elkövetkező percekben semmilyen körülmények között sem zavarhatja meg szíve választottját.

Robin Fitzhugh Reginald Carterrel, Percy Dunsmore párbajsegédjével tárgyalt. Carter kisvártatva egy-egy tőrt nyújtott át az ellenfeleknek.

A lord kibújt a kabátjából, és lekapta a parókáját. Jamest elfogta az undor, amint meglátta a férfi kopasz fejét. Ugyanakkor azt is észrevette, hogy Dunsmore sokkal jobb erőnlétnek örvend, mint gondolta volna. Nem lesz könnyű legyőznie.

– Uraim, kezdődjék a párbaj!

A küzdők fölálltak egymással szemben, és előírásszerűen összeérintették a pengéiket. A kapitányt elfogta a szorongás, amint meglátta az ellenfele szemében égő halálos gyűlöletet. Önkéntelenül is a saját gyengeségére gondolt, meg arra, mit tenne a lord Ravennel, ha…

Fölnézett a már majdnem nappali világosságban ragyogó égre. Fitzhugh ötlete volt, hogy késsenek egy kicsit. A tanácsos úgy vélte, a várakozás feltehetőleg alaposan megviseli majd a lord idegeit, azonkívül bizonyos előnyöket remélt a napfénytől is. James őszintén bízott abban, hogy igaza lesz a barátjának. Amikor Dunsmore szemébe nézett, csodálkozva állapította meg, hogy az minden jel szerint nála is jobban fél.

Már akkor föltűnt neki, amikor leszállt a lováról, hogy a lord nem készült föl a párbajra. Ebből pedig egyenesen következett: ellenfele a legkevésbé sem számolt azzal, hogy harcolnia kell, egyszerűen nem várta, hogy kihívója még életben lesz.

Elsőként Forrester támadott. A pengék élesen összecsattantak, Dunsmore azonban ügyesen védte a csapást.

– Meglepte, hogy mégiscsak eljöttem, ugye? – préselte ki magából James a szavakat. – Azt hitte, az a pokolfajzat kocsisa megtakaríthatja magának a fáradságot…

Dunsmore elvörösödött, de nem válaszolt. Szűrt. A kapitány oldalt ugrott. Égő fájdalom hasított belé; tudta, hogy fölszakadt a sebe. Ha a vér átüt az ingén, a lord azonnal észreveszi! Nincs már sok idő…

– Na, mi lesz? – igyekezett Dunsmore-t támadásra bírni. – Csak nem fél egy olyan ellenféltől, aki jóformán alig tudja mozgatni a lábát?

Az elkövetkező percekben csupán a pengék csengését lehetett hallani. A harc váltakozó szerencsével folyt, hol az egyik, hol a másik fél került előnyösebb helyzetbe. James azonban kénytelen volt tudomásul venni, hogy fogytán az ereje. Olykor egy-egy pillantást

vetett a nézőkre. Most éppen azt vette észre, hogy Fitzhugh élénk vitába bonyolódott Dunsmore segédjeivel.

A lord időközben felfedezte a kapitány ingén kiütköző vérfoltot. Elvigyorodott. Meg volt győződve róla, nincs más dolga, mint kivárni, hogy ellenfele a vérveszteségtől kimerülten összerogyjon, s akkor megadhatja neki a halálos döfést.

Reginald Carter hevesen integetni kezdett, James azonban nem értette, mit akar, Dunsmore pedig nem figyelt oda.

– Tudja, mi történt Quinttel? – zihálta Forrester. – Kíváncsi rá, ugye, miért nem tért vissza? Nos hát elárulhatom: halott. A saját kése végzett vele. Csak a pokolban fognak találkozni, Dunsmore!

A lord nem válaszolt, ám annál ádázabb csapásokkal űzte egyre jobban elgyengülő ellenfelét a tisztás végénél alábukó szikla pereme felé. James jóformán gondolkodni sem tudott már, teljes erejével küzdenie kellett a rátörő szédülés és fáradtság ellen.

Hirtelen eszébe villant, hogy Fitzhugh említett valamit a napsütéssel és a sziklával kapcsolatban… de hogy mit, arra sehogy sem volt képes visszaemlékezni.

Maradék erejét összeszedve megvetette a lábát. Inkább érezte, mint tudta: egy lépéssel mögötte ott a szakadék. Nincs más kiút, ebben a reménytelen helyzetben kell folytatnia a harcot, amelyben Raven jövője és a saját élete a tét.

Olyan gyenge volt már, hogy a tőrét is alig bírta felemelni. Dunsmore rohamra indult. James a csapást még kivédte valahogy, de az ütés erejétől elvesztette az egyensúlyát, és elesett. Hanyatt fekve, jóformán teljesen védtelenül várta a végső támadást. A lord arcán ördögi vigyor jelent meg. Tőrét lassan fölemelve, halálos döfésre készült.

A nap ebben a pillanatban érte el a sziklaperem magasságát, és éles fénnyel árasztotta el a tisztást. Sugarai Dunsmore szemébe sütöttek, és tökéletesen elvakították.

James észrevette a kínálkozó lehetőséget. Felugrott, s tőrét nagy lendülettel ellenfele mellébe döfte. A lord megtántorodott, majd

egyensúlyát veszítve előrezuhant. Teste átbucskázott a sziklaperemen, és lezuhant a szakadék mélyén zúgó Rappahannock folyó vizébe.

James a földre hanyatlott. Kihunyó öntudattal alig-alig hallotta, ahogy a férfiak kiáltozva elrohannak mellette. Mindenki iszonyodva bámult a szakadék mélyére. A kapitány látta még Ravent letérdelni maga mellé, de amit mondott, már nem fogta föl. Azután a következő pillanatban Raven kedves arca is a semmibe foszlott. Forrester kapitány elveszítette az eszméletét.

*

Tíz nap telt el a párbaj óta, és Raven még mindig nem hallott semmit James felől. Celia szigorúan megparancsolta, hogy nem hagyhatja el a házat, a bezártság pedig egyre elviselhetetlenebbé vált számára.

Azt, hogy kedvese él, biztosan tudta. Ha meghalt volna, azonnal megérezné, azonkívül valószínűleg Celia sem tagadta volna meg magától azt a kétes örömet, hogy elsőként közölje vele a hírt.

Kint állt a verandán, és vágyódva nézett a messzeségbe nyúló földek felé. Azután hirtelen megborzongott; Jake Sloan ment el mellette, csúfondárosan megbökve a kalapját. Néhány rabszolgával együtt neki kellett őriznie őt, és elfogni, ha szökni próbálna. A felügyelő minden este személyesen zárta be a kamrájába.

Fairhavenben mindenki tudott már a lány szűk helyiségekben érzett megmagyarázhatatlan iszonyáról, természetesen Celia is. Az asszony azonban szinte ördögi élvezetet lelt abban, hogy Ravent ily módon is megkínozhatja.

A lány éjszakánként azzal igyekezett elhessegetni gyötrő gondolatait, hogy lélekben újra és újra átélte a Jamesszel töltött boldog pillanatokat: az első találkozást, a szenvedélyes ölelkezést a *Pegazus* rakterében és a tóparti délutánt.

Ezeket az emlékeket sokkal szívesebben idézte föl magában, mint azt az utolsót, amikor a férfi súlyos sebből vérezve, eszméletlenül

feküdt a sziklaszirt szélén. Csak néhány pillanatig maradhatott mellette, Jake Sloan durván elrángatta kedvesétől.

Azóta pedig semmi hír a férfi felől. Ha csak egyetlen másodpercre is ellankadna az őrei figyelme! Dehogyis törődne a következményekkel, árkon-bokron át rohanna Jameshez. Csakhogy nem volt menekvés, Jake éberen rajta tartotta a szemét.

– Raven? – hallotta most Celia mézesmázos hangját.

Az asszony szokatlan, majdhogynem természetellenes szívélyességgel bánt vele a párbaj óta, s ez a viselkedés sokkal több félelmet keltett a lányban, mint korábbi, leplezetlen dühe.

– Gyere a szalonba, kedvesem! Hidd el, nem tesz jót neked, ha állandóan csak tétlenül ácsorogsz. Lezártad már a múlt heti könyvelést?

– Igen. Ma reggel fejeztem be. Megírtam a rendeléseket is.

– Nagyon helyes. Gyere csak, ülj ide mellém! Éppen ideje, hogy megtartsuk a következő kézimunkaórát.

Raven lelke legmélyén tiltakozott ez ellen a kényszerű időtöltés ellen. Már az első néhány alkalommal megtanult félni ezektől az óráktól, amelyek során Celia piszkálódásokkal, aljas célozgatásokkal és bíráló megjegyzésekkel kínozta. Mindemellett az ujjai is elég ügyetlenek voltak még, s az előírt kötésminta helyett mindig valami szörnyűséges gubanc került ki a keze alól.

– Ülj le! – intett Celia a kanapé melletti székre. – Megnéztem a legutóbbi munkádat. Határozottan jobbnak tűnik, mint az előző, de azért még közel sem tökéletes. Így hát ismét fel kell bontanod, és elölről kezdened az egészet.

– Szerintem teljesen fölösleges, hogy…

– Butaság! Csak hasznodra válik, ha megtanulod. Meglátod, egyszer még hálás leszel érte. Egy kis szorgalommal nemsokára egészen jól fogsz bánni a kötőtűvel. Nem kell sok idő, és akár ruhát is készíthetsz magadnak.

Raven nagyot sóhajtott, s nekiállt, hogy felbontsa a tegnapi kötést. Rájött, hogy jobb, ha csak nagyon lassan halad, és a szemeket is jó

lazára hagyja. Celia úgyis elégedetlen lesz a munkájával, és felbontatja vele, amit csinált.

– Tüdőd, nem maradhatsz őrökké nálam – fecsegett tovább az asszony. – Öt év múlva, ha letelik a szerződésed, talán félj hez is mehetsz. Habár… addigra nem leszel túl fiatal.

A lány nem felelt. Mélyen a kötésére hajolva dolgozott tovább.

– Meglehet, egy farmer vagy egy kereskedő azért mégiscsak elvesz feleségül. Esetleg egy özvegyember, aki anyát keres a gyerekeinek. Szerintem szőni is meg kellene tanulnod.

Raven most sem válaszolt. Celia oldalba bökte.

– Mi van veled? Ide se figyelsz?

– De igen, Mistress Pomeroy.

A lánynak időközben sikerült újra magára öltenie a nyugalom és közömbösség álarcát, holott a szíve mélyén másfél hete tombolt az érzelmi vihar. Mi történhetett Jamesszel?!

– Szóval rendkívül hasznos lenne, ha megtanulnád a szövést Az a férfi, aki téged vesz el, azt hiszem, nemigen engedheti majd meg magának, hogy Angliából hozasson ruhát.

– Nem! – robbant ki Ravenből a mindeddig visszafojtott indulat Felugrott, dühösen földhöz vágta a félig kész kötést, és kihívóan nézett Celiára. – Senki máshoz nem megyek feleségül, csak James Forresterhez! Ha pedig ez nem lehetséges, akkor inkább magányosan öregszem meg. Csak annyit áruljon el, hogy él-e még – csuklott el hirtelen a hangja.

– Kedves gyermekem – mondta Celia, és az arcán fájdalmas, részvevő kifejezés jelent meg –, azt hittem, felfogtad már, hogy…

– Micsodát?

– Azt, hogy ennek mindörökre vége! Soha többé nem ejtheted ki a jelenlétemben Forrester kapitány nevét. Soha többé nem fogod viszontlátni őt!

*

Az orvos megvizsgálta a James oldalán lévő szúrt sebet, és elégedetten bólintott.

– Nagyon szépen gyógyul, kapitány. Pedig az elején azt hittem, hogy aligha éli túl a vérveszteséget meg a seblázat. Egy hét pihenés, és újra teljesen egészséges lesz.

– Márpedig nekem nincs annyi időm! – gombolta be Forrester az ingét – Holnap reggel Williamsburgbe utazom.

Robin Fitzhugh, aki eddig némán ült az egyik hintaszékben, most rosszallóan csóválta a fejét.

– Megértem, barátom, hogy nagyon aggódik Miss Raven miatt. Mégis hallgatnia kellene a doktor tanácsára.

– Egészen jól érzem már magam – válaszolta James. Kifejezetten megkedvelte a tanácsost, sőt azt is tudta, hogy a legnagyobb hálával tartozik neki. Fitzhugh gondoskodott róla a párbaj után. Hazaszállította, orvost hozatott, és a saját szolgáit küldte át hozzá, hogy éjjel-nappal ápolják.

Mindössze egyetlen dolog nem sikerült neki: semmiféle kapcsolatot nem tudott teremteni Ravennel. A tanácsost többé nem látták szívesen Fairhavenben, a lányt pedig a legszigorúbb őrizet alatt tartották, és a Pomeroy-ültetvény személyzetén kívül senki sem beszélhetett vele.

James nagyot sóhajtott Egy pillanatra sem tudott szabadulni kínzó gondolataitól. Százszor is elátkozta magát, amiért képtelen volt segíteni Ravenen. Hiszen erőszakkal is elhozta volna Fairhavenből. Tudta azonban, hogy csupán törvényes eszközökkel szabadíthatja ki a fogságból, különben egy percig sem lenne nyugtuk; Celia minden lehetőséget megragadna a bosszúra.

A legtöbb reménnyel kecsegtető megoldás Fitzhugh-nak jutott az eszébe. Magas rangú állami tisztviselőként hatalmában állt a megfelelő személy számára politikai állást kínálni. Az a hely pedig a tanácsadó testületben, ahol Celia oly szívesen látta volna Jamest, még mindig betöltetlen volt.

– Csak rövid időről lenne szó – magyarázta Fitzhugh –, hiszen az aratások után mindenképpen megtartják a választásokat. Addig viszont nem ül össze a tanács, így hát önnek jóformán semmit sem kell tennie, legalábbis ami a politikát illeti. Az ajtók azonban megnyílnak ön előtt, és fölhívhatja magára a legbefolyásosabb férfiak figyelmét is. Amennyiben létezik törvényes mód Raven Whitney kiszabadítására, úgy azt kétségkívül csak Williamsburgben találhatja meg.

James hálásan fogadta a tanácsos ajánlatát, pedig ez megint csak kényszerű távollétet jelentett Raventől. Tisztában volt azonban vele, hogy meg kell ragadnia minden kínálkozó lehetőséget. Mit ér azzal, ha itt marad a lány közelében, amikor úgysem láthatják egymást?

– Az új hivatalához szükséges valamennyi iratot már odakészítettem az íróasztalára – mondta Robin Fitzhugh, és fölemelkedett a hintaszékből. – Valami azt súgja, hogy az elkövetkezendő napokban igencsak szüksége lehet rájuk.

– Nagyon köszönöm, drága barátom – felelte James meghatottan, és melegen megszorította a tanácsos kezét. – Teljes szívemből köszönök mindent, amit értem tett.

Fitzhugh távozása után James az utazás előkészületeivel töltötte a nap hátralevő részét. Tulajdonképpen már alkonyatkor le akart feküdni, hogy kipihenje magát, s erőt gyűjtsön ehhez a nagy vállalkozáshoz. Ám nem jött álom a szemére, és sokáig nyugtalanul járkált föl s alá a házban.

Széles e környéken ez volt a legpompásabb épület, talán még a Carter családé sem érhetett a nyomába. Igaz, James a kereskedelmi hajózásból származó vagyonának legnagyobb részét ebbe a házba, illetve a drága angol bútorokba fektette.

És aztán? – gondolta keserűen. Az egész épületet jóformán csak Celia kedvéért emeltette, és a berendezés is teljesen az asszony elképzeléseit tükrözte. Úgy érezte magát itt, mint valami betolakodó.

Raven! Igen, ha a lány a felesége lenne, ha itt lakna vele, egészen biztosan élettel és melegséggel töltené meg ezt a rideg házat.

Habár… Forrester kételkedve ingatta a fejét. Sehogy sem tudta Ravent egy ültetvény gazdaasszonyaként elképzelni, olyasvalakinek, aki rabszolgák egész hadának parancsol. Az ő szemében ez a lány örökre a szabad természet gyermeke marad, vadóc, aki a szélben fürdeti az arcát, és sirályokat etet a tenyeréből.

Nagyot ütött az asztalra. Valahogy el kellene érnie Ravent! Ha Fitzhugh nem is tudott bejutni a lányhoz, talán Jubának, Robin rabszolgájának sikerül egy levelet becsempésznie hozzá. Az öreg néger valószínűleg sokkal kevésbé lesz feltűnő.

James asztalhoz ült, belemerítette tollát a tintába, és nekifogott a levélírásnak. Nagy nehezen lemondott arról, hogy szerelmét és aggodalmát megemlítse, mondandóját csak arra korlátozta, amit a lánynak feltétlenül tudnia kellett.

Kedvesem!

Rengeteg dolgot szeretnék Neked elmondani, de mindezzel még várnom kell addig, amíg újra láthatjuk egymást. Most csak annyit, hogy teljesen meggyógyultam, s mire ezt a levelet megkapod, Williamsburgben leszek. Fitzhugh szerzett nekem egy ideiglenes állást a tanácsban, így talán megnyílnak előttem a legbefolyásosabb emberek ajtajai. Bízz bennem! Feltehetőleg beletelik egy kis időbe, mire sikerül segítenem Rajtad, de nem nyugszom, amíg meg nem találom azt az utat, amelyen Hozzád juthatok…

James még egyszer átolvasta a fenti sorokat, majd összehajtotta, és lepecsételte a papírt. Jubát már kora hajnalban Fairhavenbe akarta küldeni, hogy az öreg átadhassa Thomasnak a levelet. A fiatalember majd biztosan megtalálja a módját, hogy eljuttassa valahogy Ravenhez.

Lefeküdt, ám sehogy sem jött álom a szemére. Érzékei veszélyt jeleztek. Szörnyen tanácstalannak érezte magát. Talán Williamsburgben valóra válthatja a terveit, és megoldást talál minden gondjára.

Nem tudta azonban, volt-e arra valaha is példa, hogy pénzen vett cselédet a szerződés lejárta előtt szabadon engedtek volna. Egyáltalán talál-e olyan megértő segítőtársat, akinek elég hatalma van ahhoz, hogy Celiát jobb belátásra bírja?

Sejtette, hogy nem valami jók az esélyei, de ki akarta használni a legapróbb lehetőséget is.

13. FEJEZET

Raven a cseresznyefából készült íróasztalnál ült, és éppen az aznapi könyveléssel foglalatoskodott, amikor hangos kopogtatás riasztotta föl a munkájából. Azonnal James jutott az eszébe. Fölugrott, kisietett az előcsarnokba, hogy beengedje a korai látogatót.

Jake Sloan állt az ajtóban. Egyik markában a puskáját szorongatta, a másikban pedig egy halálra rémült rabszolgát.

– Mi történt? – jött ki Celia az ebédlőből.

Sloan belépett az előcsarnokba, maga után vonszolva az öreget.

– Ezt a vén niggert találtam kint az udvaron. Az istállók körül szaglászott, de az Istennek sem hajlandó elmondani, hogy mit akar. Egy biztos, nem a mieink közül való.

– Nem bizony! – felelte az asszony, és fejét oldalra hajtva, összehúzott szemmel mustrálgatta a sötét bőrű betolakodót. – De valahonnan ismerősnek tűnik. Ki vele, hogy hívnak? Ki az urad?

A rabszolga rémülten forgatta a szemét.

– Én… Juba a nevem, asszonyom. Mr. Fitzhugh szolgája vagyok. De most Mr. Jamest kell ápolnom, a kapitányt…

Raven alig tudta visszafojtani a kiáltását, amikor Sloan egy vörös viasszal lepecsételt levelet húzott elő a zsebéből.

– Ez volt a niggernél – mondta, és Celiának nyújtotta a papírt.

A lány izgatottan figyelte, ahogy az asszony feltöri a pecsétet, és olvasni kezd. Az öreg azt állította, hogy Jamest ápolja. Hátha éppen tőle hozott üzenetet?

Celia vidáman fölkacagott.

– Nocsak! Nem is gondoltam volna, hogy James valaha levelet ír még nekem. Engedd el azt a szegény fickót – fordult Jake-hez –, csak azt tette, amit meghagytak neki.

Sloan tanácstalannak látszott.

– Ne korbácsoljam meg inkább alaposan azért, hogy ideette a fene mihozzánk?

– Nem, nem! – nevetett Celia. – Szégyelld magad, Jake! Hát nem látod, hogy ez a nyomorult semmi rosszat sem tett? Inkább adj neki a konyháról valami süteményt, és mutasd meg a visszautat!

– Ahogy akarja, asszonyom – egyezett bele a férfi kelletlenül, és elindult kifelé, durván taszigálva Jubát maga előtt.

– Váljanak csak! – kiáltott közbe izgatottan Raven. Nem bírt tovább uralkodni magán; rettenetesen vágyott rá, hogy megtudjon valamit James hogylétéről. – Azt mondtad, ugye, Juba, hogy Forrester kapitányt ápoltad. Hát él még…? *Hogy van?*

– Ó, igen, kisasszony – válaszolta a néger, miközben nyugtalanul hol Sloanra, hol Celiára pillantott – Él, és már majdnem teljesen meggyógyult. Ma reggel elutazott Williamsburgbe. Odaadta nekem a levelet, és azt mondta, hogy…

– Elég! – szakította félbe Celia metsző hangon. – Vidd innen ezt az embert, Jake! Egyszerűen az idegeimre megy az értelmetlen locsogásával. Ami pedig téged illet – fordult Ravenhez –, szigorúan meg foglak büntetni, mert az engedélyem nélkül mertél kérdezősködni! Mivel azonban tudom, mennyire aggódsz a kapitányodért, néhány sort felolvasok a leveléből.

Ravent elöntötte a harag. Közel állt hozzá, hogy nekiessen az úrnőjének.

– Én is ismerem a betűket – sziszegte. – Egészen biztos vagyok benne, hogy nekem szól *az a levél!*

Celia elnevette magát.

– Milyen buta liba vagy, Raven! Még mindig nem érted, hogy James csak szórakozott veled? Ennyi volt az egész. Sokkal több esze

van annál, mintsem hogy mindent föladjon, amit én nyújthatok neki. No, akarsz hallani néhány szót a leveléből, vagy sem?

– Miért nem engedi meg, hogy elolvassam? – makacskodott a lány.

Celia elhúzta a száját.

– Azért, mert a tartalma meglehetősen magánjellegű. Van benne néhány rendkívül személyes természetű megjegyzés, amit senkinek sem engednék elolvasni. De egye fene, pár sort felőlem megnézhetsz!

Félbehajtotta a levelet, és odatartotta Raven orra elé úgy, hogy az írás nagyobbik részét azért ne lehessen látni.

A lánynak elakadt a lélegzete, amint felismerte James kézírását. Az első pillanatban ugyan elmosódtak a betűk a szeme előtt, de aztán összeszedte magát, és visszatartotta a könnyeit. Legalább annyit megtudott, hogy a férfi egészséges, és Williamsburgben kapott valamilyen politikai állást.

– Na, most már hiszel nekem? – kérdezte Celia, miközben eltette a levelet – A többi már magántermészetű… Annyit azonban elárulhatok, hogy James arra kér, bocsássak meg neki. Fitzhugh tanácsosnak az a véleménye, komoly esélyei vannak rá, hogy ősszel beválasszák a testületbe. Ám ez csak akkor lehetséges, ha leszámol veled, és feleségül vesz engem, ahogy eredetileg is tervezte.

– Nem! – csattant föl Raven. – Ez nem lehet igaz!

– Nem? – tudakolta Celia gúnyosan. – Különben miért fogadta volna el a tanácsos javaslatát, hogy Williamsburgbe utazzon?

A lány mereven nézte a tükörfényesen csillogó padlót. Fejében egymást kergették a gondolatok. A bizalmatlanság sebet ütött a szívén, akárcsak egy mérgezett nyíl.

– Bele kell törődnöd az igazságba, Raven! – lett újra mézesmázos az asszony hangja. – James itt, Virginiában akar vagyont meg tekintélyt szerezni, és nagyon jól tudja, hogy ebben egyedül én segíthetek neki. Nem ránthatod le őt magadhoz…

– Nem igaz! – Raven körül forogni kezdett a világ. Úgy érezte, egész élete, kínok árán felépített, dédelgetett világa pillanatok alatt romba dőlt – James szeret! – sikoltotta. – Maga biztosan eltitkol előlem valamit!

– Persze hogy eltitkolok, te ostoba! Tényleg azt hiszed, hogy minden jöttmentnek elmesélem, milyen meghitt jelenetek játszódtak le köztem meg James között? Vagy azt akarod, elmondjam, mi történt azon az éjszakán, amikor megérkezett, és bejött a szobámba? Igazán hallani szeretnéd?

Raven nem bírta tovább. El kell szöknie ebből a házból! El kell menekülnie az asszony jéghideg hangja elől! Hiszen ez egy közönséges, rosszindulatú boszorkány, aki kész bármit megtenni, csak hogy minél mélyebben megsebezze őt!

Sajnos azonban minden, amit mondott, tökéletesen ésszerűnek tűnt. Meg az a levél is…

Megfordult, és kirohant a házból. Csak futott, futott, végig a gyepszőnyegen, el az istállók mellett, percek alatt maga mögött hagyva a rabszolgák szállásait és a kutyaketreceket is.

Akadálytalanul elérte a szántóföldeket; senki sem próbálta föltartóztatni. Meglehet, Celiának már teljesen mindegy, hogy a cselédje elhagyja-e a házat, vagy sem.

Megállás nélkül rohant, pedig szinte semmit sem látott a szemét elöntő könnyektől. Azt sem tudta, hová fut. Észre sem vette, hogy a ruhája beleakadt egy bokorba, és a szegélye teljesen leszakadt. Zúgott a füle, és semmi másra nem tudott gondolni, mint szerelmesére, Jamesre.

A kiserdőhöz érve lassított, átverekedte magát az aljnövényzeten, s csak akkor állt meg, amikor megpillantotta a tavat maga előtt. Mozdulatlanul, meredten nézte a sötéten csillogó, mély vizet. A ruhája és az alsóneműje talán elég nehezek lennének… elég nehezek ahhoz, hogy a mélybe húzzák.

Megrettent. Nekidőlt egy vastag fatörzsnek, és arcát a durva kéregnek szorítva lassan-lassan magához tért. Felsóhajtott.

Itt szerették először egymást… Ahogy elnézte a csöndesen fodrozódó hullámokat, eszébe jutottak James ígéretei. Lélekben újra a párbajt látta, amelyet a férfi egyedül őérte vívott, és amelynek során kis híján az életét vesztette.

Hinnie kell benne, akármit tartalmaz is az a levél, akármit akar is Celia bemesélni neki! Bíznia kell Jamesben!

És hinnie kell saját magában, a saját erejében; hogy a férfi visszatértéig el tudja viselni Celia meg Sloan valamennyi alattomos mesterkedését.

Kihúzta magát, félresimította a haját a homlokából, és azt suttogta:

– Vigyázz magadra, kedvesem! Várni foglak…

Egy pillanatra ismét elöntötte a bizonytalanság, de aztán minden kétséget kiűzött a szívéből.

James már bizonyosan úton van. Bízott benne, hogy a férfi óvatos lesz, hiszen valószínűleg nem nyerte még vissza teljesen az erejét. Vajon miért ment éppen most Williamsburgbe, kockáztatva az egészségét, sőt talán az életét is? Sohasem mutatott különösebb érdeklődést a politika iránt.

Bizonyára valami más okból vállalkozott erre az útra, s nyilván el is fogja neki mondani, miért, amikor viszontlátják egymást. Addig is türelemmel és bizalommal kell lennie, egyszerűen hinnie kell Jamesben!

*

Williamsburg akkoriban még épülőfélben volt. Csak négy évvel korábban, amikor Jamestown egy tűzvész következtében porig égett, kiáltották ki Virginia fővárosává. Településszerte építkezés zaja, fűrészelés meg kalapálás hallatszott.

Ez a zaj volt az első, ami James tudatáig jutott. Amikor kinyitotta a szemét, fából készült mennyezet gerendáit pillantotta meg. Az egyikről hosszú tengerészhágcsó lógott alá. Ágya mellett vörös hajú, szeplős fiú állt, és aggódó tekintettel hajolt fölébe.

– Hol vagyok? – suttogta rekedten a kapitány. A szája száraz volt, mint a tapló, és minden egyes hang, amit kipréselt magából, erős fájdalmat idézett elő a mellkasában.

– A tenger királyához címzett fogadóban, uram – felelte a fiú, miközben nedves szivaccsal törölgetni kezdte a beteg arcát. – Nem volt egészen magánál, amikor ideért. Reszketett a láztól, és úgy átázott még a ruhája is az izzadságtól, mintha csak zivatar kapta volna el. Az orvos szerint örülhet, hogy egyáltalán életben van.

James csodálkozva hunyorgott. Nem emlékezett semmire.

– Hogy jöttem ide? – kérdezte. – És mennyi ideje fekszem itt?

– Majdnem egy hete, uram. Kivett egy szobát, egy napra ki is fizette, azután összeesett a lépcsőn – hangzott a válasz.

– Egy hete? – ismételte halkan a férfi. – És Raven…?

– Igen, ezt a nevet hajtogatta lázálmaiban is. Most azonban aludnia kellene. Hozok a konyháról egy kis meleg húslevest. A doktor azt mondta, nyugalomra van szüksége.

– Köszönöm.

James kimerülten hunyta le a szemét. Lassan visszatért az emlékezete. Azért jött Williamsburgbe, hogy lehetőséget találjon Raven kiszabadítására. De nagy viharba került, a sebe is fölszakadt, és a láza minden eddiginél magasabbra szökött.

Raven! Annyiszor cserbenhagyta már, ezúttal azonban nem fog csalódást okozni neki. Mihelyt elég erős lesz hozzá, újból felveszi a harcot, és nem nyugszik, amíg ki nem szabadítja.

Ez volt az utolsó éber gondolata, majd mély, gyógyulást hozó álomba merült.

*

Három hét is elmúlt már azóta, hogy Celia megkapta James levelét. Raven egyre sápadtabb és halványabb lett. Csupán az a hit tartotta benne a lelket, hogy a férfi egy nap visszatér hozzá. Pedig Celia – aki rendületlenül csak az esküvő előkészületeivel foglalatoskodott – egyetlen alkalmat sem hagyott ki, hogy ne igyekezzen megrendíteni a bizalmát.

Egyik este Raven éppen a konyhában ült, és vacsorázott, amikor Minna viharzott be az ajtón.

– Mi történt? – ugrott fel a székről.

– Celia úrnő! Egészen magánkívül van. Azt akarja, hogy azonnal menj be hozzá.

Hetty a polcokat törülgette. Hátrafordult, kezében a porronggyal.

– Azt is megmondta, miért?

– Nem, nem. Csak azt kiabálta egyre dühösebben, hogy Ravent akarja látni.

Hetty a fejét csóválta.

– Itt valami nincs rendben! Láttam, hogy Mr. Jake-kel sugdolózott, amikor bevittem neki a vacsorát Különben is az utóbbi időben egyre furcsábban viselkedik.

Raven már kint állt az ajtóban.

– Légy óvatos, kicsikém! – figyelmeztette a szakácsnő. – Ugye megígéred, hogy vigyázol magadra?

A lány azonban már nem figyelt oda. Mi üthetett megint Celiába? – töprengett. Hiszen nem követett el semmiféle hibát…

Az asszony a kis szalonban várta. Idegesen járkált föl és alá, közben időnként mérgesen dobbantott egyet a lábával.

– No végre! – förmedt Ravenre. – Megmondanád, mit jelentsen ez?

– Bocsásson meg asszonyom, de nem tudom, mire gondol.

– A melltűmre! Az igazgyöngyökkel kirakott melltűmre! Reggel letettem valahová, és azóta szőrén-szálán eltűnt. Tűvé tettem érte az

egész házat, de sehol sem találom. Ez pedig csak azt jelentheti, hogy leesett, aztán valaki megtalálta, és eldugta.

– Csak nem gondolja, hogy én voltam? – Raven hitetlenkedő tekintettel nézett úrnőjére.

– Ki más lehetett volna? Hetty és Minna sohasem mernének ilyesmire vetemedni. Te azonban…

– Nem!

Raven lázasan gondolkodott. Eszébe jutott Minna és Thomas szökési terve. Egy ilyen melltű kész vagyont ér, és a szökéshez bizony pénzre is szükség van… Aztán elszégyellte magát. Biztos, hogy Minna semmit sem tud az ékszerről, Thomas pedig egész nap úton volt, s csupán röviddel vacsora előtt ért haza.

– Te! Igen, te! – mutatott rá Celia az ujjával. – Az a melltű nagyon értékes. Eldugtad valami biztos helyre, hogy aztán, ha majd leszolgáltad az idődet, pénzzé tehesd. Egész szép hozomány lenne, ugye?

Raven feldühödött.

– Nem vagyok tolvaj! Ha megtaláltam volna a melltűt, azonnal átadom önnek. De nem is láttam. Maga is tudja, hogy egész nap itt dolgoztam a házban.

Celia viselkedése hirtelen megváltozott. Síró hangon folytatta:

– Ó, az a melltű végtelenül sokat jelentett nekem. Már mindenhol kerestem…

Raven zavartan nézte, amint az asszony egy selyemkendővel megtörli a szemét.

– Kint is kereste már? Egyáltalán elhagyta ma a házat? – kérdezte a lány.

Celia gondolkodóba esett.

– Igen… várj csak! Igen, átmentem a magtárba, hogy megvizsgáljam a készleteinket. Jake azt mondta, a búzánk fogytán van… Ó, Raven, hogy te milyen okos vagy! A magtárról megfeledkeztem… Gyorsan, gyorsan, szerezz egy lámpát! Eredj, és keresd meg a melltűmet, biztosan ott maradt. Siess!

– Már megyek is – fordult ki Raven az ajtón. Megörült, hogy ilyen simán megmenekült Celiától, de aztán egyszeriben rossz érzése támadt; mintha az asszony nem viselkedett volna természetesen. Valami furcsa, már-már aggasztó volt a magatartásában. Talán mégis Hettynek lesz igaza, és nincs minden rendben nála.

Most azonban nem volt ideje ezen gondolkodni. Teljesítenie kell a parancsot, és meg kell keresnie a magtárban a melltűt. Ha megtalálja, minden jóra fordul. Ha pedig nem…

Óvatosan kinyitotta a hatalmas kőépület ajtaját. Odakint legalább világított a hold, de bent vaksötét volt. Raven kalapáló szívvel emelte magasba a lámpát. Amikor aztán egy kicsit megnyugodott, végigkutatta a helyiséget egészen a gabonával telt hordókig. Elcsodálkozott. Nem azt említette Celia, hogy fogytán a készlet?

Amíg ezen töprengett, halk nyikorgást hallott a háta mögül. Megfordult. Az ajtó már csaknem becsukódott.

Rémülten rohant a bejárathoz, s megpróbált átpréselődni az egyre szűkebbé váló résen. Valaki azonban kívülről nyomta az ajtódeszkát. Raven úgy érezte, a következő pillanatban összelapítják.

– Ne! – zihálta, amikor egy nagy, durva kéz elkapta a csuklóját, és vissza akarta lökni a magtárba. A lámpa kiesett a kezéből, és darabokra tört.

A félelemtől szinte fuldokolva, kétségbeesett erőfeszítéssel küzdött láthatatlan ellenségével, aki egyre jobban szorította visszafelé.

Ki akar ilyen kegyetlen tréfát űzni vele? És miért?

Hirtelen minden megvilágosodott előtte. Celia! A legborzasztóbb fegyvert vetette be gyűlölt cselédje ellen: kiküldte a magtárba, valakit pedig megbízott azzal, hogy „tévedésből” rácsukja az ajtót. Reggelig úgysem fog hiányozni senkinek. Addigra pedig… biztosan félőrült lesz már a félelemtől és a kétségbeeséstől, amit a bezártság érzése idéz elő benne. És így megtörik végre a büszkesége.

– Nem! – kiáltott föl, újra megfeszítve minden erejét. A kéz, amely eddig hátrafelé taszigálta, most a szájára tapadt. Gondolkodás nélkül beleharapott.

– A pokolba veled, te átkozott fekete vadmacska! – ordított föl Jake Sloan. Ép kezével kirángatta a lányt a magtárból, és a földre taszította. – Harapni mersz, mi? Majd megmutatom, mi jár ezért!

Kitépte a lány kontyát tartó tűket, a haját sebesült öklére csavarta, a másik kezével pedig tiszta erejéből ütni kezdte az arcát, mint egy vadállat.

– James! – lehelte Raven. Érezte, hogy lassan elveszíti az eszméletét.

Sloan vadul szitkozódva, újra és újra lecsapott. Ebben a másodpercben előugrott valaki az árnyékból, és Jake-et a földre terítette egy hatalmas, fekete ököl.

– Thomas! – sikoltotta elhaló hangon a lány, de a fiatal rabszolga már semmit se hallott. Kitört belőle az éveken át felgyülemlett harag és megvetés, csak arra tudott gondolni, amit ez a fickó Minnával tett. A fiú maga volt a megtestesült gyűlölet. Még egy perc, és megöli a felügyelőt! – Ne, Thomas, kérlek, hagyd abba! – zihálta Raven. Megpróbált föltápászkodni, de visszaesett.

Thomas galléron ragadta Sloant, eltartotta magától, és óriási horogütést mért az állára. A férfi állkapcsa hangosan megreccsent.

Ravennek valahogy sikerült föltérdelnie. Belekapaszkodott a fiatal néger hátába, és igyekezett elráncigálni őt a szinte öntudatlan intézőtől.

– Gondolj Minnára és az anyádra! – kérlelte. – Ha megölöd Sloant, az gyilkosságnak számít. Fel fognak akasztani érte, vagy egész életeden át üldöznek majd, és sehol sem találsz nyugalmat… Kérlek!

Thomas ismét felemelte az öklét, és gyilkos erővel lesújtott. Az ütés csak egy hajszállal zúgott el Sloan arca mellett. A földre dobta az alélt felügyelőt.

Raven lassan magához tért. Egész testében reszketve fölegyenesedett. A sötétből ekkor egy másik, karcsú alak tűnt elő: Minna volt az. Szerelmese karjába vetette magát. Egy ideig szorosan, mozdulatlanul ölelték egymást, majd Thomas gyöngéden eltolta magától a lányt.

– Menj, és pakolj össze mindent, ami a szökéshez kell… El kell tűnnünk innen! Még ma éjjel, amint csak lehet. – Hideg pillantást vetett a félig öntudatlan Sloanra, aki a földön hevert. – Bezárjuk a magtárba. Reggelig nem fogják keresni, addigra pedig mi már messze járunk.

Minna sietve távozott.

– Celia magánkívül lesz a haragtól, ha fölfedezi, hogy elszöktetek – mondta Raven akadozva. – Fogalmam sincs, mit tesz majd velem. De hogy nem lesz kellemes, arra mérget veszek.

Thomas bevonszolta a nyöszörgő felügyelőt a magtárba, majd Ravenhez fordult.

– Miért nem tartasz velünk?

A lánnyal fordult egyet a világ. Bármilyen elviselhetetlennek tűnt is néha az élet Fairhavenben, még sohasem gondolt arra, hogy elszökjön. James csak akkor találhatja meg, ha itt marad, feltéve, ha egyáltalán meg akarja találni őt…

És holnaptól mi lesz? Celia minden bizonnyal kiszolgáltatja Sloannak, aki aztán azt tehet vele, amit akar. Megkorbácsolhatja, összeverheti, megerőszakolhatja tetszése szerint. James pedig, ha egyszer visszatér, csak egy összetört, halálra gyötört nőt talál régi kedvese helyett.

– Délnek megyünk – folytatta Thomas –, a spanyol felségterület felé. Ott szabadok leszünk, és egy olyan férfinak, aki ért a lovakhoz, biztosan adnak munkát… Szökj velünk te is, Raven!

– De hát csak a terhetekre lennék – tiltakozott a lány.

– Ugyan már! Hiszen barátok vagyunk.

– Köszönöm, Thomas.

A néger fiatalember ajánlata valóban nagyon csábító volt, Raven mégis félt elfogadni. A fiúnak éppen elég dolga lesz azzal, hogy Minnára vigyázzon, és gondját viselje a veszélyes út alatt. Raven lázasan törte a fejét valami más megoldáson. Ha eljuthatna egy helyre, ahol fedél van a feje fölött, s gondoskodna valaki a védelméről, amíg Jamesnek hírt ad magáról…

Ebben a pillanatban eszébe jutott Clive és Mercy Hopwood. Mindketten azt mondták, forduljon hozzájuk, ha egyszer segítségre lesz szüksége.

– Thomas, milyen messze van ide Hanover? – kérdezte. – Barátaim laknak ott, akik talán segíthetnének.

– Két- vagy háromnapi járóföldre – mondta homlokát ráncolva a fiú. – Át kell kelned a folyón, és az bizony meglehetősen nehéz a magunkfajtának. Még ha lenne is pénzed, akkor sem biztos, hogy szívesen látnának a komp fedélzetén. – Elgondolkodott. – Eldugtam egy kis kenut a nádasban. Ha akarsz, átjöhetsz velünk. Azután megmutatom az utat Hanover felé.

Raven bólintott.

– Igen, ez jól hangzik… – Valamit még mondani akart, de elakadt. Minna tűnt föl a magtár sarka mögül, Hettyvel a nyomában. Mindketten élelmiszerekkel, ruhákkal és takarókkal tömött batyukat cipeltek.

Thomas fojtott hangon felnyögött:

– Mama…

A szakácsnő villámló tekintettel nézett a fiára.

– Ne is próbálj visszatartani! Veletek megyek.

– Nem, ez nagyon veszélyes! Ráadásul megígértem, hogy azonnal kiváltalak, mihelyt lesz rá elegendő pénzem.

– Persze, addigra én már olyan vén leszek, hogy semmit sem fogok élvezni a rég várt szabadságból! – tiltakozott Hetty türelmetlenül. – Ki fog akkor elkísérni az esküvődre? Ki gondoskodik majd az unokámról?

– Semmi értelme, Thomas – szólt közbe mosolyogva Minna. – Már megpróbáltam lebeszélni. A mamád azonban meglehetősen makacs asszony.

– Akkor hát nincs mit tenni – egyezett bele sóhajtva a fiú. – Induljunk azonnal! Raven is velünk jön, amíg át nem kelünk a folyón. Így viszont kétszer kell áteveznünk, mert a kenu egyszerre csak két embert bír el.

– Hadd hozzak el néhány dolgot… – fordult vissza Raven a ház felé.

– Nem! – suttogta Hetty. – Celia úrnő úgy járkál a szalonban, mint egy ketrecbe zárt oroszlán. Ha meglát, biztosan kérdezősködni kezd, és soha többé nem enged el. – Aztán ellágyultak az öreg szakácsnő vonásai. – Semmi gond, gyermekem. Annyi holmit szedtünk össze, hogy neked is jusson.

Kotorászni kezdett a szoknyája ráncai között, majd kisvártatva hosszú kést húzott elő.

– Tessék, Thomas! Egy puska persze jobb lett volna, de azt nem tudtam szerezni.

– Indulás! – zárta le a fiú a beszélgetést, és a kést a nadrágja övébe dugta. – Szerencsére most felhő takarja a holdat. De ha nem sietünk, felfedeznek.

Úgy lopóztak a sötétben, mint négy árnyék. Egy szó nem sok, annyi sem hallatszott többé. Annál élesebben figyeltek a körülöttük lévő zajokra.

– Gyorsabban! – sürgette Thomas a nőket. A holdat takaró felhők lassan tovaúsztak, az erdő pedig messze volt. Kutyaugatást hallottak. Minna megtorpant, mint akinek a földbe gyökerezett a lába. Szeme elkerekedett a rémülettől.

– Tovább! – suttogta Raven. – Addig nem történhet semmi baj, amíg nem állunk meg. – Bátor szavak voltak, pedig ő is szinte remegett a félelemtől.

Celia minden bizonnyal kiment a magtárba, és fölfedezte Sloant… Sőt meglehet, már azt is tudja, hogy három rabszolgája és a cselédje megszökött.

14. FEJEZET

A hold teljes pompájában ragyogott az égen, ezüstös korongja visszatükröződött a folyó vizén, halvány fénnyel vonva be az erdőt és a dohányföldeket. Amennyire megkönnyítette a menekülők útját, annyira veszélyessé is tette azt.

Ravenék már közeljártak ahhoz a magaslathoz, ahol James háza állt, amikor Thomas hirtelen megtorpant.

– Hallgassátok csak!

A három nő feszülten fülelt. Az első pillanatban nem hallottak semmit, de aztán ismét megütötte fülüket a zaj, amitől megfagyott ereikben a vér. Hetty mondta ki mindannyiuk gyanúját:

– Az Úr védelmezzen bennünket! A kutyák! – Egyre tisztábban hallatszott a falka csaholása, az állatok játszi könnyedséggel követték a szökevények nyomát.

Thomas halkan szitkozódott.

– Az az átkozott Jake Sloan! Visszanyerte az eszméletét, és bizonyára olyan hangosan ordítozott, hogy valaki felfedezte, és kiszabadította. Meg kellett volna ölnöm azt a nyomorult gazembert!

Minna gyöngéden a fiú karjára tette a kezét. Egy szót sem szólt, a fiatal néger mégis elhallgatott. Mérgesen fújta ki a levegőt.

– Gyerünk! Nem vesztegethetjük az időt! – Bevetette magát a cserjék közé, társai pedig engedelmesen követték. Szó nélkül haladtak tovább; az éjszakai csendben egyre tisztábban kivehető volt a közeledő kutyák ugatása. Raven kisvártatva meghallotta a hajtók kiáltozását is, és elöntötte a hideg veríték.

Thomas néhány lépéssel előttük igyekezett utat törni a sűrűben. Raven rájött, hogy a fiú mit tervez: Hettyt, Minnát és őt át akarja

küldeni a kenuval a túlpartra, ő pedig hátramarad, hogy elcsalja az üldözőket. Minden bizonnyal harcra kerül majd a sor, és ezt a harcot Thomas nem nyerheti meg. Néhány kutyát, esetleg egy-két embert is leszúrhat, de a túlerő végül le fogja gyűrni. Arra pedig gondolni is szörnyű, mi történik vele, ha visszaviszik Fairhavenbe. A szökött rabszolgák büntetése korbácsolás, megcsonkítás, nem ritkán pedig akasztás…

A közelben vízcsobogás hallatszott, erről Ravennek egyszerre eszébe jutott a megoldás. Hiszen ez a patak a Rappahannockba torkollik! Thomas után futott, és megrántotta a fiú ingujját.

– Pszt! – suttogta, amikor a másik meglepetten ránézett. – Ne kérdezz semmit, csak tedd, amit mondok. Add ide azt a kendőt a nyakadból!

A néger zavartan ugyan, de szó nélkül engedelmeskedett. Raven a nőkhöz fordult.

– Ti is adjatok valamit, ami átvette a szagotokat!

Minna levette a sálját, Hetty pedig a fejkendőjét csomózta ki.

– Nem tudom ugyan, mire kell neked ez, de azért viseld örömmel – mondta az öregasszony.

– Hallgassatok ide! – magyarázta halkan a lány. – Menjetek tovább a vízben, egyenesen a torkolat felé. A kutyák így nem találják meg a nyomotokat, én pedig megpróbálom ezekkel a kendőkkel másfelé csalni őket.

Thomas a fejét rázta.

– Nem, Raven! Nem hagyhatunk téged…

– Induljatok már! – parancsolta ellentmondást nem tűrő hangon a lány. – Én majd kerülővel megyek, és megpróbállak utolérni benneteket a csónaknál. Ám semmi esetre se várjatok sokat. Érted, Thomas? Neked elsősorban Minnával és Hettyvel kell törődnöd. Csak arra ügyeljetek, hogy minél hamarabb átjussatok a folyón! – Azzal megfordult, és rohanni kezdett a fák felé, hogy a többieknek még csak lehetőségük se legyen az ellenkezésre, no meg azért is, hogy el ne veszítse maradék bátorságát.

Szándékosan hazudott nekik; valójában a legcsekélyebb reménye sem lehet arra, hogy megtalálja a kenut, addigra biztosan beérik az üldözők. Az egyetlen eredmény, amit elérhet, hogy minél messzebb csalja a többiektől a falkát.

Hallotta, amint azok hárman bemásznak a vízbe. Megállt, és Hetty meg Thomas kendőjét a bokájára kötötte, Minna sálját a dereka köré csavarta, aztán futásnak eredt. Ügyelt, hogy minél messzebbre kerüljön a folyótól. Olyan egyértelmű nyomokat hagyott hátra, amelyeket egy gyerek is könnyűszerrel követhetett volna. A cserjék ágait letörte, a lombokat megtépdeste. Néhány szálat Minna sáljából ki is húzott, és ráaggatta őket a bokrokra. Közben persze sietett, ahogy csak bírt, hogy minél nagyobb legyen a távolság közte és a szökött rabszolgák között.

Megállt egy magasabban fekvő tisztáson, és kifújta magát. Innen könnyebben áttekinthette a vidéket, és kigondolhatta a további útirányt. A távolban meglátta a Rappahannock holdfényben csillogó vizét, az ellenkező irányban pedig Fairhaven pislákoló fényeit. Az enyhe déli szél kicsit felfrissítette, lihegve fürdette meg a hűs légáramlatban az arcát.

A patak felől heves csaholás hallatszott. A kutyák nyilván elvesztették a nyomot, és most zavartan vonítani kezdtek. A lány feszülten hallgatózott, de úgy tűnt, a rabszolgák már biztonságban vannak üldözőik elől. Az állatok valószínűleg hamarosan fölfedezik az újabb nyomokat.

Hallotta, amint az egyik férfi – vélhetően Jake Sloan – vadul káromkodik, és rövidre rá egy kutya felvonít, mintha belerúgtak volna. Azután a falka egyik tagja rátalált a nyomra, és éles csaholással jelt adott az üldözés folytatására.

Raven várt egy pillanatig, hogy egészen biztos legyen benne, az ő nyomát követik. Aztán rohanni kezdett tovább, ahogy csak a lába bírta, át az erdőn, majd lefelé, a domb másik oldalán. Hallotta, ahogy a kutyák kapaszkodni kezdenek fölfelé a magaslaton. Bevált a csel!

Most már a saját szabadságáért futott, és kezdett elbizonytalanodni. Egyre jobban kimerült. Szúró fájdalmat érzett a bordái között, szoknyája cafatokban lógott róla, meztelenül hagyva véresre karmolt lábát. Az egyik cipője is elveszett.

Minden trükköt bevetett, ami az eszébe jutott, de a kutyákat csak egy-egy pillanatra tudta félrevezetni.

Egy patakhoz ért. Belegázolt a sekély, jéghideg vízbe. Az a csel, amely Thomas, Hetty és Minna esetében bevált, talán az ő életét is megmentheti.

Felhúzta a szoknyáját, és elindult a sodrással szemben. Megmegcsúszott a síkos köveken, de szerencsére nem veszítette el az egyensúlyát. Csak nagyon lassan haladt előre. Így nem tudom lerázni a falkát! – gondolta. Kijött hát a vízből.

Igen ám, de a part errefelé jóval meredekebb volt, mint azon a helyen, ahol beleereszkedett a patakba. Amikor meg végre kikapaszkodott a mederből, egy szakadék szélén találta magát.

A kutyáktól valójában nem is félt annyira. Jól ismerte őket, és tudta, egyikük sem bántaná. Annál inkább rettegett viszont Jake Sloan tői. Gondolni sem mert arra, mit tenne vele a felügyelő, ha sikerülne elkapnia. Egyelőre azonban még nem fogták el, azt pedig rég eldöntötte, hogy az utolsó pillanatig küzdeni fog a szabadságáért.

Csúszva-mászva vonszolta egyre előrébb és előrébb magát, lehajló ágakba meg bokrokba kapaszkodva, mígnem hirtelen összerándult. Tövisek! Egy tüskés bozótos kellős közepén volt.

Kétségbeesetten szorította össze a fogát, és megpróbált valahogy továbbjutni, de nem sikerült. Egyszerre vagy száz helyen akadt bele a bozótba, és a tövisek minden mozdulatára mélyen a húsába szúrtak. Csapdába esett.

Elvesztette az időérzékét. Azt sem tudta, mióta kuporog ott. Csüggedten húzta meg magát a bokrok között, mint egy kisgyerek. A kutyaugatás már közvetlen közelről hallatszott. Behunyta a szemét. Az utolsó szó, amit kiejtett, James neve volt.

A játék véget ért, a kutyák győztek. Izgatottan keringtek a bozót körül, amelyben Raven lapult. Az a kutya, amelyet annak idején meggyógyított, bedugta az ágak közé a fejét, és megnyalta a kezét. A lány arcán egy könnycsepp szaladt végig.

– Átkozott, mocskos banda, előlem akartok megszökni? – ordította Sloan. – Majd megmutatom nektek! El fogjátok átkozni az anyátokat, amiért világra hozott benneteket!

Raven vízbe potyogó kövek zaját hallotta; Sloan mászni kezdett fölfelé a parton, s hamarosan feltűnt tagbaszakadt alakja. Puskával a kezében, feldagadt, véraláfutásos képével igazán félelmetes látványt nyújtott. Törött állát mocskos kendővel kötötte fel. Amikor a lányt fölfedezte, keskeny csíkká húzta össze a szemét.

– Csak egy? – morogta érthetetlenül. A beszéd nyilvánvalóan komoly nehézséget okozott neki összetört állkapcsa miatt. – Hol vannak a többiek?

Raven szemrebbenés nélkül állta a fickó gyűlölettől égő tekintetét. Hallgatott.

Sloan egy fatörzshöz támasztotta a puskáját, és a lány felé lépett.

– Az ördögbe is, hol vannak a többiek? Hova tűnt az az átkozott nigger kutya a nőkkel? Jobb lesz, ha válaszolsz, különben elcsúfítom azt a csinos kis pofádat!

Raven összeszorította a száját, és igyekezett úrrá lenni a félelmén. A kutyákat kísérő rabszolgák néhány lépéssel távolabb álltak, s rezzenéstelen arccal figyelték az eseményeket. Vajon hányszor kellett már részt venniük saját sorstársaik üldözésében?

Sloan nagyot köpött.

– Szóval nem akarsz beszélni. Így is jő! – Még egyet lépett a lány felé. – Mindjárt beszélsz, erre megesküszöm! Térden csúszva fogsz könyörögni…

A lányra vetette magát, de Raven az utolsó pillanatban ügyesen elhajolt előle. Felkiáltott, mert néhány hegyes tövis a ruháján keresztül a bőrébe hatolt.

Jake-nek ebben a pillanatban sikerült elkapnia a csuklóját. Fölegyenesedett, ökle ütésre lendült.

– Most megmutatom, hogy…

Ezek voltak az utolsó szavai életében. Az a kutya, amelyet Raven gyógyított meg, hirtelen letépte magát a pórázról, és közéjük ugrott. Dühösen morgott a férfira, a nyakán felborzolódott a szőr. Mivel a felügyelő továbbra sem engedte el a lányt, a torkának esett. Jake hátrált, mögötte azonban nem volt más, csak a meredek lejtő. Vadul hadonászott, hogy visszanyelje az egyensúlyát, de már hiába erőlködött. Legurult a szakadékba, a feje közben nekiütődött egy kiálló sziklának. A felügyelő élettelenül nyúlt el a lejtő alján.

Az egyik rabszolga lemászott utána, hogy megvizsgálja. Hamarosan fejcsóválva jött vissza.

– Szörnyethalt. Azt hiszem, kitörte a nyakát. Gyertek, segítsetek fölhozni!

Két néger óvatosan leereszkedett vele, a másik kettő pedig Raven mellett maradt. Az egyikük nekilátott, hogy kiszabadítsa a bozótból.

– Kérem szépen – könyörgött a lány –, engedjetek futni! Senkinek sem kell elmondanotok, hogy…

– Lehetetlen. Celia úrnő azt mondta, ha nem járunk sikerrel, valamennyiünket megkorbácsoltat.

Raven felsóhajtott. Semmi értelme ezzel a négerrel alkudoznia, aki Sloan halála után valószínűleg át fogja venni a felügyelő szerepét. De ha ő nem is, valaki biztosan akad majd erre a feladatra, a rabszolgáknak pedig csak ez számít.

Néhány perc múlva visszaértek a többiek is, nyögve vonszolva maguk után Jake tetemét. Ledobták Raven elé a földre, arccal lefelé. A fickó még holtában is félelmetesen nézett ki. Szinte mágnesként vonzotta a lány tekintetét.

A következő pillanatban aztán világossá vált, mi az, ami ilyen borzongató módon lebilincselte Raven figyelmét. A halott inge kicsúszott a nadrágjából, amikor a négerek fölhúzták a parton, és az egykori felügyelő hátán forradások látszottak.

A lány egyszerre furcsa, keserű szánalmat érzett az intéző iránt. Bár a hegek már csak fehér vonalaknak tűntek, nem lehetett kétséges az eredetük; ilyen nyomokat csak az újra és újra lesújtó korbács tud hagyni.

A csapat némán indult visszafelé. Két néger vitte a holttestet, a többiek pedig a kutyákat vezették. Raven csüggedten és teljesen kimerülten vánszorgott utánuk. Olyan nyomorultul érezte magát, hogy még arra sem igen gondolt, vajon mi vár rá Fairhavenben. Celia bosszút áll majd, ebben teljesen biztos volt. Mindegy, legalább Jake Sloantól nem kell többet félnie.

A ma éjszakát követően sok minden meg fog változni. Hetty, Minna és Thomas elmenekültek, a felügyelő halott, Celia pedig valószínűleg még ingerlékenyebb lesz, mint annak előtte.

A barátai azonban megszabadultak! Már biztosan átértek a Rappahannock túlsó partjára, és nem fenyegetheti őket veszély, amíg el nem hagyják az erdőt. Akármi történjék is velük, Jake Sloan soha többé nem kínozhatja meg egyiküket sem!

Amikor a kis csapat Fairhavenbe ért, Raven jóformán alig állt már a lábán.

Nem gondolt semmire, csak arra, hogy nemsokára az ágyában lehet… Amint azonban felvánszorgott a kocsibejárón, egy csapásra megélénkült.

A ház előtt hatalmas, zárt kocsijú lovasfogat várakozott, a lépcsőn pedig két alak. Az egyik természetesen Celia, de a másik… az első pillanatban azt hitte, hogy James. Aztán rájött, hogy ezt az embert még soha életében nem látta.

– Ki az? – suttogta félelemmel telve.

– A seriff – felelte az egyik rabszolga. – Ezzel a kocsival szokta a börtönbe vinni a foglyokat. – A néger pillantásában szánalom és együttérzés csillant.

*

James egyedül barangolt az éjszakai Williamsburgben, nyugtalanul és ingerülten rótta az utcákat, mint egy magányos farkas, míg ki nem ért a város szélére, ahol elkezdődtek az erdők.

Ezen az átkozott helyen sohasem fog segítséget kapni! Pedig megfogadta, addig nem hagyja el a várost, amíg nem talál valami lehetőséget arra, hogy Ravent kiszabadítsa. Úgy látszik azonban, hiába volt minden esküdözés, az elmúlt hetek alatt semmit sem sikerült elérnie. Pedig szinte minden ajtón bekopogtatott, és igyekezett megragadni a legapróbb lehetőséget is.

Ma estére aztán annyira elfogta a kétségbeesés, hogy vendéglői szobája kopár falának puszta gondolatára is rosszul lett.

Halkan szitkozódott, és bosszúsan félrerúgott egy követ az útjából. Mindig is a tettek embere volt, nem pedig holmi elkényelmesedett naplopó. Az lett volna a legjobb, ha egy csőre töltött pisztollyal megrohamozza Fairhavent, és Ravent erőszakkal magával viszi. A többiről ráért volna utána is gondoskodni.

Ehelyett azonban itt eszi a fene, csak mert törvényes úton akarta megoldani a gondjait! Így aztán Ravent újból cserbenhagyta, ráadásul nem tud semmit a lányról.

A fák különös árnyékot vetettek, és úgy tűnt, mintha felérnének az égig. Valahol a sötétben egy kutya vonított. Bizony nem egészen veszélytelen dolog ilyenkor egyedül kószálni errefelé. Ezen a még nappal is komor és kihalt vidéken ugyanis sűrűn bujkáltak gátlástalan csirkefogók, akik csak arra vártak, hogy egy Jameshez hasonló fegyvertelen fickó akadjon az útjukba.

Forrestert azonban most teljesen hidegen hagyta ennek veszélye. Talán Saul Redding volt az, aki látogatásával újabb erőt és lendületet adott neki. Az öreg tengerész visszatért a *Pegazussal* Angliából, és megint cselédek tucatjait hozta magával.

Mivel Jamest nem találta otthon, elindult Williamsburgbe, hogy megkeresse. Fontos üzenetet hozott, egy londoni hajózási társaság írásbeli ajánlatát. A cég késznek mutatkozott arra, hogy megvásárolja

a *Pegazust,* mégpedig igen előnyös feltételek mellett. A szerződésről már csak a kapitány aláírása hiányzott. Ezzel aztán az utolsó láncszem is elszakadna, ami még a hajózáshoz kötötte.

Igen ésszerű dolog lett volna tehát eladni a hajót. James már számtalanszor gondolt arra, hogy az ültetvény megvásárlása meg annak a fényűző háznak a felépítése bizony szinte teljesen kimerítette az anyagi tartalékait. *A Pegazusért* kapott pénz azonban megfelelő anyagi biztonságot nyújtana addig is, amíg az új ültetvény jövedelmezni nem kezd.

Mégis habozott, hogy alánja-e a szerződést. Újra és újra maga elé képzelte a büszke vitorlást, gondolatban átélte a szabadságnak azt a mámorát, amelyet csak egy hajó fedélzetén érezhet az ember. Eszébe jutott, amikor Raven ott állt a korlátnál, és szelíd hangon csalogatta magához azt a sirályt. Igen, a lány már akkor is egészen elbűvölte őt… Milyen gyönyörű is volna beutazni vele a világot…

Mindez azonban csak álom. Raven egy rosszindulatú, megkeseredett asszony tulajdona, aki mindenre képes lenne azért, hogy elválassza őket egymástól. Amíg nem talál megoldást a lány égető gondjára, nincs joga szabadságról és szerelemről álmodozni.

Már éppen indult volna visszafelé, amikor zörgést hallott a bokrok közül. Megtorpant.

– Ki jár ott?

Egy pillanatra néma csend támadt. Aztán egy magas, széles vállú alak lépett elő a sötétből.

– James kapitány… uram, hát valóban ön az?

Forrester megkönnyebbülten fellélegzett.

– Az ég szerelmére, Thomas, mit keresel itt?

– Pszt, csak csöndesen! – húzta be Jamest a néger az árnyékba. – Önt kerestem, uram. Nagyon reméltem, hogy valahol errefelé megtalálom, mert nemigen lenne most tanácsos bemennem a városba.

Jamesnek csak most tűnt fel, hogy a fiatal néger ruhája mennyire piszkos és szakadozott, a tekintete pedig olyan, akár egy ijedt, üldözött vadé.

– Thomas, te elszöktél! Igaz?

– Úgy van, uram. Minnával együtt. Az anyám is velünk jött.

– Hallgass ide, ha segíthetek valamiben, csak egy szavadba kerül…

Thomas erőteljesen megrázta a fejét.

– Nem, nem nekünk van segítségre szükségünk, hanem Ravennek. Fogalmam sincs, hol lehet most, de bárhol legyen is, nagy veszélyben van.

James úgy érezte, megáll a szíve a rémülettől. Dermedten hallgatta a gyors, szaggatott mondatokban előadott történetet.

– Ugye nem vagy biztos benne, hogy elfogták? – kérdezte végül.

– Amikor utoljára láttam, olyan gyorsan futott, mint a szél. De azt hiszem, nem sok esélye volt a kutyákkal szemben. Ezért aztán Minnát és az anyámat elrejtettem egy biztos helyen, és Williamsburgbe jöttem, hogy megkeressem önt. Raven mindannyiunkat megmentett, kapitány. Most azonban rajta kell segíteni.

James lelki szemeivel látta, ahogy a lány rettegve menekül a kutyák elől. Azt is elképzelte, amikor Jake Sloan az üldözés végén elkapja őt. Hirtelen rosszullét fogta el.

– Tessék, Thomas! – vett elő a kabátja zsebéből néhány aranyat. – Becsületes, derék ember vagy, biztosan jő célra fogod felhasználni ezt a pénzt… Hová indultok?

– El akarjuk érni a spanyol felségterületet. Ott szabadok leszünk, és munkát is találhatok.

– De hát ez nagyon veszélyes vállalkozás – gondolkodott hangosan James. – Nem tudnátok valahogy Leedstown felé menni? Ott horgonyoz a *Pegazus,* és Saul Redding szívesen a fedélzetre venne benneteket. Amíg a hajó ki nem fut, elrejt valahová, azután pedig kitenne az egyik szigeten.

Thomas szemében bizonytalanság tükröződött.

– Gondolja, hogy Mr. Redding megtenné ezt értünk?

– Természetesen. Ha én kérem, bármit megtesz, hivatkozzatok nyugodtan rám. Különben sem szenvedhette Saul soha a rabszolgaságot… Egyébként most jut eszembe, Santa Domingón lakik egy jó barátom, aki versenylovakat tenyészt. Spanyol ember, és téged biztosan tárt karokkal fogadna.

Thomas némán mérlegelte a kapitány javaslatát. James érezte, hogy a fiúnak lényegében csak az a gondja, elfogadhatja-e a szabadságot egy fehér embertől.

– Köszönöm, uram, még gondolkodom rajta – mondta végül a néger, majd megfordult, és szinte hangtalanul eltűnt a sötétben.

James rohant vissza a városba. Nem vesztegetheti tovább az idejét! Csak néhány holmit kell összerámolnia, azután nyomban elvágtat. Ha minden jól megy, holnap délben Fairhavenben lesz.

Soha életében nem volt különösebben vallásos, de most buzgón imádkozott, hogy elélje Ravent, amíg nem késő. A szökött cselédeket embertelenül meg szokták büntetni…

Vad vágtában érte el a fairhaveni kocsifeljárót. Leugrott ziháló lováról, és fölrohant a lépcsőn.

Türelmetlen kopogtatására Celia nyitott ajtót. Az asszony megboldogult férje háziköntösét viselte, és olyan álmosnak meg bosszúsnak látszott, mintha épp az imént ébredt volna fel. Haja fésületlen tincsekben lógott a vállára.

– Raven… hol van a lány? – förmedt rá James anélkül, hogy üdvözölte volna.

Celia értetlenül meredt váratlan vendégére, miközben szorosabbra húzta derekán az övet. Azután hátravetette a fejét, és fölkacagott.

– Gyere csak be, James! Olyan régen nem láttuk egymást. Megiszunk egy teát, és elbeszélgetünk a régi szép időkről. Mit szólsz hozzá? – hajolt a férfi felé. Forrester barackpálinka szagát érezte a leheletén.

– Ne szórakozz velem, Celia! Ravent akarom látni, de azonnal!

– Ám legyen! – mondta gúnyosan az asszony. – De előbb gyere be, és ülj le egy kicsit, kedvesem. Aztán meglátjuk, mit tehetünk.

James kifejezetten kényelmetlenül érezte magát, miközben követte Celiát a szalonba. Egyáltalán nem ismerte volt menyasszonyának ezt az oldalát. Ennyire hátrányára változott volna meg az asszony a bál óta? Avagy éppen ez az igazi természete, csak eltitkolta eddig?

– Ezek szerint Raven itt van. Hogy megy a sora?

– Ülj csak le, James! Mindjárt megbeszéljük.

Az asszony lesöpörte a kötését a karosszékről. A szalon, amelyet Minna mindennap gyönyörűen kitakarított, most meghökkentően rendetlennek és elhanyagoltnak látszott. Mindenfelé összevissza hajigált ruhadarabok hevertek, a fiókos szekrényen meg az asztalokon üres borospoharak álltak.

Celia mentegetőző mozdulatot tett.

– Elnézést a szoba állapotáért, de nagyon nehéz az új cselédeket rendre szoktatni, különösen most, hogy Jake nincs többé… Ő aztán pontosan tudta, miként kell bánni a rabszolgákkal. Töltsek egy sherryt?

James a fejét rázta, és csak nézte, ahogy az asszony ledől az egyik kanapéra.

– Jake elment? – kérdezte.

– Ó, hát még nem is tudod? Az az ostoba kitörte a nyakát. Lezuhant egy szakadékba, amikor azt a fekete hajú kis cafkát üldözte. Ha a rabszolgák nem tanúskodnak mellette, nemcsak szökésért ültették volna le a kicsikét, hanem gyilkosságért is.

James elsápadt.

– Leültették?

– Úgy bizony! És akárhogy lesz is, ezt nem ússza meg ép bőrrel! Ismered a törvényt…

– Tehát már nincs itt.

Forrester nagy nehezen legyűrte vágyát, hogy azonnal felugorjon és elrohanjon innen. Ki kell csalni Celiából minden részletet.

– Ördögöd van – felelte az asszony. – Elvitték a Lancaster-börtönbe. Éppen idejében érkeztél, kedvesem, holnap délután lesz ugyanis a tárgyalás. Ezt az élményt pedig, gondolom, nem szívesen hagynád ki, igaz? Mérget vennék rá, hogy ott akarsz lenni, amikor végrehajtják az ítéletet. – Celia rosszindulatúan elmosolyodott, és vakarózni kezdett, mint egy elégedett nőstény macska. – A börtönőr egy megtermett, szellemileg visszamaradt fickó, de azért a korbáccsal és a sütővassal nagyon tud bánni. Néhány érmét magam is a zsebébe csúsztattam, csak hogy holnap még a szokottnál is jobban végezze a dolgát.

Jamest kis híján elfogta a rosszullét.

– Az égszerelmére, Celia! – kiáltott fel. – Miért akarod teljesen tönkretenni azt a lányt? A becsület és az irgalmasság nevében kérlek, vond vissza a vádat!

Az asszony felnevetett, és megrázta aranyszőke haját.

– Az persze tetszene neked, ugye, James Forrester? Szeretném látni, tudsz-e imádkozni – sziszegte gúnyosan Celia.

– A pokolba, mit akarsz tőlem?

Az asszony olyan közel hajolt hozzá, hogy James tisztán beláthatott a köntöse kivágásába; Celia teljesen meztelen volt a köpeny alatt. A férfi gyorsan elfordította a fejét.

– Talán a lelkedet – suttogta az asszony. – Vagy legalábbis a nevedet… Nem tudom elhinni, hogy tényleg el akarod venni azt a kis szajhát!

– Feleségül mennél egy olyan emberhez, aki csak undort és szánalmat érez irántad? – kérdezett vissza a kapitány.

– Azért, hogy én legyek Virginia legpompásabb udvarházának és ültetvényének az úrnője? Hogy halálomig úgy élhessek, mint egy királynő? – Celia pálinkát töltött az egyik koszos pohárba, és egy hajtásra kiitta. – Igen, ezért magához a sátánhoz is hozzámennék!

Felemelkedett, majd enyhén imbolygó járással odalépett a férfihoz. Közvetlenül előtte megállt, és lassú, csábító mozdulattal megoldotta a köntöse övét.

– Azért mégsem vagyok mindenben olyan rossz, ugye, James? – lihegte. – Bizonyos módon én is… hm… kárpótolhatlak.

Forrester elfordította a tekintetét, hogy ne lássa az asszony fedetlen mellét.

– Na de, Celia! És éppen most…

Az asszony nevetve hátralépett, és összecsomózta az övét.

– Rendben van. Le merném egyébként fogadni, hogy nemsokára megváltozik a véleményed. Például amikor meglátod a kicsikét meztelen háttal a szégyencölöphöz láncolva! Tudod, hogyan szoktak megkorbácsolni egy nőt? Nem valami szép látvány… De amikor sikoltozni kezd… az kifejezetten megborzongatja a közönséget.

– Hallgass! Először a tárgyalás következik. Én pedig fölveszem ellened a harcot, minden eszközzel!

– Ne légy már ilyen gyerekes! – nézett rá gúnyosan Celia. – Semmi esélyed nincs. Mindenre tanúm van, amit ez a kis bestia tett. Azonkívül Lee bíró megboldogult féljem egyik legjobb barátja volt. Ne fáraszd magad! Nem tehetsz semmit.

James eleget hallott. Nagy léptekkel elindult az előcsarnok felé. Mielőtt azonban kiment volna, még egyszer visszafordult.

– Igazán sajnállak.

– Térden fogsz csúszni előttem! – hörögte gyűlölettől égő szemmel az asszony. – A lábnyomomat fogod csókolgatni, és a kegyeimért esdekelsz. Már holnap!

James egyetlen szó nélkül kiment a házból. Fölült a nyeregbe, és elvágtatott, a fülében azonban még sokáig ott csengett Celia kegyetlen nevetése.

15. FEJEZET

Lancaster Courthouse-t nemigen lehetett hagyományos értelemben vett városnak nevezni. Az egész település egy tér körül emelt épületcsoportból állt. A téren hol népgyűlést, hol bírósági tárgyalást, hol választásokat, hol pedig kivégzést vagy lóversenyt tartottak.

A főépület mellett egy nagy udvar terült el, ahol néhány pajta, illetve az elítéltek megbüntetését szolgáló szégyencölöp állt. A másik oldalon kocsma és vendégfogadó várta a kiszáradt torkú vándorokat.

Rég elmúlt már dél, amikor James a főtérre ért, pedig olyan nyaktörő iramban lovagolt idáig, mint egy megszállott, csak hogy Ravent újra láthassa.

Most azonban, miközben megfékezte a lovát, elgondolkodott. Ez a szegény lány annyi mindent átélt, amióta utoljára látta. Vajon megmaradt annak az életörömtől sugárzó, melegszívű, kedves, fiatal teremtésnek, akinek megismerte? Vagy teljesen megváltozott?

Hasztalan igyekezett elfojtani ezeket az aggasztó gondolatokat. Megállt a fogadó előtt, váltott néhány szót az istállófiúval, és meghagyta neki, hogy gondoskodjék a lováról.

Átsietett a téren a bíróság épületének bejáratáig. Mivel ezen a napon nem volt tárgyalás, az épület szinte teljesen kihaltnak látszott. Csak a börtönőr járkált a folyosókon. Némi aprópénz ellenében bevitte Jamest a cellákhoz.

Forrester elnézte az izmos foglárt. Mint az istállófiú rövid elbeszéléséből kiderült, a fickó néma volt, néhány évvel azelőtt kalózok tépték ki a nyelvét. James valósággal rosszul lett, ha arra gondolt, mit tenne ez az ember Ravennel, ha lehetősége lenne rá.

A falak penészesek voltak, és valami visszataszító bűz áradt belőlük. Miként bírhatott ki Raven itt akár egyetlen napot is? Hiszen annyira szereti a szabad természetet és a tiszta levegőt!

James minden idegszála pattanásig feszült. Feltétlenül ki kell innen szabadítania a lányt! Szíve a torkában dobogott, amikor a foglár megállt egy ajtó előtt, és a zárba dugta a kulcsot. Csikorogva nyílt ki a nehéz vasajtó.

James először semmit sem vett észre a rácsos ablak vetette árnyékcsíkokon kívül. Azután, amikor a szeme lassan hozzászokott a sötétséghez, meglátott egy szakadt ruhájú, kócos kis alakot, aki a fal mellett kuporgott.

– Raven!

A gyékényen ücsörgő lány megmozdult.

– James…

Hála Istennek, a hangja legalább a régi, állapította meg a kapitány. Ugyanolyan kedvesen, mégis csábítóan cseng, mint azelőtt.

– James! – suttogta újra a lány, és óriási, ijedt szemmel nézte látogatóját.

Forrester a börtönőrre pillantott.

– Hagyj minket magunkra! – parancsolta élesen.

A fickó távozott, majd bezárta maga mögött az ajtót.

James egy lépést tett a lány felé, de az mozdulatlanul ült továbbra is a foszlott szalmagyékényen. Az egekre, mit tettek vele? – dörömbölt a férfi agyában a kérdés.

– Most már minden rendben lesz, kedves – mondta gyengéden. – Itt vagyok, és soha többé nem hagylak el.

Raven szája megvonaglott. Azután a lány hirtelen felugrott, és a kapitány karjába vetette magát.

– Raven, édes, csodálatos szerelmem! – suttogta a férfi. Teljes erővel magához szorította kedvesét, és ajkával simogatni kezdte a lány arcát.

– Ó, James! – szakadt föl Ravenből a sóhajtás. – Annyira féltem… Azt gondoltam…

– Nyugodj meg, drágám! Kiviszlek erről a borzalmas helyről, ígérem. Nemsokára vége lesz ennek a rémálomnak, és soha, de soha nem kell többet félned!

• A lány elgyötörten nézett rá.

– Celia azt mondta, bocsánatot kértél tőle, és visszakönyörögted magad hozzá. Arra kényszerített, hogy én kössem meg a menyasszonyi kendőjét…

– Hát nem kaptad meg a levelemet?

– A leveled? Akkor mégiscsak nekem szólt…

– Az öreg Jubával küldtem el. Megírtam, hogy Williamsburgbe megyek, mert csak ott tudom törvényes úton elintézni, hogy fölmentsenek a szerződésben vállalt kötelezettséged alól. – James arcát a szégyen pírja lepte el, amikor folytatta: – Egyébként nem jártam sikerrel. És most… a legnagyobb veszélybe sodortalak.

Raven reszketve igyekezett kibújni az ölelésből.

– A seriff azt mondta, megkorbácsolnak és megbélyegeznek. James, sohasem lehetek már a feleséged! Nem várhatom el, hogy ugyanúgy nézz rám, ugyanúgy kívánj, mint azelőtt. Nem maradhatok veled szégyenbélyeggel elcsúfított arccal…

– Hagyd abba! – rántotta a férfi hevesen magához. – Senki sem fog egy ujjal sem hozzád érni! Isten a tanúm, hogy…

Raven hátrahajolt, és James szájára tette az ujját.

– Ne esküdözz, ha úgysem segíthetsz! – Elfordította az arcát, majd halkan hozzáfűzte: – James, én már nem tudok megélni puszta ígéretekből. Mindegy, milyen szörnyű lesz is a jövőm, bele kell törődnöm a megváltoztathatatlanba…

Szavai úgy hasítottak Forrester szívébe, akár a kés. A legnagyobb gond, hogy Raven igazat mondott; annyiszor cserbenhagyta már, amikor segítségre lett volna szüksége. Sohasem volt a közelében, amikor a lányt baj érte. Hányszor hagyta, hogy bántsák, hogy mindenféle szörnyűséget tegyenek vele!

Kinyújtotta a kezét, gyengéden megfogta Raven állát, és ismét magához húzta.

– Könyörgök, bízzál bennem! Kerüljön bármibe, a vagyonomba, a szabadságomba, akár még az életembe is, megóvlak ettől a szörnyűségtől, és megszerzem a szabadságodat. Esküszöm mindeme, ami szent!

A lány ajka megremegett. Kétség és bizalom között hányódott.

– Mikor lesz a tárgyalás? – kérdezte fojtott hangon.

– Holnap délután. Megkérem Fitzhugh-t, vállalja el a védelmedet.

– Nem, Fitzhugh-t ne! Azt akarom, hogy te védj, vagy senki más.

James felnyögött.

– De nekem semmiféle tapasztalatom nincs e téren. A tanácsos viszont az egyik legjobb ügyvéd egész Virginiában.

– Akkor is! Te ismersz a legjobban. Te hajlandó leszel harcolni értem. Veled érzem magam a legnagyobb biztonságban.

– Akkor legyen úgy – egyezett bele a férfi, holott kétségek gyötörték. Sokkal inkább bízott Fitzhugh képességeiben, mint a sajátjaiban. Ravennek azonban egy dologban föltétlenül igaza van: harcolni fog érte, foggal-körömmel!

Lehunyta a szemét, és néhány pillanatra átadta magát annak a leírhatatlanul csodálatos érzésnek, hogy újra a karjában tarthatja szerelmesét. Lehajtotta a fejét, szájával megérintette a lány ajkát, majd nyelvével gyöngéden végigsimította. Erezte, hogy Raven szívverése felgyorsul.

Lassan, de egyre tolakodóbb erővel terjedt szét benne a vágy. Már nem számított, hogy hol vannak, hogy ott áll kint a foglár a nyomorúságos, mocskos kis cella előtt, az érzések győzedelmeskedtek.

De hiszen ez őrültség! – igyekezett James meggyőzni magát, mégsem volt elég ereje hozzá, hogy Ravent eltolja magától. Egyszerűen képtelen lett volna elszakadni a lány szájától. Érezte, ahogy kedvese megremeg az izgalomtól, s ez csak tovább fokozta vágyát.

Raven halkan felnyögött, megmozdult, s úgy fordította a fejét, hogy a férfi szemébe nézhessen.

– James… – suttogta alig hallhatóan – szeress!

– Itt?

– Igen, itt – válaszolta a lány. Pillantása nyílt és tiszta volt, minden félelem és bizonytalanság eltűnt belőle. – Az őr csak akkor jön vissza, ha hívod. De ha hamarabb be akar jönni, akkor is időben meghalljuk…

James szenvedélyes, hosszú csókkal zárta le a száját. A szavak már nem számítottak. A lány csípője hívogatóan megmozdult. James letépte magáról a kabátot, bedugta az ablak rácsai közé, s újra karjába vonta kedvesét. Lefeküdtek a kopott gyékényre.

Hosszú előjátékra most nem jutott idő, de nem is hiányolták, annyira elborította mindkettőjüket a szenvedély. A lány halkan felsikoltott, amikor James beléhatolt. Elsüllyedt körülöttük a világ. Ez az együttlét maga volt a szenvedélyes, érzéki, kétségbeesett szerelem.

Egyszerre érték el a gyönyör csúcsát. Utána csak feküdtek némán, szorosan összeölelkezve, átadva magukat annak a csodálatos érzésnek, amellyel az imént megajándékozták egymást.

Raven moccant meg elsőnek.

– Minden rendben? – suttogta rekedten James, ajkával végigsimítva a lány homlokát.

– Igen… nagyon szeretlek.

– Én is nagyon szeretlek téged – felelte a férfi, és ellágyulva nézte kedvese arcát. – Szeretlek – ismételte meg. – És esküszöm erre a szerelemre, hogy soha többé, senki sem fog bántani!

– James…

A férfi gyöngéden megcsókolta Raven ajkát.

– Szeretlek, kis szívem. Hinned kell ebben, bármi történjék is holnap, ígérd meg!

A lány határtalan vonzalommal nézett vissza rá, James mégis észrevett valami mást is a tekintetében. Látta az elszenvedett fájdalmat, az elveszett bizalmat és azt az ártatlanságot, amely minden kín és gyötrelem ellenére töretlen maradt.

Tudta, hogy még egyszer utoljára – el kell őt hagynia. Rengeteg tennivaló van a holnapi tárgyalásig. Először is Fitzhugh tanácsost akarta felkeresni, hogy futárt küldhessen tőle Hanoverbe Clive Hopwoodért és másokért, akik ott voltak a hajón, s hajlandók tanúskodni Raven mellett.

Persze meglehet, mindez nem sokat használ, hiszen a lány valóban elkövette azokat a tetteket, amelyekkel vádolják. Mégis mint védőnek a feladatai közé tartozik, hogy meggyőzze a bíróságot Raven önzetlenségéről és jellemének tisztaságáról. Bár erősen kétséges, hogy a bíróra bármiféle hatással lesz mindez, ha tényleg jó barátságban van Celiával…

Egy utolsó, kétségbeesett ölelés után kibontakozott a lány karjából, noha a szíve a búcsú puszta gondolatára is majd megszakadt. Ismét megfogadta magában, hogy Ravent holnap estig kiszabadítja, még ha ez lesz is az utolsó cselekedete ezen a világon.

*

A lány egyenes derékkal ült a vádlottak padján. Fejét fölszegve, szemrebbenés nélkül nézett körül a teremben. James délelőtt még egyszer bement hozzá, és új cipőt meg egy vadonatúj, almazöld ruhát vitt neki. A lány a haját is rendbe hozta; hollófekete fürtjeit laza kontyba kötötte.

Raven mindennek ellenére nagyon nehezen állta a nézők tekintetét. A bíróság most is, mint mindig, zsúfolásig megtelt kíváncsiskodókkal. A tárgyalás azon ritka események közé tartozott, amik egy kis változatosságot vittek a virginiai élet egyhangúságába. Kint az udvaron reggel óta birkózóversenyeket és kakasviadalokat tartottak. A kocsmában ingyen sört osztottak. A teremben pedig órákig el lehetett szórakozni, amíg a bíró néhány részegeskedő, garázda, engedetlen cseléd vagy lefülelt tolvaj ügyében ítéletet hoz. Az pedig, hogy a vádlottak padján egy csinos, fiatal nő ült, jelentős mértékben fokozta a tárgyalás vonzerejét.

Hester Fealey, a *Pegazus* utasainak egyike lépett most a tanúk emelvényére. Meglepetésszerűen bukkant fel ma reggel, hogy bejelentse, tanúskodni akar. Szemmel láthatólag élvezte a szerepét.

A vád képviselője megigazította parókáját, és megköszörülte a torkát.

– Ön tehát együtt utazott Raven Whitneyvel a *Pegazus* fedélzetén, Mrs. Fealey?

– Valóban. Ez a lány már ott sem tudta, hogyan kell viselkednie! Egész nap ide-oda mászkált, és olyan beképzelt módon bánt az utastársaival, mintha nem is közönséges megvásárolt cseléd lett volna.

– Hazugság! – fakadt ki Clive Hopwood. – Raven Whitney olyan volt, mint egy földre szállt angyal. Ha akkor nincs ott…

– Elég! – dörögte Lee bíró. – Ön már az előbb megtette a tanúvallomását, Mr. Hopwood. Hálás lennék, ha csendben maradna, és hagyná, hogy Mrs. Fealey befejezze a mondandóját.

Raven felsóhajtott. Úgy tűnt, egyre rosszabbul áll az ügye. James ugyan rettenetesen iparkodott, de nagyon kevés volt, amit a védelemhez felhasználhatott. Azok a tények pedig, amelyek ellene szóltak, igencsak nyomósnak tűntek: megszökött az úrnőjétől, és közben három rabszolgát is segített a menekülésben.

Ha olykor-olykor lopva Jamesre pillantott, észre kellett vennie, hogy a férfi percről percre bizonytalanabbá válik.

– És még nem is ez volt a viselkedésében a legvisszataszítóbb – folytatta Hester Fealey –, hanem, tudják, úgy riszálta magát a fedélzeten kibontott hajjal, mint valami utolsó cafka! A matrózok éppen eléggé meresztették is rá a szemüket.

– Tiltakozom! – emelkedett fel James. – Tisztelt bíróság, ennek semmi köze a…

– Elutasítom! – szakította félbe a bíró. – Üljön le, Mr. Forrester! Ennek is éppen annyi köze van a vádpontokhoz, mint annak, amit ön eddig előadott.

James nagyot sóhajtva foglalta el újra a helyét. Robin Fitzhugh, aki a mellette lévő széken ült, megnyugtatóan a karjára tette a kezét.

Hester Fealey csak úgy köpködte magából a gyűlölködő szavakat. Ravennek hirtelen eszébe jutott, miért viselkedik ilyen galádul ez a nő. Amikor Mercy Hopwood a lánya születése előtti napokban olyan gyenge és gyámoltalan volt, egy eléggé kellemetlen közjáték zajlott le kettejük között. Az asszony férje ugyanis tengeribetegségben szenvedett, és Mrs. Fealey azt követelte Raventől, hogy cserélje ki a férfi ágyneműjét. Raven ezt kerek perec megtagadta, mondván, hogy egy pillanatra sem hagyhatja magára a gyengélkedő kismamát. Úgy látszik, az asszony ezt a mai napig nem tudta megbocsátani neki.

Csak múljon el minél hamarabb ez a gyötrelem! Ha már túl lesz a korbácsoláson és a megbélyegzésen, hozzáfoghat, hogy valamiképp rendbe tegye az életét, pontosabban azt, ami megmaradt belőle. Az szinte biztos, hogy nyomorúságos sors vár rá; elveszik tőle az egyetlen kincsét, a szépségét, és még jó néhány évig Celia szolgálatában kell maradnia. Azt a bizonyosságot azonban senki sem veheti el tőle, hogy James Forrester szerette őt.

Hester Fealey még mindig nem hagyta abba a vádaskodást. Raven gondolatai elkalandoztak. A tegnapi napra gondolt, amikor James bent volt nála a cellában. Újra hallotta a hangját, amint azt kéri tőle, hogy bízzon benne, és higgyen neki.

Hiába igyekezett Raven hinni a férfinak, a lelke mélyén tudta, hogy James sem mentheti meg. Ezért is kérte aztán, hogy szeretkezzenek. Érezni akarta még utoljára kedvese közelségét. Ám ez az utolsó alkalom is a múlté már.

Nincs más hátra, fel kell készülnie az előtte álló nagy próbatételre, és az elkövetkezendő barátságtalan, magányos évekre.

A foglárra pillantott. Ez a fickó lesz az, aki végrehajtja az ítéletet. Ő fogja megkorbácsolni, ő nyomja az arcába az izzó bélyegzővasat.

Megpróbált vele összebarátkozni, igyekezett áthatolni a férfi elméjét elborító ködön úgy, ahogy ezt hónapokkal ezelőtt Naddel is tette, de mindhiába. Vagy a börtönőr lelke volt már annyira eldurvult,

hogy semmi sem hatotta meg, vagy ő veszítette el azt a képességét, hogy az embereket meg tudj a nyerni magának.

Behunyta a szemét. Összeszedte minden erejét, hogy uralkodni tudjon a lelkét elöntő reménytelenségen.

– Tanúnak szólítom Mistress Celia Pomeroyt! – harsogta túl az ügyész hangja a teremben itt-ott felhangzó morajt.

Raven látta, amint úrnője selymesen csillogó szoknyája felhőjében a tanúk emelvényére lép. Jamesre pillantott; a férfi arca olyan volt, mintha kőből faragták volna.

Celia rendkívül mutatósan festett őszibarackszínű, finom csipkékkel szegett ruhájában, szalagokkal díszített kalapjával. Raven a bíróra nézett. A férfi jóval túl volt már a legszebb férfikoron, arcát óriási, húsos orr csúfította el. Szeme azonban sóváran csillant föl az okuláréja mögött, amint megpillantotta a tanúk emelvényén helyet foglaló tüneményt. Vajon mit ígért neki Celia? Meglehet, egyet s mást már előlegezett is ebből…

Az asszony letette az esküt, tökéletes ráncokba szedte a szoknyáját, majd biccentett a vád képviselőjének, hogy fölteheti a kérdéseit.

– Mistress Pomeroy, meg tud említeni valamilyen okot, amely a vádlottat arra késztethette, hogy megszökjön az ön szolgálatából?

Celia kék szeme elkerekedett a csodálkozástól.

– Nem, nem, éppen ellenkezőleg! Hiszen felruháztam, jobbnál jobb ételeket kapott… Kezdettől fogva mégis rátartian és hálátlanul viselkedett. Mindent megadtam neki, ennek dacára folyton megtagadta a parancsaimat… Talán ez a mai lecke a hasznára válik!

És csak darálta, darálta a válaszokat, anélkül hogy egyetlenegyszer is megváltozott volna az arckifejezése. Egyedül akkor futott át halvány árnyék a vonásain, amikor az ügyész végzett a kérdéseivel, és James állt föl, hogy vallatóra fogja. Bűbájos mosollyal viszonozta a védő jéghideg pillantását, a tekintete azonban komoly maradt.

– Mistress Pomeroy – kezdte James halkan –, mint köztudott, volt önnek egy felügyelője, nevezett Jake Sloan.

– Igen, de meghalt Hiszen erről az imént kifaggatta a rabszolgáimat! Ez a lehetetlen, hálátlan lány is…

– Igaz-e – szakította félbe James változatlanul nyugodt hangon –, hogy Mr. Sloan… nos, mondjuk így… bizonyos szabadságot élvezett a Fairhavenben élő rabszolganőket illetően? És igaz-e, hogy ezt az úgynevezett szabadságot többnyire egy Minna nevű néger lány megbecstelenítésére használta fel, aki aztán két társával meg is szökött?

– Ó, ezeknek az afrikai nőknek az erkölcsei! – Celia megvető kézmozdulatot tett. – Az ember ugyan igyekszik megtanítani őket a keresztény viselkedésre, az illendőségre, de hát… – Megvonta a vállát.

– Mistress Pomeroy, még nem válaszolt a kérdésemre. Jake Sloan megerőszakolta – mégpedig többször is – azt a lányt, ön pedig tudott erről, ám az égvilágon semmit sem tett ellene!

– Nos, meg kell hogy mondjam – fortyant fel az asszony –, ilyesmi majd mindegyik virginiai ültetvényen megtörténik, mégsem csinál senki nagy ügyet belőle. Jake Sloan kifejezetten jő képességű intéző és felügyelő volt. Amit a szabadidejében csinált, ahhoz senkinek semmi köze!

A bíró megköszörülte a torkát.

– Teljesen értelmetlen efféle kérdéseket föltennie, Mr. Forrester. Mistress Pomeroyt tanúként hallgatjuk itt ki, nem pedig vádlottként.

James bólintott jelezvén, hogy megértette a figyelmeztetést. Azután újra Celiához fordult.

– Igaz-e, hogy ön június huszonkilencedikén azt a parancsot adta Mr. Sloan-nak, hogy korbácsolja meg Miss Whitney t?

– Megkorbácsoltatni? Ostobaság. Ha a lány kapott is néhány korbácsütést, annak kizárólag Jake Sloan túlbuzgalma lehetett az oka. Nekem legalábbis ilyesmiről nem volt tudomásom.

– Egészen pontosan húsz korbácsütést szabott ki rá, legalábbis így mondják. Utána pedig Miss Whitney olyan rossz állapotba került, hogy napokig nem tudott dolgozni.

– Húszat? Ez hazugság! Csak tízet kapott. Egyébként másnap reggel pontosan megjelent és fölvette a munkát.

Izgatott moraj zúgott végig a hallgatóság sorain. Celia elsápadt. Csak most vette észre, hogy súlyos hibát követett el.

James a bíróra nézett.

– Amennyire tudom, a cselédek előzetes bírói ítélet nélküli megkorbácsolása törvénybe ütköző cselekedet.

Harker Lee türelmetlenül legyintett.

– Jelentéktelen ügy, Mr. Forrester! Mindössze csekélyke pénzbüntetést von maga után, amelyet Mistress Pomeroy akár azonnal a tárgyalás után kiegyenlíthet, ha hajlandó rá.

– Nos, rendben. Térjünk hát rá a további visszaélésekre. Például arra, amikor ön, Mistress Pomeroy, megparancsolta, hogy a lányt becsukják éjszakára a magtár épületébe, holott nagyon jól tudta, mennyire iszonyodik a bezártságtól. Reggelig talán bele is őrült volna a félelembe, nem is szólva arról, amit Sloan tett volna vele, ha Miss Whitney nem szökik el.

– Ostobaság az egész! – jelentette ki Celia rekedten. – Sohasem parancsoltam meg, hogy… – Elakadt a hangja. Csipkés zsebkendővel törölgetni kezdte a szemét. James azonban nem hagyta, hogy megtévessze.

– Azt sem akadályozta meg, hogy Sloan erőszakkal a magáévá tegye Minnát. Miss Whitneyt megvédte volna?

– Elég legyen, Mr. Forrester! – avatkozott bele újból a bíró. – Amiket itt fölhoz, puszta gyanúsítgatások, nincsen rájuk semmiféle bizonyíték. Feltehetőleg az a célja, hogy a tanút megfélemlítse. Nézze, mennyire megbántotta Mistress Pomeroyt! Felszólítom, hogy a továbbiakban tartózkodjon az efféle kijelentésektől!

Raven egy másodpercre elkapta James pillantását, és meglátta Forrester tekintetében a tehetetlen harag tüzét. Bizony, Celia

kétségkívül erős pórázon tartja a bírót! Jamesnek azonban legalább a hallgatóságra sikerült hatnia; a teremben egyre hangosabb lett a moraj.

– Micsoda mocskos alak volt ez a Jake Sloan! Én is ismertem – hangzott valahonnan hátulról.

– Igen, könnyen el lehet képzelni, mit tett volna ezzel a csinos kislánnyal…

James Celia szemébe nézett.

– Mistress Pomeroy! Birtokomban van egy ön által írott, Mr. Fitzhugh-nak címzett levél. A tanácsos úr is itt ül mellettem. – Kiemelte a levelet az előtte heverő nagy halom papír közül. Felmutatta, majd odaadta a bírónak. – Ez az a levél, igaz?

– Természetesen – felelte leplezetlen dühvel az asszony.

– Elmondaná a bíróságnak, mi áll benne?

Celia kinyitotta a legyezőjét, és idegesen rezegtette.

– A tanácsos úr szobalányt keresett a felesége számára, és Raven szerződésének megvásárlására tett ajánlatot. Ez a levél csupán az én nemleges válaszomat tartalmazza. Sokkal több pénzembe és fáradságomba került ennek a lánynak a betanítása, mintsem hogy áruba bocsássam.

– Kifejtette a tanácsos úrnak, hogy a szerződés nem eladó?

– Igen! – Celia segítségkérőén nézett a bíróra. – Úgy találtam, Ravennek is az lesz a legjobb, ha az én szolgálatomban marad.

– Akkor árulja el, kérem, a bíróságnak – folytatta James metsző hangon –, miért kínálta föl megvételre ugyanezt a szerződést nem sokkal később Lord Percy Dunsmore-nak, annak az embernek, aki két földrészen is alaposan rászolgált a rossz hírére!

Celia összecsukta a legyezőjét.

– Sohasem akartam…

– Éppen elég tanúm van rá, Mistress Pomeroy. Beszólítsam őket?

Az asszony szinte fölnyársalta Jamest a pillantásával. Azután hirtelen eltakarta kezével az arcát, és heves zokogásban tört ki.

A hallgatóság nyugtalankodni kezdett, s ez a nyugtalanság csak fokozta a tárgyalás szereplőinek rossz hangulatát. Raven azért elcsípett egy-egy megjegyzést.

– Dunsmore… hallottam már róla! Sőt arról is, mit tett Londonban a szobalányával…

– Akkor hát ezért hívta ki Forrester párbajra! Csak a vak nem látja, mennyire szereti ezt a lányt…

– Bizony, az a gazember Dunsmore megérdemelte a sorsát…

– Úgy látom, mintha Mistress Pomeroy sem az a kedves, jóravaló teremtés lenne, mint akinek eddig mutatta magát. Ha ezek itt valódi könnyek, akkor én vagyok a római pápa…

A bíró dühösen csapott az asztalra a kalapácsával.

– Csöndet a tárgyalóteremben! – kiáltotta. – Ön pedig, Mr. Forrester, legyen kedves megkímélni a tanút a támadásaitól. Még egyszer emlékeztetem rá, hogy a hölgy nem vádlottként áll a bíróság előtt!

– Csak még egy utolsó kérdést, uram – szólalt meg rekedten Forrester –, és azzal be is fejezem, szavamat adom rá.

– Egyetlen kérdés? Nos, rendben. De figyelmeztetem, ha újra megkísérli befeketíteni Mistress Pomeroy jó hírét, akkor…

– Nem, nem! Efelől biztosíthatom – válaszolta James, miközben Celiára szegezte a tekintetét. A teremben olyan csönd támadt, hogy még a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani. – A kérdés pedig két részből áll – folytatta. – Mindenekelőtt azt szeretném tudni, lehetősége van-e rá elvileg, Mistress Pomeroy, hogy visszavonja a vádat, még akkor is, ha a vádlottat bűnösnek találják?

– Természetesen – felelte Celia hűvösen, minden indulat nélkül. – De nagyon téved, uram, ha azt hiszi, hogy én ebből az elvből gyakorlatot csinálok! Azt akarom, hogy a lány keservesen megfizessen azért, amit elkövetett. Hallani akarom a korbácsütéseket, hallani akarom a sikoltását, amikor az izzó vas az arcába égeti a szégyenbélyeget. És látni akarom magát is, ahogy a kíntól fetreng, miközben végrehajtják az ítéletet. Mind a ketten

súlyos bűnöket követtek el ellenem, Mr. Forrester, s én elégtételt akarok és fogok is kapni!

James mély lélegzetet vett.

– Nos, hogy a kérdésem második részére térjek…

– Nem. Azonnal hagyja abba, Mr. Forrester! – szólalt meg a bíró. Arcát eltorzította a düh. – Elmondta az utolsó kérdését, én pedig elvesztettem a türelmemet. Vegyék jegyzőkönyvbe, hogy a vádlottat, Raven Whitneyt valamennyi vádpontban bűnösnek találtam. Álljon föl, vádlott, és hallgassa meg az ítéletet!

Raven fölegyenesedett, bár egész testében reszketett. Csak homályosan érzékelte, hogy a teremben haragos suttogás és zúgolódás támadt, és Robin Fitzhugh-nak a kabátujjánál fogva kell visszarántania Jamest.

– Miss Whitney – szólt Harker Lee –, van-e valami mondanivalója a bíróságnak, mielőtt meghoznám az ítéletet?

Raven teljes erejével harcolt a rátörő szédülés ellen.

– Csupán azt mondhatom, hogy semmit sem bántam meg. Elfogadom a sorsom, mert tudom, hogy mindig csak a lelkiismeretem szavát követtem.

– Akkor ezennel húsz korbácsütésre, valamint megbélyegzésre ítélem! Azonkívül tíz évre emelem a Mistress Pomeroynál töltendő szolgálati idejét – hirdette ki a bíró, s a fegyőrre pillantott. – A büntetést azonnal végre kell hajtani!

A hallgatóság felháborodottan zajongani kezdett, és ez a moraj még fenyegetőbbé vált, amikor a teremszolgák elindultak Raven felé, hogy elvezessék. A lány körül forogni kezdett a világ.

Ebben a másodpercben fülsiketítő dörrenés hallatszott.

Raven azonnal magához tért. Látta, hogy James ott áll a vádlottak padja mellett, és mindkét kezében egy-egy pisztolyt tart. Az egyiknek a csöve füstölgött, és a másik is nyilván csőre volt töltve.

– Mindenki vissza! – kiáltotta a kapitány. – Még föl kell tennem a kérdés második felét. Az első embert, aki meg akar gátolni ebben, agyonlövöm!

A teremben halálos csönd támadt. Mindazok, akik az imént izgatottan fölugráltak, most lassan visszaültek a helyükre. Celia magába roskadva állt, a torkára szorítva a kezét.

– Egy ajánlatot szeretnék előterjeszteni Mistress Pomeroynak – mondta James nyugodt, fegyelmezett hangon. – Csupán egy percre venném igénybe a bíróság türelmét.

– Nem nagy művészet így, hogy fegyver van a kezében – mormogta a bíró.

James Celiára nézett.

– Amikor tegnap reggel beszéltem önnel, azt mondta, egyetlen esetben hajlandó a Raven Whitney elleni vádakat visszavonni. Emlékszik még rá, asszonyom, hogy mi lenne ez a lehetőség?

Celia arcán vörös foltok gyúltak, de nem válaszolt. Raven megrémült, amint fölismerte, hogy James mit tervez.

– Nem – suttogta –, ne tedd ezt!

Forrester azonban nem figyelt rá.

– De rövid az emlékezete, Mistress Pomeroy! – jegyezte meg fagyosan. – Hadd idézzem föl, amit mondott: még a sátánhoz is hozzámenne, ha így hozzájuthatna a házamhoz és a földjeimhez. Talán Raven Whitneynek is megbocsátana?

Celia a székére zökkent. A gyűlölet eltorzította a vonásait. Válaszából mohó sóvárgás csendült ki:

– Vegye tudomásul, hogy pontosan emlékszem arra, amit mondtam!

Raven rémülten figyelte, amint James Robin Fitzhugh asztalához lép. A férfi megesküdött ugyan, hogy kiszabadítja őt, de Ravennek fogalma sem volt róla, hogy ezért a legnagyobb árat is kész megfizetni.

– A sátán ez esetben meglepően nagyvonalúnak mutatkozott, asszonyom – közölte James, miközben könnyedén meghajolt a tanácsos felé. – Itt van az asztalon a házamra és mind a háromezerötszáz holdamra vonatkozó összes aláírt okmány. Egy kereskedelmi hajó kivételével ezek jelentik az egész vagyonomat. – Letette

kezéből a pisztolyokat, és a papírok után nyúlt. – Felkínálom önnek ezeket az okmányokat Raven szabadsága és szerződése ellenében.

Céliáról lehullt az álarc.

– Nem lesz házasság? – suttogta.

– Nem bizony! – válaszolta a férfi. – Hacsak a sátánnal nem lép frigyre. Ha aláírja a lány átruházásáról szóló megállapodást, ön lesz Virginia leggazdagabb asszonya, Mistress Pomeroy!

Celia zavart tekintettel bámult rá.

– Ennyire szereti?

James Ravenre pillantott. Tekintetében szerelem és melegség tükröződött.

– Ennyire. És még ennél is jobban.

Celiából egy pillanat alatt fáradt öregasszony lett.

– Adja ide azt a megállapodást, hogy aláírhassam!

Robin Fitzhugh lépett most hozzá. Letette eléje az okmányt, és odanyújtott egy tintába mártott tollat. A teremben olyan csönd volt, hogy még a tollszár sercegését is hallani lehetett, amint az asszony aláírta a nevét.

James kivette a papírt a kezéből, és a tulajdoni lapokat az ölébe szórta. Aztán némán megfordult, kitárta a karját, és Raven odaszaladt hozzá. A lány a kapitány mellére hajtotta a fejét. Szemét lehunyta, miközben a férfi óvatosan levitte ölében a kapuhoz vezető lépcsőn.

Mögöttük a hallgatóság lelkes kiáltozásban tört ki.

*

A *Pegazus* méltóságteljesen suhant át a Chesapeake-öblön. Vitorlái ezüstös szárnyakként csillogtak a holdfényes éjszakában.

A kapitány fülkéjében otthonos meleg honolt. Egy mennyezeten lógó lámpa szórta szét halvány sugarait, és a fagerendák nyikorgása csak még meghittebbé varázsolta a hangulatot.

Raven ott ült a kabin ágyán fehér hálóruhában, amelyen csábítóan áttetszettek testének körvonalai. Feszülten nézte a kezében tartott papírt.

– Nos, Mrs. Forrester? – lépett hozzá James, és megcsókolta a halántékát. – Mi érdekeset olvas?

Raven szerelmesen pillantott rá. Csak néhány órával ezelőtt esküdtek meg itt, a fedélzeten. Közvetlenül utánuk Minna és Thomas is kimondta a boldogító igent. Hetty szinte ragyogott a büszkeségtől.

Ez volt a legboldogabb napjuk, habár Raven néha attól félt, hogy csak álmodik, és bármelyik másodpercben visszazökkenhet a keserves valóságba.

– A szerződésem – felelte. – Csak még egyszer meg akartam nézni.

– És ugyan miért? Hiszen már túl vagyunk mindenen, kedvesem!

– De hát a házad és a földed… – gondolkodott hangosan Raven. – Túlságosan nagy ár egy ilyen egyszerű cselédlányért.

– Számomra sohasem lehetsz egyszerű cselédlány! Felbecsülhetetlen kincset kaptam azért a pár hold földért.

– Majdnem koldusbotra juttattalak. Mi lesz, ha egyszer csak fölébredsz és megbánod…

– Elég ebből! – szakította félbe James, és gyengéden megcsókolta. – Sajnálom Celiát. Ugyan mit számít a ház és a birtok ahhoz képest, amit mi egymás iránt érzünk?!

Raven a férfi mellkasához simult, és mélyen beszívta a bőre illatát.

– Igazad van – súgta. – Mondd csak, James, hova utazunk először?

– Meg akarom mutatni neked a Nyugat-indiai-szigeteket. Olyan gyönyörűek, mint egy trópusi kert. Fürödtél már az óceánban?

– Nem, de el tudom képzelni, milyen csodálatos lehet. És aztán?

– Ahova csak akarsz. Hiszen szabadok vagyunk, akár a király! Emlékszel még rá?

– Ó, igen – felelte Raven. Soha nem felejtett el egyetlen Jamesszel töltött pillanatot sem.

– Meglátod, milyen jól megélünk majd a kereskedelmi hajózásból – folytatta a férfi. – Azután egyszer biztosan megtaláljuk azt a helyet, ahol felépítjük az otthonunkat, és felneveljük a gyermekeinket.

Raven jólesően fölsóhajtott.

– Mindent el fogok követni, hogy boldoggá tegyelek. Már csak azért is, hogy megszolgáljam azt az árat, amelyet értem fizettél.

James elnémult. Elmerülten simogatta felesége hátát.

– Mi történt? Mire gondolsz? – törte meg a csendet Raven.

– A közös életünkre, és arra, hogy mennyire szeretlek. Valamit azonban még el kell intéznem. Add ide azt a szerződést!

Raven úgy gondolta, a tengerészládájába akarja tenni. James azonban a lámpához lépett, levette róla az üveghengert, és a papírt a lángba tartotta. Nézte, ahogy a szerződés sarkába belekap a tűz, majd lassan átterjed az egész papírlapra. Ledobta a földre és rátaposott.

– Így – mondta, s mélyen felesége szemébe nézett. – Most már nem köt téged hozzám sem papír, sem tinta, csak a szerelem.

Raven csodálattal pillantott rá. Egyszeriben megértette, hogy a kapitány is pont olyan sérülékeny, botladozó ember, mint akárki más. Mégis ő az egyetlen férfi, akire szüksége van. Fölállt, és Jameshez lépett.

– Szeretlek. És soha többé nem foglak elhagyni!

A férfi a karjába kapta.

– Akkor nem is kell, hogy elhagyj, kedves! Hiszen mindketten végre teljesen szabadok vagyunk.

Miközben James lassan az ágyra fektette, Raven lelki szemei előtt megjelent a jövő; óceánokat és távoli országokat látott, amelyeket majd együtt fognak felfedezni, és viharokat, amelyeken majd együtt győzedelmeskednek.

Örökké és mindig: együtt!

– Ó, igen – felelte Raven. Soha nem felejtett el egyetlen Jamesszel töltött pillanatot sem.

– Meglátod, milyen jól megélünk majd a kereskedelmi hajózásból – folytatta a férfi. – Azután egyszer biztosan megtaláljuk azt a helyet, ahol felépítjük az otthonunkat, és felneveljük a gyermekeinket.

Raven jólesően fölsóhajtott.

– Mindent el fogok követni, hogy boldoggá tegyelek. Már csak azért is, hogy megszolgáljam azt az árat, amelyet értem fizettél.

James elnémult. Elmerülten simogatta felesége hátát.

– Mi történt? Mire gondolsz? – törte meg a csendet Raven.

– A közös életünkre, és arra, hogy mennyire szeretlek. Valamit azonban még el kell intéznem. Add ide azt a szerződést!

Raven úgy gondolta, a tengerészládájába akarja tenni. James azonban a lámpához lépett, levette róla az üveghengert, és a papírt a lángba tartotta. Nézte, ahogy a szerződés sarkába belekap a tűz, majd lassan átterjed az egész papírlapra. Ledobta a földre és rátaposott.

– Így – mondta, s mélyen felesége szemébe nézett. – Most már nem köt téged hozzám sem papír, sem tinta, csak a szerelem.

Raven csodálattal pillantott rá. Egyszeriben megértette, hogy a kapitány is pont olyan sérülékeny, botladozó ember, mint akárki más. Mégis ő az egyetlen férfi, akire szüksége van. Fölállt, és Jameshez lépett.

– Szeretlek. És soha többé nem foglak elhagyni!

A férfi a karjába kapta.

– Akkor nem is kell, hogy elhagyj, kedves! Hiszen mindketten végre teljesen szabadok vagyunk.

Miközben James lassan az ágyra fektette, Raven lelki szemei előtt megjelent a jövő; óceánokat és távoli országokat látott, amelyeket majd együtt fognak felfedezni, és viharokat, amelyeken majd együtt győzedelmeskednek.

Örökké és mindig: együtt!